



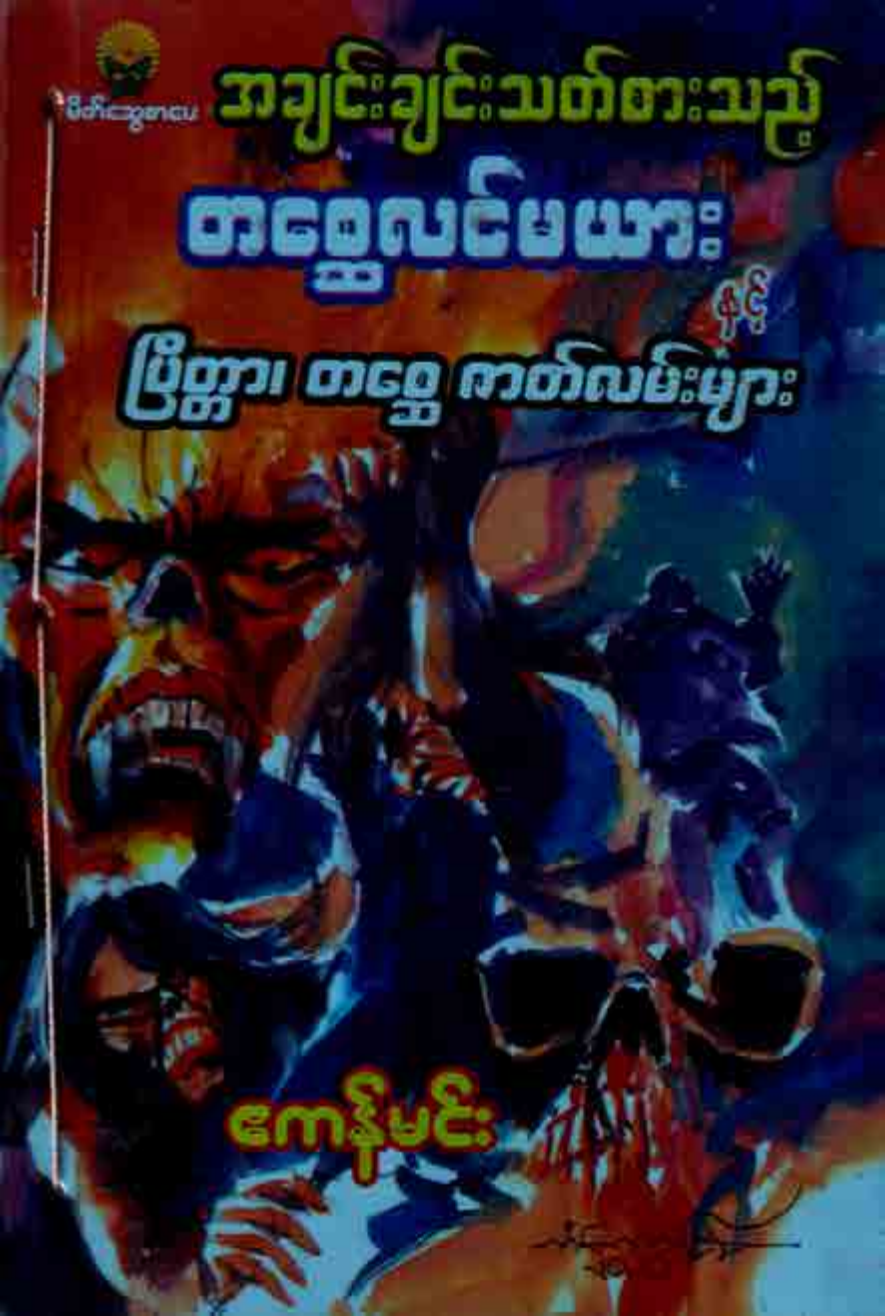
မိတ်ဆွေစာပေ

အချင်းချင်းသတ်စားသည့်

တစ္ဆေလင်မယား

နှင့်
ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ ကာတ်လမ်းပျား

ကျော်စွာ



ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

- ပထမအကြိမ် - ၂၀၂၀ အောက်တိုဘာလ
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၅၀၀ ကျပ်
- ပျက်စားပုံစံ - ဦးကံကောင်း
- ကွန်ပျူတာ - ချယ်ရီမေ
- အတွင်းလောင် - ADORN
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးတင်ဌေးအောင်(၀၁၃၃၇)
သုံးလောကစာပေ၊ အမှတ်(၂၁)အေး
မြင့်ပိုင်လမ်း၊ ရွှေကုန်းအနောက်ရပ်ကွက်၊
ဆင်းစိန်
- ပျက်စားပုံစံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးကျော်မင်းစိုး(မြ-၀၀၄၅၉)
စိုးမေတ္တာပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၇)၊ ၅၆ လမ်း
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ခကနိပင်	၃၉၀.၂
အချင်းချင်းသတ်စားသည့် တရားလင်မယားနှင့်	
ပြိတ္တာ၊ တရားစာတံလမ်းများ၊ ခကနိပင်၊ ရန်ကုန်မြို့	
သုံးလောကစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၂၀	
၂၀၇-၀၇ ၁၂ * ၁၈ စင်တီ	

အချင်းချင်းသတ်စားသည့်
တစ္ဆေလင်မယား

နိ.

ဖြိတ္တာ၊ တစ္ဆေဇာတ်လမ်းများ

ဇာန်မင်း

ဇာတိတ

၁၈	တပေ့ တကယ်ပျံ ဝါ	၅
၂၈	ကျိန်တောင်နှိပ်ရသော ဝိစာပျံဏ	၁၁
၃၈	အရှင်ဘုရားရှင်အင်္ဂါတော်တော်တော်	၂၆
၄၈	ဗုဒ္ဓါပုဂံနှင့် ဂုဏ်တော်	၅၂
၅၈	မြိုင်တော်နှင့် နေရာတော်တော်တော်	၇၅
၆၈	ပုဂံတော် ကျော်တော်တော် အထိမြိုင်တော် တပေ့	၉၆
၇၈	နတ်တော်နှင့် နေရာတော်	၁၁၀
၈၈	ဝတ်တော်တော်တော်နှင့် ပြဿ	၁၃၆
၉၈	အရှင်ဘုရားအထိတော် တပေ့တော်	၁၅၂
၁၀၈	အရှင်ဘုရား ပြိုင်တော်	၁၈၀
၁၁၈	ကျော်တော်တော် နတ်တော် တပေ့တော်	၁၉၂

တစ္ဆေတကယ် ရှိ ပရိ

ရှေးပဝေသဏီအချိန်ကာလကပင် တစ္ဆေနှင့်ဆိုင်သော ပြဿနာများ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းပြဿနာများမှာ လောက၌

- တစ္ဆေဆိုတာ တကယ်ရှိသလား။
- တစ္ဆေဆိုတာ တကယ်ကေ ခြောက်လှန့်တတ်သလား။
- တစ္ဆေဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံ ဘယ်လိုသဏ္ဍာန်နဲ့ ဘယ်လို သတ္တဝါမျိုးလဲ။
- တစ္ဆေမှာ ဘုံဌာန သီးခြားရှိသလား။

စသည်တို့ ပင်ဖြင့် နေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဆိုပါ တစ္ဆေဆိုင်ရာ ပြဿနာ များကို နှောင်းလူများအနေဖြင့် မရှင်းမလင်း မပြစ်ကြစေရန် ကျမ်း တတ်အကျော် ရှေးရှေးဆရာတော်ကြီးများက တစ္ဆေဆိုင်ရာ ပြဿနာ များကို ဖြေရှင်းထားတော်မူခဲ့ကြသည်။



ဤတွင် မကာရလောစအကျော် ဖြစ်တော်မူသော ကျေးဇူး
တော်ရှင် မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ...

ပြောကြလျှင်
လောကတွင် တစ္ဆေရှိသတဲ့
ဆွေသိဒ္ဓိလား။

သိပါချင်
ရှိပါလျှင် 'တစ္ဆေ'ဆိုတဲ့
သည်ပုဂ္ဂိုလ်' ကောင်သံရုပ်ကို
ကျွမ်းအုပ်လိုကြား

တူသော အချိုးကံဗျာဖြင့် ဖင်းကွန်းတောရဆရာတော်
ဘုရားကြီးအား မေးလျှောက်ခဲ့ဖူးသည်။

“လောက၌ တစ္ဆေ ရှိ မရှိ ရှိလျှင် တစ္ဆေသည် မည်ကဲ့သို့
သော ဘုံဘဝက မည်ကဲ့သို့သော အကောင်မျိုးဖြစ်ကြောင်း”
ဖြေကြားရန် မေးလျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဖင်းပေခွန်းကို ဖင်းကွန်းတောရဆရာတော်ဘုရားကြီးက
ပြောကြလျှင်
လောကတွင် တစ္ဆေရှိသည်ဟု
နှံ့သိကျော်ကြား



မျိုးထူးထွေ

သည်တစ္ဆေရှိသည် ဟုတ်ပါက

မြေပုတ်ကို တစ္ဆေ ပြောကြတယ်.

လောကလူများ

တူလော အချို့ကဗျာဖြင့် ပြန်လည်ဖြေကြားတော်မူခဲ့သည်။

“လောက၌ တစ္ဆေတူ၍ တကယ်ရှိကြောင်း၊ သို့သော် တစ္ဆေမှာ ဂတိငါးပါးမှ သီးခြားတစ္ဆေဂတိတူ၍ သီးသန့်တစ်ခု မရှိကြောင်း၊ ဂတိငါးပါးရှိသည့်အနက် ပေတဂတိသို့ လာရောက် ကြရသော မြေပုတ်ပြိတ္တာများကိုပင် တစ္ဆေတူ၍ ခေါ်ဝေါ်နေကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း” တူ၍ ဖြေကြားတော်မူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤမန်လည်ဆရာတော်ဆိုသည်မှာ ‘မဟာသုတကာရိ မဃ ၁၃၀ လင်္ကာသစ်ကြီး’၎င်းသော ကျမ်းဂန်ပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ရေးသားပြုစုတော်မူသဖြင့် ပြန်မာနိုင်ငံ၌ အထူးထင်ရှားသော ဆရာ တော်ကြီးဖြစ်သည်။

မင်းကွန်းဆရာတော်မှာမူ မြတောင်ဆရာတော်တူလည်း ထင်ရှားသည်။ မင်းတုန်းမင်းနှင့် သီပေါမင်းလက်ထက်တို့တွင် ‘ရာဇဂုရု’ တံဆိပ်တော်ရရှိတော်မူသော အရှင်အာလောကဖြစ်ပြီး ကျမ်းပေါင်းများစွာကိုလည်း ရေးသားတော်မူခဲ့သည်။



'ပေတ'ကို မြန်မာပြုရာတွင် အဓိပ္ပာယ် (၂)မျိုးရှိသည်။
 ၁။ 'ပေတ'ကို ပြိတ္တာ တစ္ဆေဟူသော အဓိပ္ပာယ်အပြင်
 ၂။ လူ့ဘုံ လူ့ဘဝမှ ကွယ်လွန်သွားပြီး ဘုံဘဝတစ်ခု
 သို့ ရောက်ရှိသွားသူဟူသမျှကိုလည်း 'ပေတ'ဟုပင်
 အဓိပ္ပာယ်ပြန်ဆိုရပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ပေတနိဒ္ဒါအဖြစ်ဖြင့် လျှို့ဝှက်ကြသော

- သက်ပျောက်ဆွမ်းအလှူ
- သရဏဂုံတင်အလှူ
- မြေကျဆွမ်းသွတ်အလှူ
- လပတ်လည်ဆွမ်းသွတ်အလှူ
- နှစ်လည်ဆွမ်းသွတ်အလှူ

အစရှိသော အလှူနိဒ္ဒါများ၌ သရဏတော်သံဃာတော်များက
 ရေစက်ချသောအခါ "ပေတာနိကာလကံတာနိ - အတည်ပကျ
 ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားကွယ်လွန်ပြီးသော" ဟူသည့် စကား
 ပါရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ယင်းပေတ၊ ပြိတ္တာတို့တွင် ယနေ့ လူအများ
 ခေါ်ဝေါ်နေကြသော -

တစ္ဆေ သရဲ၊ သဘက်၊ မှင်စာ၊ မြေပုတ်၊ ပုတ်၊ ကျတ်

ဥစ္စာစောင့်၊ ရုက္ခစိုး၊ ဘီလူး

စသည်တို့ ပါဝင်နေကြောင်း သိရှိကြရပေသည်။

တစ္ဆေများသည် တစ်ခါတစ်ရံ နောက်ပြောင်ကျီဝယ်လို၍
ခြောက်လှန့်တတ်ကြသော်လည်း များသောအားဖြင့် အကြောင်း
ကိစ္စတစ်ခုခုကို တောင်းဆိုလိုသောကြောင့်သာ အနံ့ပေး၍သော်
လည်းကောင်း ကိုယ်ထင်ပြု၍သော်လည်းကောင်း စသည်တို့ ပြုလုပ်
တတ်သည်။

ယင်းသို့ အနံ့ပေးခြင်း၊ ကိုယ်ထင်ပြုခြင်းကို လူများက
တမင်ခြောက်လှန့်သည်ဟု ယူဆကာ 'တစ္ဆေခြောက်တယ်'ဟု
ပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

တစ္ဆေတို့၏ မူလကိုယ်ခန္ဓာ၊ ရုပ်အဆင်းသဏ္ဍာန်မှာ မိမိ
ပြုခဲ့သော အကုသိုလ်ကံအလျောက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်း
လောက်သည့် ရုပ်အဆင်းသဏ္ဍာန်များဖြစ်သည်။ ယင်းမူလ ရုပ်အဆင်း
သဏ္ဍာန်ကို အရှိအရှိအတိုင်း ကိုယ်ထင်ပြုလိုက်သောအခါ မြင်ရသူ
များမှာ ထိတ်လန့်ကာ 'တစ္ဆေခြောက်သည်'ဟု ယူဆနေကြခြင်း
ပြောဆိုကြခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်မှာ လူ့အဖွဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းများက အလှူဒါန
ပြုကာ အမှူးပေးဝေမှုကို သာဝုခေါ်လို၍ အကူအညီတောင်းသည့်



အနေဖြင့် အပုပ်နံ့ ပေးတတ်ကြသည်။ ထို့ထက် ကမ္ဘာစွဲ
ကြီးမားသော တစ္ဆေများမှာမူ ကိုယ်ထင်ပြု၍ နှုတ်ဖြင့် အကူအညီ
တောင်းတတ်ကြသည်။ အချို့က လူကို ပူးကပ်၍လည်း ကိုယ်
ပြောချင်ရာကို ဝင်ရောက်ပြောပြတတ်သေးသည်။

ဤတစ္ဆေ သရဲ ပြိတ္တာဇာတ်လမ်းများကို ဖတ်ရှုပြီးနောက်
ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုလုပ်သူများကို သုဂတိ(၇)ဘုံက စောင့်ကြို
လျက်ရှိပြီး ...

မကောင်းမှု အကုသိုလ် ပြုလုပ်သူများကို ဒုက္ခတိအပါယ်
(၄)ဘုံက စောင့်ကြိုလျက်ရှိကြောင်းကိုလည်း တွေ့ကြရလိမ့်မည်။
သို့ဖြစ်၍ စာဖတ်သူများအနေဖြင့် ...

(၁)ကောင်းမှု (၂)မကောင်းမှု နှစ်မျိုးအနက် မည်သည့်
အလုပ်ကို ပြုလုပ်မည်နည်း။

(၁)သုဂတိ (၂)ဒုက္ခတိ လမ်းနှစ်သွယ်အနက် မည်သည့်
လမ်းကို ရွေးချယ်ရမည်ကို အလေးအနက် သိရှိလာပေလိမ့်မည်။

စာဖတ်သူတို့လည်း တစ္ဆေ (ပြိတ္တာ)ဘဝသို့ မကျရောက်
ရအောင် အကုသိုလ် နှစ်မျိုးမှ ရှောင်ရှားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်
မိပါသည်။



ကျိန်စာသင့်၍ခံရသော ဝိမာနပြိဇ္ဈာ

ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်တော်ကပြစ်၏။ ကိမိလမြို့၌
'ပုညကုသလ'တူသောအမည်ဖြင့် တာသားရေးအုသင်းတစ်သင်းရှိ၏။
ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို စိတ်တူညီမှု ပြုလုပ်ကြသောကြောင့် 'ပုည
ကုသလ'တူ၍ ထင်ရှားသောအသင်းဖြစ်၏။ အသင်းသားဦးရေမှာ
ငါးရာအထိရှိ၏။ ယင်းအုသင်းကို သောတာပန်အဆင့်သို့ ရောက်သူ
ဥပါသကာသူကြွယ်တစ်ဦးအား ဦးဆောင်ခဲ့သည်။

သူတို့၏ ဆောင်ရွက်ချက်များမှာ အရာနှင့်ထင်ထင် အကျိုး
သက်ရောက်လှပေသည်။

ပျက်စီးဟောင်းခွင်းနေသော ဘုရားအိုး၊ ကျောင်းအိုး၊ တံတား
အိုးများကို သစ်လွင်အောင် ပြုပြင်ကြသည်။

ရေရှားပါးသောဒေသများတွင် အများသောက်သုံးနိုင်ရန် အတွက် ရေတွင်းရေကန် တူးဖော်ခြင်း၊ ဆည်မြောင်းကာတံများ ဆည်ဖို့ခြင်း၊ အရိပ်အာဝါသဖြစ်စေခြင်းငှာ လမ်းဘေးဝဲယာတို့၌ သစ်ပင်စိုက်ပျိုးခြင်း စသော ပုညကုသလအမှုများကို တက်ညီ လက်ညီ ပြုကြကုန်၏။

ကျောင်းကန်ပရိသေသော ဒေသများ၌လည်း သာသနာ တော် တည်တံ့ပြန့်ပွားရေးကို ရှေးရှုကာ ကျောင်းသစ်များ ဆောက် ကြပြီ။ ထိုကျောင်းများ၌ ရဟန်းသံဃာများကို ပင့်ဆောင်၍ ကိုးကွယ်ကြကုန်၏။

သူတို့၏စနိုးများသည်လည်း သူတို့၏စိုက်နှင့်လိုက်ဖက် လှကုန်၏။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရေးတွင် သွေးစည်းညီညွတ်ကြ၏။ သူတို့လည်း ပုညကုသလအသင်းသူများပင်တည်း။ အကျင့်သီလ အာစာရဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသူ အမျိုးသမီးများအဖြစ်ဖြင့် အရပ်ထက် ဝန်းကျင်၌ ထင်ရှား၏။

သူတို့လည်း ကျောင်းကန်တုရားနှင့် ယဉ်ပါးသူများဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ကျောင်းသို့သွားသောအခါများတွင် အပန်းဖြေကာ နားနားနေနေ သွားလေ့ရှိကြ၏။



တစ်နေ့သောအခါ ထိုအမျိုးသမီးတစ်သိုက်သည် ဘုရား
ကျောင်းမှ အပြန်တွင် နားနေကျအေးရိပ်သာ၌ အပန်းပြေနားနေကြ
ကုန်၏။ ထိုနေ့တွင် သူမနားနေသော ရိပ်သာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း
သစ်ပင်အောက်၌ သေသောက်ကြူးတစ်စုတို့ ဝိုင်းပွဲ၍ မူးနေကြ
သည်။ အတော်မူးနေသူတစ်ဦးက ထိုအမျိုးသမီးများစာကသို့
လက်ညှိုးထိုးကာ အရက်မူးသော အာလုပ်သံကြီးနှင့် ...

“ဟေ့ ... ဟိုကောင်မတွေကို ပျက်စီးအောင် ဖျက်ခိုင်းသူ
ထွက်ခဲ့ ...”

“ရှု ... တိုးတိုးပြောပါကွ၊ ကြားသွားဦးမယ် ...
သူတော်ကောင်းအမျိုးသမီးတွေပါကွာ ... ထားလိုက်စမ်းပါ”

ထိုအမျိုးသမီးများ၏ အကျင့်စာရိတ္တကို သိသူတစ်ယောက်
က ဝင်၍ တောက်လိုက်၏။

“အဲဒါကြောင့် ... ပြောတာပေါ့၊ မယ်မင်းကြီးမတွေ့ရဲ့
အကျင့်သီလ ခိုင်မခိုင် လက်တွေ့စမ်းချင်တာ”

ဟု ပထမလူကဆိုသော် ဒုတိယလူက ပြန်ပြောသည်။

“သည်အမျိုးသမီးတွေကို ဘယ်လိုဖျက်ဖျက် မပျက်ဘူးကွ”

“ပျက်စေရမယ်”

“မပျက်စေရဘူး”



“ကိုင်း ... အပြင် လောင်းမလား”

“လောင်းမယ် ... ပျက်ရင် တစ်ထောင်ယူ၊ မပျက်ရင် တစ်ထောင်ပေး”

ငွေတစ်ထောင်ကြေးဖြင့် အလောင်းအစား လုပ်ကြ၏။ ဤအထဲတွင် “ပျက်အောင် ဈက်ပြမယ်” ဆိုသူကား စောင်းသမား၊ ဝိတသမားဖြစ်သည်။

ဝိတအားကိုးနှင့် ရဲဝံ့စွာ အလောင်းအစားပြုကြခြင်းဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ထိုစောင်းသမားသေသောက်ကြူးသည် ထို အမျိုးသမီးများ အသွားအပြန် နားလှေရှိသော အေးရိပ်သာ၏အနီး တွင် စောင်းတစ်လက်နှင့် အချက်ကောင်းကို စောင့်နေ၏။

ထိုအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်လာကြပြီး အပန်းဖြေ ကြသည့်အခိုက်တွင် သမားယံပြောင်းစာန်အောင် ရှေးဦးစွာ စောင်းသံ ပေးလိုက်ပြီးမှ သီးချင်းတစ်ကျော့ စောင်းတစ်ကျော့တီးခြင်း၊ သီးချင်း လည်းဆို စောင်းကိုလည်းတီး ဆိုတီး၊ တီးခြင်းပြုလေသော် အမျိုး သမီးတစ်စုမှာ နားမဝံ့သာသဖြင့် စွဲ၍ သွားကြကုန်လေ၏။

သို့သော် ... သို့သော် ...

ယင်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည်ကား။



ပျောက်ခဲ့စေမိသည်အလား ထိုဂိတ၌ မိန်းမောကာ ထိုင်ရာကပင်
မထာဘဲ ဂိတကိုသာ စွဲနေလေ၏။

ဤအချက်ကို အကွက်ကောင်းစောင့်နေသော သကောင့်
သား စောင်းသမားသည် မိမိ၏ညှို့ကွင်း၌ လည်ဝင်း၍ မိနေသော
ထိုအမျိုးသမီးအား သီလပျက်အောင် ကျူးလွန်ဖျက်ဆီးလိုက်ကာ
လောင်းကြေးတစ်ထောင်ကို ချောင်ချောင်ကလေးနှင့် ရရှိသွားလေ၏။

မိုင်သူမှာ ပြုံး၍၊ ရုံးသူမှာ မဲ့မြဲဖြစ်သော လောင်းကစား
သမားတို့၏ထုံးစံအတိုင်း အမျိုးသမီး၏သီလပျက်မှုကြောင့် အသပြာ
တစ်ထောင် အရှုံးခံလိုက်ကြရသော သေသောက်ကြူးတို့မှာ တရူး
ရှူးတရူးရှားနှင့် မကျေမနပ် ဖြစ်ကုန်လေ၏။

ထိုအမျိုးသမီးအပေါ်၌ အထင်ကြီးမိတဲ့အတွက် ငါတို့
ရှုံးရသည်တူ၍ နှလုံးပေါက်ကာ သူ၏ခင်ပွန်းလင်ထံ သွားရောက်
ကြပြီး “သင်၏ဇနီးသည် မည်သည်နေ့ မည်သည့်အချိန်က
သေသောက်ကြူးတစ်ဦးနှင့် ကျူးလွန်ဖောက်ပြားကြောင်း”ဖြင့်
ဘိုင်ကြားကြကုန်လေ၏။

“ကျွန်ုပ်ဇနီး သင်ပြောသလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”
“ခင်ဗျားကသာ မဖြစ်နိုင်ဘူးပြောနေ၊ ကျုပ်တို့မှာတော့



ခင်ဗျားဇနီး အကျင့်စာရိတ္တကောင်းကြောင်း အလောင်းအစား ပြုမိ
တဲ့အတွက် လက်ငင်းအသပြာတစ်ထောင် ရုံးပြီဗျာ”

ဤသို့ အတိအကျထောက်ပြသောအခါတွင်မူ ... လင်
ယောက်ျားမှာ မယားအပေါ်၌ ဇဝေဇဝါဖြစ်လာသဖြင့် မယားကို
စစ်ပေးကြည့်သောအခါ “ကြဲကြီးစည်ရာတော်” ဟူ၍ ကက်ကက်
လန် ငြင်းဆန်ခြင်း ပြုလေသည်အပြင် အနီးတွင်ရှိသော ခွေးနက်
ကြီးကိုပြကာ ကျိန်ဆို၍ ပြောပါလေ၏။

“အရှင် ကျွန်မကို ယုံကြည်ခဲ့သော် ကျွန်မကျိန်စာဆိုပါအံ့
ဤသို့ယောက်ျားတစ်ပါးနှင့် ကျူးလွန်ဖောက်ပြားမှုမျိုးကို ကျူးလွန်
မိခဲ့သော် ဤနားရွက်ပြတ်ခွေးကြီးသည် ကျွန်မဖြစ်လေရာရာဘဝ
တိုင်း ဘဝတိုင်း၌ ကျွန်မကို ကိုက်ဝါးလို့ စားပါစေသား”

ဤသို့ ကျိန်ဆိုပြားသော်လည်း မယားအတွက် အဆိပ်
တက်နေသော ယောက်ျားက ယုံကြည်၊ အပေါင်းအသင်းမိန်းမ
ဖော်များကို စုံစမ်းဦးအံ့ဟူ၍ ထိုအမျိုးသမီးများထံ သွားရောက်
စူးစမ်းလေသောအခါ ထိုအမျိုးသမီးများသည် ဖောက်ပြားကျူးလွန်
မှန်း သိကြသော်လည်း မိမိတို့အချင်းချင်း ဂုဏ်သိက္ခာ ထိပါးမည်
ကို ကာကွယ်ခြင်းငှာ “မသိပါ” ဟူ၍ အညီအညွတ် တစ်သံတည်း
ထွက်ဆိုကြကုန်သည့်အပြင် ထိုအမျိုးသမီးနည်းတူပင် ကျိန်ဆိုကြ



ပြန်ကုန်၏။

“အကယ်၍ သိလျက်နှင့် မသိဟု လိပ်လည်၍ မုသား ဆိုခဲ့ပါသော် ကျွန်မတို့သည် ဖြစ်နေရာဘဝတိုင်းတို့၌ ထိုသခင်မ ကျွန်ချည်း ဖြစ်ရပါစေသား။”

ဟူ၍ ရဲဝံ့စွာ ကျိန်ဆိုကြလေသည်။

ထိုကျွမ်းလွန်ဖောက်ပြားမိသော မိန်းမသည်လည်း စိတ်နှလုံး တွင် အပူမီးတဟုန်းဟုန်း တောက်ကာ မကြာမီ ထိုဝေဒနာဖြင့်ပင် ကွယ်လွန်ရှာလေသည်။ ကွယ်လွန်သော် တိမဝန္တာတောင် ကဏ္ဍ မုဏ္ဍာအိုင်ကြီး၏ အနီးအပါး၌ ဝိမာနပြိတ္တာမ ဖြစ်လေ၏။

တိမဝန္တာတောင်၌ အိုင်ကြီးခုနစ်အိုင် ရှိသည့်အနက် ကဏ္ဍ မုဏ္ဍာအိုင်မှာ တစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်၏။ ကြွင်းသောအပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းမိန်းမငါးရာတို့သည်လည်း ကွယ်လွန်ကြသော် မိမိတို့၏ ကျိန်စာသင့်ကာ ထိုမိန်းမ၏ ကျွန်မများ ဖြစ်ကြကုန်လေသတည်း။

ထိုမိန်းမသည် ရှေးပျိုဖြစ်စဉ်အခါ ပြုခဲ့ဖူးသော ကုသိုလ် အဟုန်တို့ကြောင့် နေ့အခါတွင် နတ်တို့၌ ဝံစားရတီသကဲ့သို့ နတ်စည်းစိမ်ကို ဝံစားလှသော်လည်း ညအခါတွင်မူကား အမှန် ဘုရားကို ဖုံးကွယ်ကျိန်ဆိုခဲ့သော ကျိန်စာကြောင့် ရေကန်အနီးသို့ ညတိုင်းညတိုင်းသွား၍ ရွှေးနက်ကြီး၏စားခြင်းကို ဝံရလေ၏။



စားပြီးသော် ခွေးနက်ကြီးသည် အရိုးများကို ရေကန်တွင်
ပစ်ချပြီး ကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။ ရေကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်သော
အရိုးများသည် ရေကန်ထဲရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မူလရုပ်သွင်
အတိုင်း အသစ်ပြန်၍ဖြစ်ကာ ဗိမာန်ပေါ်သို့ တက်၍ အိပ်လေ၏။
နေ့မှာစံ၍ ညမှခံရသော ပြိတ္တာမဖြစ်ပေသည်။

အပေါင်းအသင်းမိန်းမ ငါးရာတို့သည်လည်း မိမိတို့၏
ကျိန်စာအလျောက် ထိုမိန်းမအပါးတွင် ကျွန်အဖြစ်ရံလျက် ဖြစ်လာရ
ကုန်လေ၏။

“ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံရသော်လည်း အချစ်မရှိက အချီးနှိုး
သာတည်း”

ဤကား ထိုအမျိုးသမီးငါးရာတို့၏ ညည်းချင်းဖြစ်သည်။
ယောက်ျားသည် မိန်းမတို့၏ ဓမ္မလျော်ရာဖြစ်၏။ ဓမ္မလျော်ဖွယ်ရာ
ယောက်ျားတည်းဟူသော အာရုံမရှိလေသည့်အတွက် သူတို့ ငြီးငွေ့
လာကြကုန်သည်။

ယောက်ျားကို တွေ့လို ဖြစ်လို ယောက်ျားနှင့်ဓမ္မလျော်
လိုကြကုန်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ယောက်ျားနှင့်တွေ့ရာ
တွေ့ကြောင်း ဉာဏ်နိဉာဏ်နက် ထုတ်ကြလေကုန်၏။



နေရာမှာ ကဏ္ဍမုဏ္ဍရေအိုင်ကြီးမှ ဂင်္ဂါမြစ်သို့ တောက်လျှောက် စီးဝင်နေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးတို့သည် ဂင်္ဂါမြစ်သို့ စီးဝင်သော ရေစီးကြောင်းအတိုင်း နတ်သရက်သီးများကို မျှောနေကြ၏။ သူတို့၏စိတ်ထဲမှာ ...

“ဤနတ်သရက်သီးသည် လွန်စွာအရသာရှိ၏။ စိတ်ပျိုကိုယ်စုစေ၏။ ဤနတ်သရက်သီးကို စားမိသောသူသည် သရက်သီးရှိရာ ဤဒေသသို့ ပလာဘဲ နေနိုင်မည်မဟုတ် မုချလာရောက်လိမ့်မည်။ ထိုအခါ ငါတို့သည် ယောက်ျားကို တွေ့ရကုန်လတ္တံ့၊ ယောက်ျားနှင့် မွေ့လျော်ကြကုန်လတ္တံ့။”

တူသော စိတ်ကူးယဉ် အကြံအစည်ဖြစ်၏။ ဤစိတ်ကူးဖြင့် နတ်သရက်သီးများကို မျှောနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ဝင်စစ်ဆိုသော် ယောက်ျားနှင့် မွေ့လျော်ရေးအတွက် နတ်သရက်သီးကို အောင်သွယ်အဖြစ် အသုံးပြုခြင်းပင်တည်း။

နတ်သရက်သီးတို့သည် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း မျှောရာက အချို့ကိုတော့ ရသေ့တို့ ရကုန်၏။ အချို့ကို မုဆိုးတို့ရကုန်၏။ အချို့မှာမူ သောင်ကူးများတွင် တင်နေကုန်သောကြောင့် သရက်သီးများသည် ထိုမိန်းမများ မျှော်လင့်ထားကြသလို အောင်သွယ်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ခွင့် မရကြကုန်။

တစ်လုံးသော သရက်သီးကား ဂင်္ဂါမြစ်တွင် ရေချိုးနေသော
ဗာရာဏသီမင်း ရရှိလေသည်။ မျှောပါလာသော သရက်သီးသည်
သံကွန်ရက်၌ ငြိ၍ မင်းချင်းယောက်ျားများက မင်းအားဆက်ကြ၍
ဗာရာဏသီမင်း ရရှိခြင်းဖြစ်သည်။

ဗာရာဏသီမင်းသည် တပ်မက်ခြင်းဖြင့် ဖွဲ့စည်း၍ “မည်သည့်
နေရာ၌ရှိကြောင်း” မုဆိုးများကိုခေါ်၍ ပေးရာတွင် ...

“အထက်မြစ်ညာ ဟိမဝန္တာတောင်မင်း၌ရှိကြောင်း ကြားဖူး
ပါသည်”

ဟု လျှောက်တင်လေသော် ဗာရာဏသီမင်းသည် ထိုမုဆိုး
တို့အား အသပြာတစ်ထောင်ပေး၍ သရက်သီးကို ယူဆောင်ရန်
ဟိမဝန္တာသို့ စေလွှတ်လိုက်လေသည်။

မိမိကြီးမြိုင်ကြီးအတွင်း တစ်ခုသောနေရာ၌ ကျောက်ဂူကြီး
ရှိ၏။ ထိုကျောက်ဂူ၌ ရသေ့သူပြတ်တစ်ပါး တရားအားထုတ်နေ၏။
မုဆိုးသည် ဖောတောင်အထပ်ထပ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ ထိုကျောက်ဂူ
ကို ရောက်သွားလေ၏။

အရှင်ရသေ့အား ... မိမိလာရောက်ရခြင်းအကြောင်းကို
လျှောက်ထားပြီ။



“နတ်သရက်သီးရှိရာသို့ သွားရာလမ်းကို ညွှန်ကြားပေးပါရန် ရှိသော လျှောက်ထားပါသည်”

ထိုအခါ ရသေ့သူမြတ်က ...

“ဤမြစ်ငယ်လေးကို အမှီပြု၍ ရေညာသို့ လိုက်သွားသည်ရှိသော် အကြင်အခါ တောင်ခေါင်းကို တွေ့မြင်လတ္တံ့။ ထိုအရပ်မှ ရှိ၍ ညဉ့်အခါ၌ မီးရှူးမီးစည်းကိုယူ၍ သွားလော့။ ဤမြစ်သည်လည်း ညဉ့်အခါ၌ မီးခြင်းမရှိ၊ ထို့ကြောင့် သွားခြင်းငှာ သင့်၏။ ထိုမှ နှစ်ယူစရာ သုံးယူစရာလွန်သော် သရက်သီးကို တွေ့မြင်ရလတ္တံ့။”

ဟုဆို၏။ ရသေ့သူမြတ်၏ လမ်းညွှန်ချက်အရ အားတက်သရောပင် ထွက်ခွာပြီးနောက် ထိုသရက်သီးရှိရာအရပ်သို့ ဦးတည်၍ လျှောက်လာ၏။

“တို့မျှောလိုက်တဲ့ သရက်သီးတွေ အလကားဖြစ်ကုန်သလား”

“မသိဘူး ... ယောက်ျားတစ်ယောက်မှလည်း ပေါ်မလာဘူး”

“မလာတာဘဲ ကောင်းပါတယ်လေ”



“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ရှင်မ”

“လာရင် အဝေတည့်မှာ မဟုတ်ဘူး ... လေးငါးချောက်
ယောက် လာတယ်ပဲထား၊ တို့က ငါးရာတောင်မှ ဘယ်မှာ
အဝေတည့်နိုင်မလဲ ... လင်လှပွဲကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့”

ထိုအမျိုးသမီးတို့သည် အားအားရှိတိုင်း ယောက်ျား
အကြောင်းကိုသာ အလေးပေး၍ ဆွေးနွေးနေကြ၏။ ယောက်ျား
ကို မြင်ရခိုးခိုးနှင့် မျှော်ကိုးနေကြစဉ် သူတို့အတွက် နတ်ဖက်သော
ယောက်ျားဟု ဆိုရလေမလား၊ မုဆိုးသည် နတ်သရက်သီးရှိသော
ဥယျာဉ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

သရက်ပင်ပေါ်မှ သရက်သီးများကို မော့ကြည့်ကာ ...

“နိပ်ဟ ... ဒီသရက်သီးတွေများ ဆက်သလိုက်ရရင်
ဘုရင်မင်းတရား ငါ့အား ဆုတော်ငွေများစွာချီးမြှင့်တော့မှာပဲ”

ဟူ၍ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွား၏။

ထိုလို ဝမ်းသာနေခိုက်တွင် အမျိုးသမီးတစ်သိုက်၏ ကျွက်
ကျွက်ညံ့သောအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ “သူ့လင် ငါ့လင်”
ဟူ၍ ငြင်းခုန်ရင်း သူ့ဆီသို့ အတင်းပြေးလာကြသည်ကိုမြင်လျှင်
မုဆိုးလည်း လန့်ပြီး ကြောက်အားလန့်ကာအားနှင့် ကဆုန်ချ၍
ထွက်ပြေးလေသောကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးတစ်သိုက်မှာ လင်မရဘဲ



မောဟိုက်ခြင်းသာလျှင် အဖတ်တင်ကာ ကျန်ရစ်ကြလေသည်။

ဗာရာဏသီမင်းလည်း နတ်သရက်သီးကို မှီခိုလိုလှသော ဆန္ဒဖြင့် မုဆိုးအလာတိုသာ မျှော်လင့်နေခဲ့ရာ မုဆိုးရောက်လာသော်လည်း နတ်သရက်သီး ပါမလာဘဲ "သရက်သီးကို တွေ့ခဲ့ရကြောင်း၊ သို့သော် ထိုသရက်သီးကို လူလား နတ်လားမသိ အမျိုးသမီးများ စောင့်ရှောက်ကြတန်တူကြောင်း၊ သူ့ကို ဝိုင်းလိုက်သည့်အတွက် ထွက်ပြေးခဲ့ရကြောင်း" လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည် နတ်သရက်သီးကိုသာမက "လူလား နတ်လား" ဆိုသော အမျိုးသမီးများကိုပါ စိတ်ဝင်စားလေရကာ၊ ထိုမုဆိုးကို ရှေ့ဆောင်လမ်းပြုပြီး စောင့်ရှောက်သီးရှိရာ ဟိမဝန္တာအရပ်သို့ ကိုယ်တိုင်သွားလေတော့သည်။

ဆန္ဒပြင်းထန်သူကား မပြီးမြောက်သောအရာတူ၍မရှိပေ။ ဆန္ဒဆွဲအားကြီးလှသော ဗာရာဏသီမင်းသည် အဆိုပါသရက်ဥယျာဉ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်၍ ဝမ်းမြောက်သည်နှင့်အမျှ မုဆိုးမှာမူ လန့်နေ၏။ ထိုနေရာထိအောင် မလိုက်ခွဲအောင် ရှိနေ၏။

ထို့ကြောင့် ...

"ဤဥယျာဉ်အတွင်းမှာ နတ်သရက်သီး ရှိပါသည်ဘုရား"



တူ၍ သံတော်ဦးတင်ကာ ဗာရာဏသီမင်းသည် သရက်ပင်သို့
ဝိတ်ရောက်သွား၍ ရှေ့သို့သွားနေစဉ် မုဆိုးသည် မင်းကြီးကို
ထားခဲ့ပြီး နောက်သို့ ပြန်ပြေးလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဗာရာဏသီမင်းတစ်ပါးတည်း ထိုသရက်ပင်များ
အောက်သို့ ရောက်သွားလေသောအခါ ဒေဝဠရာနတ်ကညာကဲ့သို့
လှပသော အမျိုးသမီးများကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေ၏။

ဤသည်မှာနောက်ပိုင်းအချိန်တွင် ဗာရာဏသီမင်းမှာ ထိုအမျိုး
သမီးငါးရာတို့၏သခင်မ ဝိမာနဂြိုဟ်မ၏မိမိမာန်တွင် ဝိမာန်ရှင်မများ
နှင့်အတူ ခံစားလေ၏။

ဗာရာဏသီမင်းမှာ မိမိတပ်ပက်နေသော နတ်သရက်သီးကို
လည်း ဖြိုခဲရသဖြင့် အသားအရည်ကြည်လင်၍ အားအင်ခွန်အားဗလ
လည်း သန်စွမ်းလာ၏။ ဝိမာန်ရှင်ဝိမာနအား နတ်အတွေ့၌လည်း
မွေ့နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဗာရာဏသီရွှေသီးရွှေခန်းကိုပင် ပေးဆန်းပြစ်၍
နေလေပြီ။

“ဪ... လောကမှာ ဤသို့သော မွေ့လျော်ဖွယ်ရာ
များလည်း ရှိပါသေးကလား”

မိမိခံစားရမှုအပေါ် အခြေခံ၍ ထိုဝိမာန်ကိုပင် ချီးကျူးမိ
လေ၏။ ဝိမာန်ရှင်ဝိမာနကလည်း ဗာရာဏသီမင်းအား ပျော်ရွှင်



အောင်ထား၏။ ပြုစုလုပ်ကျွေး၏။ နေ့အခါများတွင် နတ်၌ဖြစ်သော အစားအစာများကို ခံစားခံစားစေပြီး နတ်၌ဖြစ်သော ကချေသည် အဆိုတော် တူရိယာများဖြင့် ရော်မြေလေရာ ဗာရာဏသီမင်း၏ ဝိတ်တွင် “ငါ ... နတ်ပြည်ကို ရောက်နေပါကလား” ဟု ထင်မှတ် ကျလေ၏။

“ငါ ... ဗြိတ္တာ တစ္ဆေပတ်ပတ်ကြားထဲ ရောက်နေပါ ကလား” ဟူ၍ သူ မသိရှာပေ။

ဥတုသုံးပါးသည် ၊ ရွားရဟတ်ကဲ့သို့ လည်နေ၏။ နွေ ရောက်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်၊ မိုးရောက်လာလိုက် ပျောက် သွားလိုက်၊ ဆောင်းရောက်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်၊ သည်လို နှင့်ပင် ရာသီတွေ တစ်ချိုးတစ်ခု များသည်ထက်များ၊ ပွားသည် ထက်ပွား၍ နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာညောင်းလာသော်လည်း ဗာရာဏသီ မင်းမှာ ဝိမာနထံမှ ရွှေ့ပြောင်းခြင်း မရှိလေဘဲ ဝိမာနနှင့်သာလျှင် အပြုပျော်နေ၏။

ယခုလည်း ဝိမာနသည် ဗာရာဏသီမင်းအား ရွှေ့ပြောင်းဆံ ကြာမျိုးစုံသည့်ရေကန်သို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် သာယာသော ရှုခင်း များကို ပြလေ၏။ ဗာရာဏသီမင်းလည်း ရွှေ့နောက်ဝဲယာ၊ ဝိလာ

ထုတ်သန်း တင့်ဆန်းလှပုံများကို ကြည့်ကာ မချီးကျူးဘဲ မရ နိုင်အောင် ပြစ်လာ၏။

“ဝိမာန ... သင်၏ဘုန်းသမ္ဘာကား ကြီးမားလှပါပေစွ၊ ကန်တော်တွင်းဆင်းတဲ့ စောင်းတန်းတွေကလည်း ရွှေနှင့်တဝင်းဝင်း ပန်းရနံ့တွေဆိုတာကလည်း တသင်းသင်းနှင့် တယ်သာယာတဲ့ ရှုခင်းပါလား။ ဒီကနေ တို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း သင် စံစားတဲ့ ဝိမာန်ဆောင်က ရတနာရောင်တွေဟာ မျက်တောင်ခတ် သလို တလျှပ်လျှပ်ပြူးလို့ပါလား။ ဘုန်းထူး ကံထူး ပါရမီထူးသူ တို့ နေထိုင်ရာဒေသပါကလား”

ဗာရာဏသီပင်သည် ဝိမာနနှင့် ကန်တော်ပင်လားတွင် အတူ လျှောက်ရင်း ချီးကျူးလေသည်။

“မောင်ဘုရား စံစားတဲ့ ဗာရာဏသီနိုင်ငံဆိုတာနဲ့ ဘယ် တာက သာယာပါသလဲ”

ဝိမာနက မေးသောအခါတွင်မူ ရုတ်တရက် အပြေပေါ် မလာဘဲ ... ခဏကြာမှ

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် ဝိမာန၊ တို့ကသာတယ် ဒီကသာတယ် လို့ ပြောဖို့ခက်ပါတယ်။ လိမ္မော်သီးမှာလည်း သူ့အရာသာနဲ့သူ၊ ရှောက်သီးမှာလည်း သူ့အရာသာနဲ့သူ ရှိကြသလိုပေမ၊ ဘယ်သင်းက



ဘယ်လိုတု ပြောဖို့ မလွယ်ပါဘူး”

“မောင်ဘုရားစကားထဲမှာ နေပြည်တော်ကို လွှမ်းမံတွေ့
ပါနေပါကလား”

“လွမ်းတယ် ... မလွမ်းဘူးရယ်လို့ ဘယ်တုတ်ပါ့မလဲ
ကွယ် ... သိထားစူးတဲ့ အရာတစ်ခုကို မိတ်ထဲမှာ ဖျောက်မရ
သလိုပေါ့”

ဤသို့ အတုံ့အလှယ် ချစ်ခွန်းသွယ်ရခြင်းသည်ပင်လျှင်
သူတို့၏ချစ်ခရီးရှည်ကြီး လျှောက်ဖို့အတွက် တံတားဆောက်ပေ
သကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ဗာရာဏသီမင်း၏ အသည်း၌ ဝိမာနစွဲနေဘိ
သကဲ့သို့ ဝိမာန၏နှလုံးပလ္လင်တွင်လည်း ဗာရာဏသီဘုရင် အမြဲ
ဝံ့စားလျက် ရှိနေလေသည်။

ကာလအတန်ကြာညောင်းလာသောအခါ ဝိမာနနှင့် ပတ်
သက်၍ ဗာရာဏသီမင်းအဖို့မှာ သတိထားစရာများ ဖြစ်ပေါ်လာ
လေသည်။ ညသန်းခေါင်ကျော်လောက်တွင် ဝိမာန ပျောက် ပျောက်
သွားသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထိုညတွင်မူ ဗာရာဏသီမင်းသည် ဝိမာနနှင့်အတူ သလွန်
ညောင်စောင်းတွင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ အိပ်စက်တော်မူ၏။ သို့သော်
စက်ပျော်ယောင်ဆောင်ကာ ဝိမာန၏ အရိပ်အခြေကို သတိရှိရှိနှင့်



အကဲခတ်နေ၏။

ညသန်းခေါင် ရောက်သောအခါ ဝိမာနသည် ဗာရာဏသီ
မင်း အိပ်ပျော် မပျော် အသာစောင်းခဲ့၍ ကြည့်၏။ ဤသည်ကို
ဗာရာဏသီမင်းကသိ၍ အိပ်ပျော်တန်ဖြင့် တခေါ်ခေါ် ဟောက်ပြ
လှိုင် ဝိမာနသည် ဝက်ရာမှ အသာကြွ၍ ထပြေးလှိုင် ဝက်ခန်း
ဆောင်မှ ထွက်သွားလေသော် ဗာရာဏသီမင်းသည် နောက်ယောင်
ခံ၍ ချောင်းလေ၏။

အကာလညဉ့်လွှာရုံအောက် ရေကန်စောင်းတွင် ခွေးနက်
ကြီးတစ်ကောင်သည် လျှာကြီးကိုထုတ်ကာ ထုတ်ကာနှင့် ရှိနေ၏။
ဗာရာဏသီမင်းသည် ပန်းချုံတစ်ခုတွင်ဝင်၍ ချောင်းနေ၏။ ခွေးနက်
ကြီးရှေ့သို့ ရွှေခဲ ချောင်းလာသော ဝိမာနအား ခွေးနက်ကြီးက
ကျွတ်ကျွတ်ငါး၍ စားလေသော် ဗာရာဏသီမင်းသည် လန့်၍သွား၏။

ခွေးနက်ကြီးသည် ဝိမာနအား တစ်ကိုယ်လုံးငါး၍ စားပြီး
သောအခါ အရိုးများကို ခါတိုင်းကဲ့သို့ ကန်ထဲကို ပစ်ချ၏။
အရိုးများအားလုံး ကန်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ယယုံကြည်
နိုင်အောင် အဆန်းအပြားကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

ထိုအရိုးများက တဖန် ဝိမာနကိုရုပ်သွင်အတိုင်း အကောင်း
ပကတိပြစ်လာပြီး ဝိမာန်သို့ ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရှေ့မှ



ကြိုတင်၍ စက်ရာသို့ ပြန်လာပြီး အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ရင်းမှ ပုတ္တကို အဖြေရှာနေမိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

မျက်အိမ်ထင်ထင် မြင်တွေ့လိုက်ရသော မြစ်ရပ်ဘန်းများကို မစဉ်းစားတတ်အောင် မြင်နေသည်။

ဒုတိယနေ့ လိုက်၍ ချောင်းသည်။ ပထမနေ့ကအတိုင်းပင် တွေ့ရသည်။ ဝိမာနတစ်ယောက် ညသန်းခေါင်ကျော်လျှင် ထသွားပြီး ရေကန်ဘေးတွင် ခွေးစားခံရကာ အရိုးကို ရေကန်ထဲ ချလိုက်သည်။ အရိုးက တစ်ဖန်ပြန်၍ အသက်ရှင်လာပြီး အကောင်းပကတိဖြစ်ပြီး စက်ရာသို့ ပြန်လာကာ အိပ်လေသည်။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းမှာ သည်းပခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ “ပယားထိ ချေးကြည့်” ဆိုသကဲ့သို့ မိမိချစ်မြတ်နိုးသူ ဝိမာနကို စားသော ခွေးအပေါ် အမျက်အေးသ ခြောင်းခြောင်းထလေတော့သည်။

“ဒီခွေးဟာ ဝိမာန၏ရန်သူ ဖြစ်ရမည်။ ဝိမာန၏ရန်သူ သည်လည်း ငါ့ရန်သူပင်တည်း။ ရန်သူကို ငါလက်ပိုက်၍ ကြည့်နေမည်လော”

လေးရက်မြောက်သော ညဉ့်ကာလ ဗာရာဏသီမင်းသည်



ဝိမာနထွက်သွားသောအခါ လေးလက်နက်ကို စွဲကိုင်၍ လိုက်လေ၏။
 ရောင်းနေသော ပန်းချဲ့တွင်းမှ လေးကို အသင့်ပြင်၍ တောင့်နေ၏။
 လမ်းက ထိန်ထိန်သာနေ၏။ ထိန်ထိန်သာသော လရောင်
 အောက်တွင် ခွေးနက်ကြီး၏အမွှေးများမှာ မည်းနက်ချိပ်မှောင်၍
 ပိတုန်းရောင်တောက်နေ၏။ မကြာခင် ဝိမာနသည် ခွေးရှေ့သို့
 လာနေစဉ် ဗာရာဏသီမင်းသည် ပန်းချဲ့တွင်းမှ လေးနှင့်ချိန်ထား
 သည်။

ဝိမာနရောက်လာ၍ ခွေးနက်ကြီး ကိုက်စားလေသောခဏ၌
 ဗာရာဏသီမင်းက မြားနှင့်ခွင်းလိုက်ရာ ချက်ကောင်းကို ထိမှန်
 ချက်ကြောင့် မြင်းထန်စွာ အော်မြည်လျက် ခွေးနက်ကြီးရော
 ဝိမာနပါ ရေကန်ထဲသို့ စိုက်ကျသွားလေ၏။ သို့သော် အသက်
 ရှင်လျက် မကတိအသွင်အတိုင်း ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသော
 ဝိမာနကိုသာ မြင်ရပြီး ခွေးနက်ကြီးကား မြားချက်ဖြင့် အသက်
 ထွက်သွားရှာလေပြီတည်း။

ဗာရာဏသီမင်းမှာ ဤတောထဲ ရောက်ပါမှ စိတ်ကူးယဉ်
 ထက် ဆန်းကြယ်သာ ဖြစ်ရပ်များနှင့် မျက်ငါးထင်ထင် ရင်ဆိုင်
 တွေ့ကြုံနေရလေသောအခါ ဝိမာန၏ဘဝဖြစ်အင်အတွက် ကရုဏာ
 သက်မိလာ၏။



“ဝိမာနဘဝကား နေ့မှာခံ၍ ညမှာခံရသော ပြိတ္တာမျိုးပါ တကား ... ဘာကြောင့် ဤအဖြစ်မျိုး ဘဝမျိုးသို့ သူ့ခယျာ ရောက်နေရရှာပါလိမ့်”

ဗာရာဏသီပင်သည် ဝိမာနအား မေးခဲလသောအခါ ဝိမာန သည်လည်း သူ၏ဘဝဖြစ်အင်ကို မှန်သည့်အတိုင်း ဤသို့ အစီရင် ခံရရှာလေ၏။

“အသက်တမျှ မြတ်နိုးရပါသော ဗာရာဏသီပြည်ကြီးရှင် သခင် မောင်တော်ဘုရား၊ ဝိမာနတူ၍ ချစ်စနိုးစွာ ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ခံရပါသော ကျွန်တော်မသည် ဟိုရှေးသရောအခါက ကိမိလမည် သောမြို့တွင် သူကြွယ်တစ်ဦး၏ ဇနီးဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်မ၏ ခင်ပွန်းလင်မှာ အကျင့်သိလနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်၍ သူတော်စင်ဟု ထင်ရှားပါသည်။

ကျွန်တော်မသည်လည်း သူတော်စင်၏ ချစ်စနိုးပီပီ အကျင့် သိလအာစာရဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံစွာ နေထိုင်လာခဲ့ရာက တစ်နေ့ သောအခါတွင် ဂီတနှင့်မြို့ဆွယ်လာသော သေသောက်ကြူး၏အလို သို့ ပါမိသည့်အတွက် သူ၏အဓမ္မကျင့်ကြံ ဖျက်ဆီးခြင်းကို ခံရ ပါ၏။

ထိုအကြောင်းကို အတွင်းသိ အစင်းသိဖြစ်သော သေ



သောက်ကြူးတစ်ခုက ကျွန်တော်မခါခင်ပွန်းအား တိုင်ကြားပြော
ဆိုကြတော့ ခင်ပွန်းလင်က ကျွန်တော်မကို မပေးရက်ပေးရက်နှင့်
မလွဲသာ၍ ပေးခြင်းပြုပါသည်။

ထိုအခါ ခင်ပွန်းလင်ဖြစ်သူမှာ မြို့ပျက်နှာခုံး ဂုဏ်ကြီးရှင်
သူတော်စင်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်ချေက
ခင်ပွန်းလင်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ထိခိုက်အံ့၊ ဝိပာလည်း လူတော
သူတောထဲ မဝင်ဆံ့နိုင်အောင် အရှက်ကွဲအကျိုးနည်းလေအံ့ဟူ၍
အရှက်နှင့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ဝံ့သောအားဖြင့် မဟုတ်မမှန် ငြင်းဆိုခဲ့
ပါတယ်။

ယောက်ျားတစ်ပါးနှင့် ဖောက်ဖောက်ပြားပြား မရှိခဲ့ပါဟု
အမှန်ကို ဖုံးကွယ်ခဲ့သည်သာမက အတယ်၍ မယုံခဲ့သော် ကျွန်မ
ကျွန်ဆိုပါအံ့၊ ဖောက်ပြားခြင်းမှန်လျက်နှင့် မမှန်ဟုငြင်းဆိုချေက
ကျွန်မသည် မြစ်လေရာဘဝတိုင်း၌ ခွေးနက်ကြီး၏ ကိုက်ဝါး
စားသောက်ခြင်းကို ခံရပါစေသောဟူ၍ ကျိန်ဆိုမိခဲ့ပါ၏။

ဤကျိန်စာသင့်လေ၍ ယခုဘဝတွင် ငွှေးကရှိခဲ့သော သီလ
အကျိုးကြောင့် နေ့အခါမှာ ဗိမာန်၌ ခံစားနေရပါသော်လည်း ည
အခါတွင် ခွေးနက်ကြီး၏ စားခြင်းကို ခံနေရပါ၏။

အရှင်သခင် ပြည်ကြီးပျင်း ကျေးဇူးတရားကား ကြီးမားလှ



ပါပေစွ၊ အနှစ်နှစ်အလလ ညအခါများတွင် ရွေးစားခံလာခဲ့ရသော ဝဋ်မှ သခင်ချွတ်၍ လွတ်မြောက်ရပါပြီ”

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဗာရာဏသီမင်းမှာ များစွာ ဓမ္မသံဝေဂ ရလာမိ၏။

“မမှန်မှသာ။ ဆိုမိငြားရုံနှင့် ဤမျှ ဆိုးဝါးသောအဖြစ်သို့ ရောက်ရပါကလား။ ငါတို့သည်လည်း လူသားဖြစ်ပါလျက်နှင့် ပြိတ္တာတစ္ဆေနှင့် စပ်ယှက်ပေါင်းသင်းမိချေသည်တကား။ လူသည် လူချင်းသာလျှင် နေသင့်သည်တကား။ ငါသည် လူတို့နှင့် ကင်းကွာကာ နေပြည်တော်မှ စွန့်ခွာလာခဲ့သည်မှာလည်း ကြာညောင်းလေပြီတကား။ ဤအရပ်၌ ကြာကြာနေခြင်းငှာ မသင့်တော်တော့ပြီ”

ဗာရာဏသီမင်း၏ ဤသို့သော အသိစိတ်များက တဖွားဖွား ပွက်၍ ထလာကုန်တော့သည်။ ဝိမာနကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း မျက်ရည်လေးတစ်စနှင့် သနားစရာ ဖြစ်နေသည်။

သူနှင့် ကြာရှည်စွာ မေတ္တာကူးယှက် ပေါင်းဖက်လာခဲ့သည် များကို တွေးမိပြန်တော့လည်း ခွဲခွာရှာခက်လျက် ဗာရာဏသီမင်းမှာ မင်းနေပြည်နှင့် ဝိမာနပြိတ္တာမအကြားတွင် ဗျာများနေမိတော့သည်။

သို့သော် ဗာရာဏသီမင်းသည် လူသားယောက်ျား မဟုတ်

လေသလော၊ လူအများတို့ထက် သာလွန်ထူးချွန်သော ဘုန်းကံ
 ပါရမီအာဇာနည်စိတ်ဓာတ်မျိုးကြောင့် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်သောမင်း
 အဖြစ်သို့ ငရောက်ရှိခဲ့ပြီး ဤတော ဤတောင် ဤလျှိုမြောင်သို့
 ရောက်လာခြင်းမှာလည်း သူ၏ယောက်ျားမြတ် ဝိသသော စိတ်ဓာတ်
 များ၏ လုံ့လဆာ်တွန်းပို့ချက်အရ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
 ယောက်ျားကောင်းမည်သည် သင့်သည်ကို တိုး၍ လုပ်
 အပ်၏ အသင့်သည်ကို ငနောက်လို ဆုတ်အပ်၏။

ထိုကား ယောက်ျားမြတ် ဖြစ်ပါလျက် မနေအပ်သောအရပ်၌
 မပြုအပ်သော အမှုကို အဘယ်ကြောင့် ဆက်၍ ပြုမည်နည်း ဟု
 တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်နှင့် ယောက်ျားမြတ်တို့၏ စုက်သိက္ခာ
 ကို မထိပါစေသင့်၊ လူသားတစ်ဦးအနေဖြင့်နေခြင်းမှာ မသင့်လျော်
 သော ဤအရပ်မှ ငါ့ရွာအံ့၊ ဝိမာနအပေါ်၌ အသက်နှင့်ထပ်တူ
 ပေတ္တာအောင်လံတလူလူ လွှင့်ခဲ့သည်ကား မှန်၏။ သို့သော် အမျိုး
 ဇာတ်ချင်း ခြားနားနေသည်စာကား။

ဇရာဇာသိမ်းသည် ဝိမာန၏အဖြစ်မှန်ကို သိလာသည့်
 အချိန်မှစ၍ ဒိဝိ၏အမှားများကို မြင်လာပြီး နေပြည်တော်သို့
 ပြန်လိုသောစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်နေ၏။ ယင်းစိတ်များက
 သူ့အား သွေးဆောင်လျက် ရှိနေချေပြီတည်း။



ထို့ကြောင့်လည်း ဗာရာဏသီပင်းသည် အမှန်တရားကို
အညံ့သုံးရန် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် ဝိမာနထံ ပြန်ခွင့်
မကောင်းကာ ဗာရာဏသီသို့ ပြန်ခဲ့လေတော့သတည်း။



အရှင်သာရိပုတ္တရာ မိခင်ဟောင်း တစ္ဆေပကြီး

“တောင်ငူလုံးကာရိ ရာဇဂြိုဟ်” ဟု အဆိုပြု ချီးကျူးအပ်
သော ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏အနီး တစ်ခုသော စိမ်းကြီးမြိုင်ကြီးအတွင်းမှာ
ဖြစ်၏။

တရားဓလေ့ဖြင့် ပျော်မွေ့သူတို့ နေထိုင်ရာဒေသဖြစ်၏။
ထိုတောအုပ်အတွင်း၌ တောရကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိလေရာ ထို
အချိန်တွင် ထိုတောရကျောင်း၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မောဂ္ဂလာန်
အရှင်အနုရုဒ္ဓိနှင့် အရှင်ကပ္ပိန ဤအရှင်သုံးဦးပြတ်လေးပါးတို့ သီတင်း
သုံးလျက်ရှိ၏။

ထိုရာဇဂြိုဟ်၌ သူကြွယ်ပုဏ္ဏားတစ်ဦးရှိနေ၏။ ထိုသူကြွယ်
ကား ရတနာသုံးရပ်ကို ဆည်းကပ်သူဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရတနာ

သုံးပါး၌ အကြွင်းမဲ့ သက်ဝင်ယုံကြည်သူတို့လည်းကောင်း၊ အလှူ
ဒါနပြုသောအရာတွင် စံပြုလောက်သော ဥပါသကာတို့လည်း
ကောင်း ထင်ရှားသူဖြစ်လေသည်။

သူသည် ကျယ်ဝန်းသော မြိကြီးအတွင်း၌နေ၍ သူ၏
အိမ်ဂေဟာခေါင်းရင်းအရပ်၌ ကြီးစွာသော အလှူပုဏ္ဏပ်ကြီး ဆောက်
လုပ်ထားပြီးလျှင် အလှူဒါနဝတ်ကို နေ့စဉ်ပချွတ်အောင် ပြု၏။

ထိုသူကြွယ်၏ ဂေဟာ အလှူပုဏ္ဏပ်တွင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
ခရီးသွားများ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများ ဖုန်းတောင်း
ယာစကားများဖြင့် စည်ကားနေ၏။ လူမရှိ ခြောက်သွေ့သောနေ့တို့၌
မရှိ၊ အများ၏မှီခိုအားထားရာ ရေတွင်းသဖွယ်ဖြစ်၏။

နံနက်အခါ ခရီးသွားရဟန်းတော်များ ကြွလာလျှင် ရဟန်း
တော်များ၏ခြေကို ဆေးပြေးခြင်း၊ ခြေနယ်ဆီများသုတ်လိမ်းပေးပြီး၊
ဆွမ်းအဖျော်ယမကာများ ကပ်လှူခြင်း၊ ထီး ဖိနပ် သင်္ကန်း
လိုအပ်ရာရာ ရဟန်းသုံးပစ္စည်းများကို လှူဒါန်းခြင်း စသည်တို့ကို
ပြုလေသည်။

ရောက်လာသူ လူပုဂ္ဂိုလ်တို့အားလည်း စားဖွယ်သောက်
ဖွယ်များမှအစ အဝတ်အထည်များကို စွန့်ကြဲပေးကမ်းခြင်းအား
ဖြင့် ထိုသူကြွယ်၏ ကောင်းသော ကျော်စောသတင်းကား အရပ်

ထက်ဝန်းကျင်၌ ပန်းကဲ့သို့ သင်းလျက် ရှိလေသတည်း။

သို့သော် 'အသွင်ပတူ အိမ်သူမဖြစ်' ဟူသော စကားနှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိ၊ ဆန့်ကျင်နေ၏။ ဝိရောဓိဖြစ်နေ၏။ ဆန့်ကျင်ပုံကား လင်ဖြစ်သူက ရတနာသုံးပါး၌ အူလှိုက်သည်လှိုက် ကြည်ညိုသော ဥပါသကာသူတော်စင် ဖြစ်ပါလျက် သူ၏ကြင်ဖော်သဂုဏ်ထား ချစ်မယားဖြစ်သူမှာကား ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညိုခြင်း မရှိချေ။

ဤသည်ကား ထိုလင်မယား၏ စိတ်နေသဘောထားခြင်း ကွာဟမှုတစ်ရပ်ပင်တည်း။

“ဃရာဇိသ ကိစ္စများမြော် လူတို့ဘောင်” ဆိုသောအတိုင်း လူမှုကိစ္စတို့အား များလှစွာ၏။ ထိုသူကြွယ်သည်လည်း လူထဲက လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် ခရီးသွားရန်ကိစ္စ ပေါ်လာ၏။ နေ့စဉ်လှူဒါန်းနေသော ဒါနဝတ် ချွတ်ယွင်းပျက်ကွက်မည် စိုးသောကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ခရီးသွားလိုစိတ် မရှိ။

သို့သော် လူ့သဘာဝက သူ့အား ခရီးသွားရန် လှုံ့ဆော်နေ၏။ မလွဲမရှောင်သာ အိမ်မှ ခွာရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တာဝန်အရပ်ရပ်ကို ဇနီးမယားအား လွှဲအပ်ထားခဲ့ရသည်။

“အဘယ်ရှင်မ ငါတစ်သက်လုံး ပြုရလာခဲ့သော ဒါနဝတ်

ကို မချွတ်ယွင်းအောင် စောင့်ရှောက်ရစ်ပါ ပြုစုရစ်ပါ”

“အားလုံး ကျွန်မ နားလည်ပါတယ် ... သွားမယ့် လမ်းကို ပြောပြောတန်းတန်းသာ သွားပါ”

ဤသို့ ခပ်မွန်းလင်နှစ်သက်အောင် နှုတ်စချီးမြှင့် ပြန်ကြား ပြောဆိုလိုက်သော်လည်း မသိမသာ တစ်တက်သို့ မျက်နှာလှည့်ကာ ဝဲဘက်လိုက်သည်ကိုတော့ လင်ဖြစ်သူ သူကြွယ်ပုဏ္ဏားက မမြင်လိုက် ပါချေ။

သစ်တစ်ပင်ကောင်းလျှင် ငှက်တစ်သောင်း ခိုရ၏။

အညှို့ရှိရာ ယင်အုံ၏။

အလှူရှိရာ အလှူခံလာ၏။

ဤသည်ကား သဘာဝအတိုင်းဖြစ်၏။ သူကြွယ်ခရီး ထွက် သွားပြီးနောက် နောက်တစ်ရက်တွင်ပူကား အလှူပဏ္ဍာန် ရှုကွက်၌ အမည်းစက် စွန်းထင်စံ ပြုလာတော့၏။

ငါတိုင်းနေ့များကဲ့သို့ပင် ဆင်းရဲခွမ်းပါးသူများ ဖုန်းတောင် ယာစကာများ မဏ္ဍပ်သို့ ရောက်လာကုန်၏။ သူတို့ကို ပေးတမ်း နေကျ သူကြွယ်ကို မမြင်သဖြင့် စူးစမ်းသောမျက်လုံးများဖြင့် တရစ်ဝဲဝဲ ရှာနေကုန်၏။

ထိုခဏ ငိုကြွေးစက်ကွင်းနှင့် ခွင်းလိုက်သော အသံတစ်သံ
ကြောင့် အားလုံးလန့်ကြကုန်။

“ဟဲ့ ... သူတောင်းစားတွေ စဏ္ဍာလတွေ အိမ်ရှေ့မှာ
ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နဲ့ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ခုအမြန်ထွက်သွားကြ
မျက်စိနောက်တယ်”

မဏ္ဍပ်ရှေ့မှ လူအပေါင်းက အိမ်ကြီးပေါ်ကို ဖော့ကြည့်
လိုက်ကြသောအခါ နှုတ်ခမ်းစုစု ရန်မူနေကြသော သူကြွယ်၏
မယားကို မြင်ကြလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ကို ထမင်းပေးပါခင်ဗျာ”

“အံ့မယ် ထမင်းပေးပါတဲ့ ... ဟုတ်လား၊ နင်တို့ကို
ပေးစရာ မရှိဘူးဟေ့ ... အငတ်ခံနိုင်ရင် ချီးစားကြ၊ ချီးစားကြ၊
ချီးစားပြီး ရေမသောက်နဲ့၊ သေးကိုသောက်၊ ဗိုက်မှောက်အိပ်ချေ
ကြ၊ ထွက်ထွက် ... ထွက်ဆို ခုအမြန်ထွက်၊ မထွက်ရင်
တုတ်စာမိကုန်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို တုတ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရာ မဏ္ဍပ်ရှေ့က
လူနုမှာ တုတ်ကြောင့် ရုတ်ရုတ်သံသံ တိုးရှေ့လျက် ကစဉ့်ကလျား
ထွက်ပြေးကြရကုန်လေ၏။

ခရီးသွားညှော်သည်များ ရောက်လာလျှင်လည်း ...



“အိမ်ရှေ့မှာ ကျက်သရေယုတ်တယ် ... နောက်ပေးက
နွားတင်းကုပ်ထဲ သွားနေကြ၊ အဲဒီမှာ နွားနဲ့အတူ အိပ်ကြ၊ ရှင်
တို့လည်း နွားလိုလူတွေပဲ” ဟု ဘုကျကျ ဆက်ဆံပြောဆိုသည်ကို
ခံပြင်းလှသော ဧည့်သည်က ...

“ခင်ဗျား တယ်ရိုင်းပါလား”

“အရိုင်းကောင်တွေကို ကျုပ်က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး
ဆက်ဆံရမှာလား ... သွားကြ သွားကြ ... နွားတင်းကုပ်ထဲ”

ဤသို့ ရိုင်းရိုင်းပျပျ နှုတ်ကြွင်းအာကြမ်းဆိုပြော ဆက်ဆံ
မှုများအောက်တွင် စေတနာသဒ္ဓါတရား အရင်းခံဖြင့် ခင်ပွန်းလင်
တည်ဆောက်ထားသော အလှူမဏ္ဍပ်ကြီးမှာ ကျီးနှင့်ဖုတ်ဖုတ်
ခြောက်သယောင် သွားပါလေ၏။

လောက၌ အနာပေါက်သောအခါ ဆေးဝါးကုသချက်ဖြင့်
ထိုအနာပျောက်သွားသော်ငြားလည်း အမာရွတ်ထင်၍ ကျန်ခဲ့၏။
ထိုအမာရွတ်ကား သေရွာအထိ ပါလေ၏။ ဤကား ဓမ္မတာပင်
တည်း။

ထို့အတူ လူ့ဘဝ၌ လူဟူ၍ ဖြစ်လာကြ၏။ သတ်တမ်း
အတိုင်းနေ၍ လူစွာကိုယ်ကြီး ချုပ်ပျောက်သွားသော်လည်း လူ

ဖြစ်စဉ်က ပြုလုပ်ခဲ့သော အမာရွတ်ကား ပျောက်မသွားချေး
ကောင်းသောအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့လျှင် ကောင်းသောအရိပ်ထင်၍
မကောင်းသောအလုပ် လုပ်ခဲ့လျှင် မကောင်းသော အရိပ်ထင်မြဲ
တည်း။

ရောက်ရာဘဝကိုလိုက်၍ ကောင်းလျှင်ကောင်းသောအလိုက်
မကောင်းလျှင်လည်း မကောင်းသောအလျောက် ထိုက်သင့်သော
ဒဏ်ခတ်မြဲပင်ဖြစ်၏။

ထိုသူကြွယ်မယား၏ အပြစ်ကား သေးငယ်သော အပြစ်
မဟုတ်၊ သူ ကွယ်လွန်သွားလေသောအခါ ထိုအပြစ်သည် သူ
နောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်၍ ဒဏ်ခတ်လေ၏။ လူဖြစ်စဉ်က
နှုတ်ကြမ်းအာကြမ်း ရိုင်းရိုင်းပျူပျူ ဆက်ဆံပြောဆိုခဲ့သော ဝစီဒုစရိုက်
ကြောင့် ပြိတ္တာမ ဖြစ်ရလေ၏။

“ဌာဝနွယ် ... အပြစ်ဆိုးလှချည်လား” သူ့အပြစ်ကို
သူကြည့်ကာ ဤတွင်မှ ယူကြိုးမရ ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် သူ့ကံဟောင်းက သူ့ကို လမ်းကြောင်းပေးတန်
တူ၏။ ဘဝရေစက်နီးစပ်မှုကြောင့် ထိုပြိတ္တာမ၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာ
အား မဗူးရမနေနိုင်အောင် ပြင်းထန်သောဆန္ဒများ ဖြစ်လာသည်။

“သာရိပုတ္တရာ သာရိပုတ္တရာ ... သူ ဘယ်မှာပါလိမ့်”

ထိုပြိတ္တာမသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာရှိရာကို လိုက်လံစုံစမ်းခြင်း ပြုလေ၏။ ကံအားလျော်စွာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ သီတင်းသုံးရာ တောကျောင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ တံခါးဝမှ အတွင်းသို့ လှမ်း မျှော်ကြည့်၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာကို တွေ့မြင်ပူးပြော်ရလေပြီ။

သို့သော် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ရှေ့သို့ ဝင်ရန် ခြေကို လှမ်းလိုက်သည်ခဏ ...

“ဟယ် ... ပြိတ္တာမ ဆုတ် နောက်ကိုဆုတ်”

အော်ငေါက်ခြိမ်းမြောက်သံနှင့် တံခါးစောင့်နတ်က တားလေသောကြောင့် ပြိတ္တာမမှာ ရှေ့သို့ မတိုးဝံ့၊ စိုးရွံ့ရွံ့မျက်နှာနှင့် ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေ၏။

ထိုပြိတ္တာမသည် လွန်ခဲ့သော ငါးဘဝမြောက်က အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ပိခင်မြစ်ခဲ့ပူးလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ယင်းသို့သောစကားကို ရဲစွာ ပြောဆိုလေတော့သည်။

“အချင်းဒေဝတာ ငါကား အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ပိခင်ပီတည်း။ ငါ့သားထံ ငါလာ၏။ ငါ့အား ဝင်ခွင့်ပေးပါလော”

တံခါးစောင့်နတ်သည် မယုံရခက် ယုံရခက်ခြင်း တွေ့၍ ကြည့်နေသည်။



“သင် ... မယုံသော် အရှင်အား သွား၍ မေးလျှောက်
ကြည့်ပါလော့”

ဤသို့ထပ်ဆင့်၍ ရဲဝံ့စွာ ဆိုလေသည်တွင် “ဟုတ်တန်
ရာ၏” ဟုတွေးကာ ကျောင်းစောင့်နတ်က ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် စကြံကျောင်း၌ စကြံ
လျှောက်နေ၏။ ပြိတ္တာမသည် စကြံထောင့်တွင် ရပ်လျက် အရှင်
သာရိပုတ္တရာမြင်သာအောင် သူ့ကိုယ်သူ ပြလေ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် စကြံသွားနေလျက်မှ လှည့်ကြည့်
မိရာ ပြိတ္တာမ၏ မလှမပရုပ်သွင်ကို မြင်လေသော် “သနားစရာ
ပါလား ... ဘယ်လိုသတ္တဝါလေလဲ”

ဟူသော သနားခြင်း ကရုဏာလှိုင်းသည် အရှင်မြတ်၏
နှလုံးသားကို အတိုင်းမသိ ရိုက်ခတ်သွားလေ၏။ အရှင်၏နှုတ်မှ
ဤသို့သော မေးခွန်းလည်း ထွက်လာ၏။

“အထက်သို့ ထေထွက်နေသော နံရိုး၊ ပိန်ကြဲသောကာယ
နှင့် ဟတုဂါမ ... သင်ကား ဂူမြင်မကောင်း စက်ဆုပ်ဖွယ်အဆင်း
ရှိ၏။ သင်၏ကိုယ်၌ သွေးအသားလည်း မရှိ၊ အရိုးကို အကြော
ဖြင့် ဆိုင်းသကဲ့သို့ ပါတကား၊ အဝတ်ထမိလည်း မပါဘဲလျက်၊
ငါ့ရှေ့မှာ လာ၍ ရပ်ဘိ၏။ သင်ကား အသူပါနည်း”



ပြိတ္တာမအာဖို့ လာရကျိုး နှစ်သွား၏။ မိမိအား လက်ခံ ပြောဆိုပေးခြင်းကို ဆုလောက်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်၏။ “အဝတ် ထမိမပါဘဲလျက်” တူသော စကားကြောင့် ရှက်ခွံ့ခွံ့နှင့် ကိုယ်ကို တိမ်းရှောင်ပစ်လိုက်ပြီးမှ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏အမေးကို ဖြေပါလေ၏။

သို့သော် သူမ၏အခြေကား သာမန်အပြေမျိုးမဟုတ်၊ သူမနှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့၏ အတိတ်ဘဝပြစ်စဉ်များကို မော်ကွန်းတင်အပြေ ဖြစ်လေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏နှလုံးသားကို ဖျပ်ညှပ်၊ ဆုပ်နယ်ပစ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့သော အပြေဖြစ်၏။

သူမသည် ခြေကို စုံရပ်ပြီးလျှင် ရိုသေစွာ လက်အုပ်ချီ၍

“အရှင်ဘုရား ... တပည့်တော်မသည် ရှေးလွန်လေပြီး သောအခါ ငါးဘဝမြောက်က အရှင်၏ မယ်တော်တစ်ကြိမ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ ဤဘဝတွင်မူကား သားချစ်၏မယ်တော်မှာ ယခု မြင်ရသည့်အတိုင်း ပြိတ္တာမကြီးဖြစ်၍ နေရပါသည်။ မယ်တော်၏ဖြစ်အင်မှာ ချစ်သားမြင်ရသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပါ၏။

ချစ်သား ... ပြိတ္တာဘဝမှာ စားချစ်လျက်နှင့်လည်း မစားချသောကံချစ်လျက်နှင့်လည်း မသောက်ရ၊ သာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းခုတ်၊ မိစီးနှိပ်စက်ချက်ကြောင့် မွတ်သိပ်ဆာလောင်မှုမှ ဖြေပေါ့စေတော့ရယ်လို့ လူတို့ စွန့်ပစ်အပ်သော အန်ဖတ်၊ နှပ်၊ တံတွေး၊ ခွဲ



သလိပ် စသော အညစ်အကြေးများကို စက်ဆုပ်ဖွယ်မှန်း သိပါလျက်နှင့် မနေနိုင်သည့်အတွက် စားနေရပါ၏။

ချစ်သား ... မယ်တော်၏ပြစ်အင်ကို ရှုပါလော့၊ အားကိုးအားထား မှီခိုရာလည်းမရှိ၊ နေထိုင်ရာအိမ်လည်း မရှိ၊ သူကောင် ဖုတ်သည့် သုသာန်မြေကို အိမ်ရာချောင်စောင်းပြု၍ နေရပါသည်။

ချစ်သား မယ်တော်ကို ကယ်ပါလော့၊ ဗြိတ္တာမကြီးအသွင်ကို ချစ်သား မရှုရှင်ပါနှင့်၊ ဗြိတ္တာမဝဋ်မှ လွတ်မြောက်အောင် မယ်တော်ကို ရည်မှန်း၍ ဒါနပြုကာ အပျူဝေပေးပါလော့၊ ဤသို့ ပြုပေးနိုင်မည်ဆိုပါက ချစ်သား မယ်တော်သည် သွေးပုပ် ပြည်ပုပ် ခွဲသလိပ် နှစ် တံတွေးများကို စားသောက်နှိတ်ငှားနေရသည့် ဗြိတ္တာမဝဋ်မှ လွတ်မြောက်တန်ရာပါ၏။ မယ်တော်၏ ခိုကိုးရာဖြစ်ပါစေတော့ ... ချစ်သား”

ဗြိတ္တာမသည် မျက်ရည်စိစွတ် တရွှတ်ရွှတ်ရှိ၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာအား အသနားခံကာ မြန်ကြားလျှောက်ထားလေ၏။

တစ်ဖန် မိုးသောက် နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ဖြစ်၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အရှင်မောဂ္ဂလာန် အရှင်အနုရုဒ္ဓိ အရှင်ကပ္ပိန မထေရ်သုံးပါးကိုခေါ်၍ ... သပိတ်ကိုယ်စီပိုက်ကာ



ဆုပေးပြန်သလို ဆွမ်းခံကြွတော်မူလေသော် ဗိဇ္ဇိသာရမင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ ဝင်တော်မူ၏။ မင်းကြီးလည်း ရိုသေစွာ ဆီးကြို မင်းကာ မြင့်မြတ်သောနေရာကို ပေးတော်မူ၏။

“အရှင်သူမြတ်တို့ဘုရား ... အဘယ်အလိုငှာ ကြွတော် မူလာပါသနည်း ... တပည့်တော်အား အဘယ်အမှုကို ပြုပေး ဝေလိုပါသနည်းဘုရား”

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်က မင်းကြီးအား ...

“မဟာရာဇာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ဘဝတောင်းက မယ် တော်မှာ ယခု ပြိတ္တာမြစ်၌ / နေချေ၏။ ထိုကိစ္စအတွက် ငါတို့ လာကုန်၏”

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က လာရောက်ရခြင်းကိစ္စကို ဗိဇ္ဇိ သာရမင်းကြီးအား အလုံးစုံ ပြန်ပြောပြလေ၏။

“အရှင်မြတ်တို့ဘုရား တပည့်တော် သိရှိပါပြီ ... ထိုကိစ္စ ကို အပြီးတိုင်အောင် တာဝန်ယူ၍ တပည့်တော် ဆောင်ရွက်ပါအံ့။ ဝိတ်ချ၍သာ ကြွတော်မူပါလော့”

ဟု မင်းကြီးက အာမသာန္တခံ၍ လျှောက်လျှင် အရှင် သူမြတ်တို့သည် နန်းတော်မှ ကြွသွားတော်မူကြကုန်လေ၏။

ထို့နောက် ဗိဇ္ဇိသာရမင်းကြီးသည် ရုတ်ခြည်းပင် ဖျားမတ်

တို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဤသို့ ဝေခိုင်းတော်မူလေသည်။

“အချင်းတို့၊ မြို့နှင့်မနီးမဝေး ဆိတ်ငြိမ်၍ ရေ အရိပ် အာဝါသနှင့် ပြည့်စုံသောအရပ်၌ ကျောင်းငယ်လေးကျောင်း ကုဋိ လေးလုံးတို့ကို အဆောတလျှင် စီရင်ကြကုန် ဆောက်ကြကုန် နန်းတွင်း၌လည်း အဆန်းတကြယ် သုံးမျိုးသုံးစား တသန်စီ ခွဲခြား၍ ကျောင်းငယ်လေးကျောင်း စီရင်ကြကုန် တည်ဆောက် ကြကုန်”

ဟူ၍ ဝေခိုင်းပြီး ထိုကိစ္စ ပြီးမြောက်လွယ်စေခြင်းငှာ ကိုယ်တော်တိုင် ကြပ်မတ်ဆော်ဩတော်မူလေ၏။

မြို့တွင်းမြို့ပြင် ကျောင်းငယ်အားလုံး ဆောက်လုပ်ပြီးစီး သည်ရှိသော် ဗလိနတ်စာ ပူဇော်ကျွေးမွေးဖွယ်ရာ အခမ်းအနားကို စီရင်စေ၍ ဆွမ်းအဖျော်ယမကာ စားသောက်ဖွယ်တို့ကိုလည်း ရဟန်းသုံးပစ္စည်း ထီး မိနပ် သင်္ကန်းစသော ပရိက္ခရာတို့ကို လည်းကောင်း အသင့်တည်ထားပြီးလျှင် ထိုအရာအားလုံးကို အရှင် သာရိပုတ္တရာအား အပ်နှင်းလေ၏။

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဘဝတောင်းက ယယ်တော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ပြိတ္တာမကို ရည်စူးလျက် ဘုရားအမှုရှိသော စတု ဒိသာ သံဃာအား ထိုအရာအားလုံးကို လှူဒါန်းလေ၏။



ရေစက်သွားချ၍ အမျှဝေခြင်း ပြုတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဝယ်တော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ပြိတ္တာမသည် ယင်း
တုသိုလ်အဖို့ဘာဂတို့ ရရှိ၍ သာဓု သာဓု သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်လိုက်
သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆိုးဝါးလှသော ပြိတ္တာမအဖြစ်မှ လွတ်မြောက်
ကာ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ကောင်းမှုအဖို့ဘာဂကို ရရှိ၍ သာဓုခေါ်ရခြင်း၏ အကျိုး
တရားကို လက်ငင်းဒိဋ္ဌခံစားရရှိလေပြီတည်း။

'တောမာရကံ ထုံရနံ ဝေဗျာဠာ တောရကျောင်းမှာဖြစ်၏။ အရှင်
သာရိပုတ္တရာနှင့်တကွ အရှင်လေးပါးသည် သစ်ပင်ရင်းသို့ အသီးသီး
နေ့သန်စင်နေကြ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာနီသည် နေ့သန်စင်နေလျက်မှ ပြိုးပြိုး
မြက်မြက် တလက်လက်တဝင်းဝင်းအာရုံကြောင့် အမှတ်မထင်
ကြည့်လိုက်မိလေသည်တွင် နတ်သမီးတစ်ဦးကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့
မြင်ရ၏။

နတ်သမီးသည် အရှင်မြတ်ကို လက်အုပ်ချီကာ ရပ်နေ
လေသည်။

"လက်အုပ်ချီလျက် ဝှံ့ရှေ့ရုပ်လာသူ သင်ကား အသူနည်း"

နှစ်သက်ဖွယ် အဆင်းလည်းရှိတိ၏။ ကိုယ်ရောင်လည်း လင်းဘိစွ၊
သောက်ရှူးကြယ်နှင့်တူဘိစွ၊ အရပ်ထက်ဝန်းကျင် တောက်ပဘိစွ၊

အို ... ဘယ်သူ အဘယ်ကြောင့် ဤအဆင်းမျိုး ဖြစ်ရ
သနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ဤစည်းစိမ်မျိုးနှင့် ပြည့်စုံရသနည်း။
အဘယ်ကြောင့် နှစ်သက်မြတ်နိုးဖွယ်၊ အသုံးအဆောင်တို့နှင့် ပြည့်စုံ
သနည်း။

အို ... တန်ခိုးရှိသူ သင့်အား ငါမေး၏။ လူဖြစ်စဉ်က
အဘယ်ကောင်းမှု သင်ပြုခဲ့သနည်း။ အဘယ်ကောင်းမှုကြောင့်
တဝင်းဝင်း တောက်ပသနည်း။ အဘယ်ကောင်းမှုကြောင့် သင်၏
အဆင်း တင့်တယ်သနည်း။ ငါ့အား ... ဆိုလော့” ဟုမေး၏။

နတ်သမီးက ရှိခိုးလျက် ...

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်မသည် လွန်ခဲ့သော ငါးဘဝက
အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏မယ်တော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူပါဘုရား။ ယခုဘဝတွင်
ဝစိဒုစရိုက်မှုကြောင့် ပြိတ္တာဖြစ်နေပါ၏။ သားဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ အရှင်
သာရိပုတ္တရာ၏ ဒါနပြု၍ ကယ်တင်မှုကြောင့် ပြိတ္တာအဖြစ်မှလွတ်၍
နတ်ဒေဝီဖြစ်ရပြီဖြစ်ပါကြောင်း အရှင်သာရိပုတ္တရာအား လျှောက်ထား
လို၍ တပည့်တော်မ လာခဲ့သည်ဘုရား” ဟူ၍ လျှောက်၏။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ထိုဖြစ်ရပ်အားလုံးကို မြတ်စွာ



ဘုရားအား လျှောက်ထားလေသော် ထိုအကြောင်း ဖြစ်ရပ်ကို အတ္ထုပ္ပတ္တိပြု၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိသတ်လေးပါးအား ဟောတော်မူ၏။

ထိုအခါမှာတော်အဆုံးမှာ ပရိသတ်လေးပါးတို့သည်လည်း အကျိုးတော်ငှာများစွာ ရရှိလေသတည်း။



ရုက္ခစိုးနတ်နှင့် လူသားဗယား

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မဟာနေသူဌေးတို့၌ သူဌေးလင်မယား နှစ်ယောက် ရှိလေ၏။ ဥစ္စာနေ ကြွယ်ဝချမ်းသာသောအရာတွင် သူတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်းဝယ် နေလိုလလို လင်းသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ကုဋေပေါင်းများစွာ ချမ်းသာကြ၏။ အဖက်ဖက် ပြည့်စုံကြ၏။

သို့သော် ပြောစရာရှိသည်ကား သားသမီးရတနာ မ ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သားသမီးရတနာ ထွန်းကားရရှိလိုသောကြောင့် အနုပြုကြ၏။ သိလစောင့်ကြ၏။

ကုသိုလ်အနုပြုလေတိုင်း သားသမီးရတနာ ရပါလိုကြောင်း ဖြင့် ဆုတောင်းကြကုန်၏။ အခြားသူများက ယင်းတို့၏သားသမီး တို့ ရင်ဝယ်ထွေးပိုက်ကာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြသည်ကို မြင် လေလေ သားသမီးလိုချင်လေလေ ဖြစ်နေကြ၏။

တစ်ချိန်သောအခါတွင်မူ သူတို့၏ဆုတောင်းအကြောင်း
သင့်လျော်ပြည့်ချိန်တော်ပြီဟု ဆိုရပေမည်။ ကြင်ချစ်စရာ ရင်နှစ်
သည်းချာ သားရတနာတစ်ယောက် ဖွားမြောက်ရရှိလာလေ၏။
သားတို့ရှစ်ရည် သိတာမည်ဆိုသော စကားမှာ သူတို့အတွက်လို
ခြင်နေ၏။

ခံတွင်းဖြင့်သားတော့မတတ် မျက်စိအောက်ကအပျောက်
မခံနိုင်အောင် ချစ်ရှာကြလေသည်။

နေ့ရက်အချိန်ပြကွဲဒီနိတွေ ကြွသည်နှင့်အမျှ သူတို့
သားကလေး၏ အသက်မှာပုံစံသည်း တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် ရင့်ရင့်
လာရကား ယခုဆိုလျှင် လေးငါးနှစ်သားအရွယ်သို့ပင် ရောက်ရှိ
လာလေပြီ။

“ရှင်မရေ ... သည်ကိုစော”

မဟာနေသုဋ္ဌေသည် သားငယ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားလျက်
မှ သူဋ္ဌေကတော်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ သူဋ္ဌေကတော်လည်း
အနီးသို့ ရောက်လာရင်း ...

“ရှင်မှာဖြင့် သားကို လက်ပေါ်က ချထားပဲ မရှိဘူး” ဟု
ပြောကာ ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မဟာနေသုဋ္ဌေသည် သားငယ်ကို ကြည့်ပြီး



နောက် ဇနီးမယားကို မေးခွန်းထုတ်လေတော့သည်။

“ဒီမှာ ရှင်မ ... အသက်မွေးမှုတစ်ခု ပညာကိုယ်ပိုင် ဝါရမယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါကို ရှင်မအနေနဲ့ ဘယ်လို သဘောပေါက်သလဲ”

အဆက်အစပ်မရှိ မေးလိုက်သော ပုစ္ဆာကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူ မှာ ကြောင်စိစိနှင့် သူငွေမျက်နှာကို ကြည့်နေ၏။

“တို့သားလေး ပညာသင်ချိန်ကို ရောက်လာပြီမဟုတ်လား။ အဲကြောင့် မေးတာ ... သည်စကားပုံကို ရှင်မ ဘယ်လိုသဘော ပေါက်လဲ”

ဤတွင်မှ မယားဖြစ်သူက သူ့သဘောကို ပြောပြသည်။

“စကားပုံက ရှင်းနေသားပဲ။ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုအတွက် အတတ်ပညာတစ်ခုခု ရှိလာရမယ် တတ်ထားရမယ်ပေါ့။ အတတ်ပညာရှိမှ အသက်မွေးမှု ပူလုံမယ်လို့ လမ်းညွှန်ချက် မဟုတ်လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်၊ သည်အတိုင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်တယ် ရှင်မ၊ သားကိုချစ်တဲ့စောနဲ့ ပြောတယ်လို့ ဆိုချင်လည်းဆိုပေါ့။ တို့မှာရှိသမျှပစ္စည်းတွေဟာ သားရဲ့ပစ္စည်းတွေ မျှည်းပဲ။ တို့သားလေးအနေနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ တစ်ထောင်တို့

တစ်ထောင်ကျ အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး သုံးသွားသည့်တိုင်အောင်
မကုန်နိုင်ပါဘူး။ သည်တော့ကား လိုရင်းကို ပြောမယ်။

အသက်မွေးမှုအတွက် တို့သားလေး၊ ဘာမှ ပူပင်စရာ
မရှိဘူး ... ကြောင့်ကြစရာ မရှိဘူး ... ဒါကတစ်ချက်၊

နောက်တစ်ချက်က သားကို ပညာသင်ရင် ကျောင်းမှာ
အပ်ရမယ်။ ပညာသင်နေတဲ့အချိန်မှာ သားနဲ့ကွဲမယ်။ အကွဲမခံ
နိုင်ဘူး ... ဒါကတစ်ချက်။

နောက်ပြီးတော့ ပညာသင်တယ်ဆိုတာ ဦးနှောက်ကို
သုံးပြုရတဲ့အတွက် ငှက်သားလေး၊ ဦးနှောက်ပြောက်မယ်။ ဦးနှောက်
ရှုပ်မယ်။ ပင်ပန်းမယ်။ ငါသား ပင်ပန်းမှာတော့ ငါ မကြည့်ရက်ဘူး။

ဒီတော့ကား ငါ့သဘောအရဆိုရင် ငှက်သားကို မျက်စိအောက်
က အပျောက်မခံနိုင်ဘူး ... ရှင်မသဘောကော ဘယ်လိုတုန်း”

သူငွေလင်မယားနှင့်မျှောက် သား၏ပညာရေးနှင့်ပတ်
သက်၍ ဆွေးနွေးကြပြီးသည့်အဆုံးတွင် ‘သားနှင့်မခွဲနိုင်’ တာ၍
နှစ်ယောက်စလုံး သဘောတူညီချက်အရ သားကို ပညာပသင်စေတဲ့
ရွှေလိုဥ၍ မှန်ကဲ့သို့ရှုကာသာ နေကြတော့သည်။

သူတို့မိဘနှစ်ပါး၏အချစ်မှာ သားကို ချစ်ရာမရောက်
နှစ်ရာရောက်လေ၏။ သည်လူအရွယ်မှာ အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်း

တွေ ပညာတတ်ကြသော်လည်း သူတို့သားမှာ မျက်စိစုံလုံးကန်
နေချေ၏။

သို့သော် မိဘအရှိန် သူဌေးဟူသော ဂုဏ်သိမ်ကြော
ပညာပင် မှိန်သော်လည်း လူနေမှုအဆင့်မှာ မြင့်လျက်ပင်တည်း။

အချိန်တန်အရွယ်ရောက်ကာ လူမျိုးပေါက်ဖြစ်လာ၏။ ထိုအ
မိဘများက လူ့ဓမ္မတာအတိုင်း သင့်လျော်သော အမျိုးသမီးတစ်
နှင့် ထိမ်းမြားလိုက်၏။ သားနှင့်ချွေးမတို့ကြည့်ကာ နှစ်ခြိုက်မဆို
ပီတိပုံးသောအပြုံးပိုင်ရှင်မိဘများ ဖြစ်လာကြ၏။

ထိုသူဌေးသား၏ အပေါင်းအသင်းများမှာ ဒုစရိုက်ကော
အပူသမားများဖြစ်လေရာ ဒုစရိုက်စနက်မီး ကူးစက်ပြီး ထိုသူဌေး
သားမှာလည်း အပူသမား ဒုစရိုက်သားကောင်အဖြစ်သို့ ရောက်သွား
လေ၏။

ဘုရားမှန်းလည်း မသိ၊ တရားမှန်းလည်း မသိ၊ သံဃာ
မှန်းလည်း မသိ၊ အသက်ကြီးရွယ်အိုနှင့် ပူဇော်ထိုက်သော ပုဂ္ဂို
လ်များအား ပူဇော်ရမှန်းလည်း မသိ၊ ဒိဋ္ဌိကောင် ဖြစ်သွားလေ။

သားကို အလိုလိုက်ခဲ့သော မိဘတို့မှာလည်း ဒုစရို
သမား၏မိဘများ ဖြစ်လာကုန်ရလေ၏။

ဤတွင်မှ သား၏အဖြစ်ဆိုလှသော ဘဝကို ရင်တမမနှင့် ဖြစ်လာကြလေ၏။

သို့သော်လည်း ဆေးလွန်စာဖြစ်၍ ကုစားလို့မရနိုင်တော့ပြီ၊ သားကို ငယ်စဉ်က 'ပညာသင်ပပေးခဲ့မိသည်မှာ မှားလေစွဲ'တူသော နောင်တပြောစကား ထိုဝေဒနာဖြစ်ပင် မိဘများ ကွယ်လွန်ရာကုန် လေ၏။

မိဘများ မရှိသည့်နောက် သားဖြစ်သူမှာ မိမိစုတ်မောင်း စီးနှင်းလာခဲ့သော ဥစ္စာရှက်ရုဏားကြီးကို ရပ်တန့်သွားအောင် အား မထုတ်လေသည့်အပြင် 'မိဘရှိစဉ်ကထက်ပင် အိမ်မှာ ပွဲတမြိုင်မြိုင် နှင့် စည်ကားနေ၏။ အရက်ဝိုင်းအပြင် ကြွေအနံ့ဖဲကတ် အကစားပါ ဖက်လာတော့၏။

ကုန်ကျငွေမှာ တစ်နေ့တခြား များပြားလာ၏။ မိဘ လက်ငုတ်အထုပ်အထည် ငွေငွေများ ကုန်ခန်းသွားသော်လည်း ကစားခြင်း သောက်စားပူးယစ်ခြင်းကိုကား သူမလျော့၊ ဝိုက်တာ နေအိမ် လယ်ယာ ခြံမြေများကိုပါ ရောင်းတန်ရောင်း ပေါင်တန် ပေါင်၍ ပူးယစ်သောက်စား ကစားခြင်း ပြုလေ၏။

ထို့ကြောင့် မိဘများအနေနှင့် နှစ်နှစ်ချီ၍ သွေးနှင့်ဓွေးနှင့် ရင်းနှီးကာ စုဆောင်းလာခဲ့သော ပစ္စည်းများမှာ အပူသမား ဥစ္စာ

သားပိုက်၏ လက်ထက်တွင် လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ ချက်ချင်းဆိုသလို ပင် ပျက်စီးဆုံးပါးကုန်လေ၏။

ပေါင်နှံထားသော တိုက်တာနေအိမ် အထောက်အအုံတို့ မှာလည်း မရွေးနိုင်သဖြင့် ငွေရှင်လက်သို့ ဝကွက်၍ အပ်လိုက်ရပြီ။ မိဘဘိုးဘွားအိမ်ပိုင်ဂေဟာမှ ကျော့ကျော့၍ ဆင်းခဲ့ရပြီး စွက်လက်စွဲကာ တောင်းစားရသောတဝသို့ ရောက်သွားသတည်း။

တစ်ချိန်သောအခါက အရက်တပြု၍ ပွဲတပြိုင်ပြိုင်နှင့် ဝိမ်ခံလာခဲ့သော ထိုသူဌေးသားမှာ ယခုအခါတွင် တစ်မတ်စောက်စောက်နှင့် အိမ်ပေါက်စေ့ လျှောက်၍ တောင်းနေသော သူတောင်းစားကြီး ဖြစ်နေ၏။ သူ့အိမ်သည် ခြေသလုံးဖြစ်၏။ သူ့သွားလေရာ အိမ်ပါ၏။ သူ့ခြေသလုံးများ လှုပ်ရှားနိုင်သေးသမျှ သူ့အိမ်ကား မပျက်သေး။

ထိုအချိန်တွင် ရာဇပြုတ်မြို့၌ သူခိုးသူဝှက် ဒုစရိုက်ကောင်များ သောင်းကျန်းနေသဖြင့် မြို့သူမြို့သားတို့မှာ ခိုးနိုးကြားကြား သတိဝိရိယထား၍ နေကြ၏။

တစ်နေ့သောအခါတွင် ထိုသူဌေးသား သူတောင်းစားသည် တောင်းရမ်း၍ ရခဲ့သော အစားများကိုစားပြီး ဇရပ်ပေါ်တွင် အိပ်နေစဉ် ထိုဇရပ်သို့ သူခိုးသူဝှက် ဒုစရိုက်ကောင်များ ရောက်လာကြ၏။

အိပ်နေသော သူတောင်းစားကို ခြေနှင့်ကန်ကျောက်၍ နှိုးသဖြင့်
မိုးလာလေ၏။ ထိုအခါ ခွက်ကို ကြည့်၍ မေးကြ၏။

“ဟေ့ကောင် ... ဒီခွက်က ဘာလုပ်တာလဲ”

“တောင်းတဲ့ခွက်ပါ ... ကျွန်တော် သူတောင်းစားပါ
ခင်ဗျာ”

ထိုအခါ မိုးသူများက စုတ်သတ်လိုက်ပြီး ...

“ဖြစ်ရလေကွာ ... တောင်းစားရတယ်လို့ မင်းဟာ
အရွယ်ကလည်း တောင်းတုန်း၊ လက်ကျိုး ခြေကျိုးလည်း မတုတ်၊
သန်တုန်းမြန်တုန်း တောင်းရင်းစားသောက်မယ့်အစား ကိုယ့်လက်
ကိုယ့်ခြေကို အားကိုးပြီး လုပ်ကိုင်စားပေါ့ကွ ... လာ တို့နဲ့
လိုက်ခဲ့ ... မင်းကို အလုပ်ပေးမယ်”

“ဗျာ ... ဘာ ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အလုပ်ပေးမလို့ကွ ... တို့နဲ့လိုက်ခဲ့”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ ခင်ဗျာ”

“မိုးရမယ် ... တိုက်ရမယ် ... လုရမယ်”

“မဖြစ်ဘူး ... ဒီအလုပ်မျိုး ကျွန်တော် မလုပ်တတ်ဘူး”

“လိုက်သာလိုက်ခဲ့၊ ဒီပညာကို တတ်အောင်သင်ပေးမယ်”

သို့နှင့်ပင် သူတောင်းစားခင်ဗျာ ခွက်ပျောက်လေ၏။ သူနဲ့



များ၏ သိမ်ဆွင်းချက်အရ တထသစ် တစ်ပြစ်လဲကာ သူ့ခိုးနောက်
လိုက် ဖြစ်သွားလေ၏။

အကာလ ညအခါ လကလည်း မသာတစ်ချက် သာတစ်
ချက် ဖြစ်နေ၏။ လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေသော တိမ်တိုက်များကြား
တွင် မှိန်သွားလိုက် လင်းလာလိုက် ရှိနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ခိုးသူတစ်သိုက်မှာ ဆားပြတိုက်ရန်အတွက်
အိမ်ကြီးတစ်အိမ်သို့ မှောင်ရိပ်ခိုကာ ခိုကာနှင့် ဓွတ်နင်းနင်း၍
ချဉ်းကပ်နေကြ၏။

“ရှေ့ကွလက်နက် ... ဒီလက်နက်ကို ကိုင်ပြီး ဟောဒီ
အနားမှာ မင်းစောင့်နေ၊ ရိပ်ခဲမြင်လိုက်ရင် အသေသာ ရိုက်သတ်၊
တို့က အိမ်ပေါ်တက်မယ် ... သတိထား၊ လာသမျှလူ မလွတ်
စေနဲ့နော်”

ခိုးသူတို့သည် သူ့တောင်းစား၏လက်သို့ ပြုပြင်ထားသော
တုတ်လက်နက်ကို ပေးအပ်ထားခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်ရန်
ကြိုးစားအားထုတ်နေကြလေသည်။ သူ့ဌေးသား သူ့တောင်းစား
မှာလည်း ခိုင်းစေသောအတိုင်း တုတ်လက်နက်ကို စွဲကိုင်ကာ
မှောင်ရိပ်တွင် ရပ်လျက် စောင့်နေ၏။

အိမ်ပေါ်၌ အိမ်ရှင်များ အိမ်မောကျနေ၏။ ခိုးသူတစ်ယောက်



သည် အသံမကြားအောင် တံခါးကို အသာအယာပွင့်ရာမှ “ကျီ”
ခနဲ အသံထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ သတိရှိသော အိပ်ရှင်သည် ဆတ်ခနဲနိုး၍ တံခါး
ခွင့်နေသော သူခိုးကို မြင်သော် သူခိုး ... သူခိုး ... သူခိုးဟု
အသံကုန်အော်လျှင် ခိုးသူအားလုံးမှာ လန့်ကာ ကိုယ်လွတ်ရုံး၍
ထွက်ပြေးကြကုန်၏။

သူခိုး ... သူခိုးဟူသော အသံမှာ ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး
ဆူညံသွားလေရကား တိုက် စား လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ထွက်လာ
ကြကုန်လေသည်။

အောက်မှာ စောင့်နေသော သူခိုးပေါက်စ သူတောင်းစား
မှာလည်း အော်သံများကြောင့် ကြောက်လန့်ပြီး ခြေဦးတည်ရာ
စွတ်၍ ပြေးပါသေး၏။ သို့သော် အပြေးနောက်ကျနေချေပြီ။
လက်နက်တိုင်လူအုပ်က သူတို့ ဝိုင်းထားမိပြီး မြစ်နေ၏။

“လက်စသတ်တော့ ငါတို့ အိပ်ရေးပျက်အောင်လုပ်တဲ့
သူခိုးကောင်ကို ဘုရင့်ထံ ဆွဲခေါ်ကြကွာ”

လူအုပ်ကြီးထဲမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဤသို့အားဖြင့် သူဌေးသားသူတောင်းစားမှာ ပွဲဦးထွက်
ညမှာပင် ရှေးဦးပေါက်ပြီး ခိုးသူအဖြစ်ဖြင့် ဘုရင့်ထံမှောက် ရောက်

ရလေသည်။

“အရှင်မင်းကြီး ... ဤသူကား ခိုးသူပါတည်း ခိုးရန် အိမ်ပေါ်တက်စဉ် အိမ်ရှင်မိုးပြီး အော်လို့ ထွက်အပြေးမှာ ကျွန်တော် မျိုးတို့ ဝိုင်းဝန်းလက်ရဖမ်းဆီး၍ ဆက်သပါသည်”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ခိုးသူကို မြင်သောအခါ လူအများအား ဒုက္ခပေးသူတူ၍ အိမ်အပျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်ကာ မြို့ဝန်လက် အပ်ကာ “ခေါင်းဖြတ်၍သတ်စေ”ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းအချိန်တွင် ထိုသူကောင်းစားအား ခေါင်းတုံးရိပ်ပြီး အုတ်မှုန့်များဖြင့် နီရဲနေအောင် ခေါင်းကိုလူး လက်ပြန်ကြိုးတုတ် လျက် မြို့သူမြို့သားများကို သိစေခြင်းငှာ၊

ဤသူမှာ သူခိုးဖြစ်ကြောင်း၊ ဘုရင့်အမိန့်တော်ဖြင့် သုသာန် ထုတ် ကူးခတ်၍ သတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လမ်းကြီးလမ်းငယ် အသွယ်သွယ်လှည့်ကာ မောင်းခတ်ကြေညာစေလေသည်။ လူတို့ သည် ရာဇဝတ်ကောင်ကိုကြည့်ကာ ...

“အီတာ ... လူခိုက်တို့ရဲ့ သွားရာလမ်းပဲ ... သူ့လမ်း သူ သွားတာ မဆန်းပါဘူး”ဟူ၍ ဆိုကြ၏။ အားရဝမ်းသာ ကောင်းချီးပေးကြကုန်၏။



တံကြွေဆိုသည်က ဆန်းကြယ်လှ၏။ 'သုလသာ'အမည်
ဒို့သော ပြည့်တန်ဆာမတစ်ဦးသည် အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဆူညံ
သံတွေကြောင့် လေသာပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြု၍ အောက်သို့
ကြည့်မိလေ၏။

နှောင်ကြီးတွေထဲ ခေါင်းနီတာရဲနှင့် ဆွဲခေါ်လာသော
ရာဇဝတ်သားကို မြင်လေသော် အတိတ်ဘဝဟောင်းက ထိုသူ၏
ခန်းပြင်ခဲပူးသောကြောင့် ကြင်နာသနား ကရုဏာပွားကာ ကတွတ်
မုန့်လေးရဲနှင့် သောက်ရေတစ်ခွက်ကို ထိုရာဇဝတ်သားထံသို့
အိမ်စေတစ်ဦးအား ပို့စေသည်။

အာဏာသားများကိုလည်း ပြောကြားရန် စကားသင်ပေး
လိုက်၏။

“ထိုရာဇဝတ်သားအား ဤမုန့်များကိုစား၍ ရေကိုချမ်းသာ
စွာ သောက်ပါစေ၊ စားသောက်ပြီးသည်အထိ ဆိုင်းငံ့ပါ။”

သုလသာ စေလွှတ်လိုက်သော အိမ်စေသည် စားကြပ်ဝန်
နှင့် အာဏာသားများထံသွား၍ ရာဇဝတ်သားအတွက် သုလသာ
ပေးလိုက်သော မုန့်နှင့်ရေကို သွားပို့၏။ မှာလိုက်သည့်အတိုင်း
“စားသောက်ပြီးသည်အထိ စောင့်ပါဦး၊ မသတ်ပါလင့်ဘူး၊ ချမ်းသာစွာ
စားသောက်ပါစေ”ဟူသော စကားကိုလည်း ပြောကြားစေ၏။

သူ့မှာ တံကြွင်း ကံစလေးများ ရှိသေးသည်ဟု ဆိုရ
ပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော သေရအံ့ဆဲဆဲတွင် အတိတ်ဘဝ
တောင်းက မယားတောင်း သုလသာထံမှ ကတွတ်ပုန်များ ရရှိ
လေသည့်အပြင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဒိဗ္ဗစက္ခု
အဘိညာဉ်ဖြင့် ကြည့်ရှုစိုက်နှင့် ကြံကြိုက်ထိုက်ဆိုင်သောကြောင့်
ဖြစ်၏။

သုလသာထံမှ ပုန်များကို ရရှိသည့်အချိန်အတောအတွင်း
မှာပင် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဖြင့် ကြည့်
လေသောအခါ ရာဇဝတ်သား၏ ဖြစ်အင်ကို မြင်လေ၏။

“ဤသူကား သနားဖွယ် ကောင်းလေစွ၊ မြူအပ်သော
ကောင်းမှုတစ်စုံတစ်ရာမရှိ၊ အကုသိုလ်သာ ရှိချေ၏။ သေသော်
ပုချင်ရေသို့ ကျလတ္တံ့၊ ငါသွားခဲ့သော် သူသည် ငါ့အား ကတွတ်ပုန်
ကိုလည်းကောင်း၊ ရေကိုလည်းကောင်း လှူလတ္တံ့၊ ထိုကုသိုလ်
ကြောင့် ရုက္ခစိုးနတ်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါသည် ထိုယောက်ျား၏ အားထား
မှီခိုရာ ဖြစ်ရမူကာ ကောင်းလေစွ”

ဤသို့ အကြံပြင်တော်မူ၏။

စေကြပ်ဝန်က ...

“အချင်းယောက်ျား၊ ဤငှားဖွယ်နှင့် ဤရေကား သင့်



အတွက် သုလသာ ပြည့်တန်ဆာမက ပို့လိုက်သည့် ပစ္စည်းများ ခြစ်၏။ စားလော့ စားပြီးသည်အထိ ငါတို့စောင့်အံ့”

ဟုပြောဆိုကာ ဝမ်းသားအားရ စားတော့မည်ပြုသော အထိ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တော်အရှင်မြတ်ကြီး ဘွားခနဲ သူ့ရှေ့တွင် ရပ်လာသည်ကို ပူးတွေ့ရလေသော် လက်များကို တုတ်နှောင်ထား၍ ရှိမခိုးနိုင်သဖြင့် ကြည်ညိုသဒ္ဓါဖြင့် ရိုသေစွာ ဦးညွှတ်လေ၏။

“များမကြာမီအချိန်တွင်၌ ငါကား သေရတော့အံ့၊ အသတ် ခံရမည် မုချဖြစ်၏။ ဤမုန်များကို စားခြင်းအားဖြင့် ငါ့အား ဘာ အကျိုးထူးမည်နည်း။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား လှူလိုက်ရလျှင် ငါ့အား တမလွန်ဘဝအတွက် ရိက္ခာဖြစ်လတ္တံ့။”

ဤသို့ သဘောပေါက်လာပြီ။

“ဝန်ပင်းခင်ဇွာ ... ကျွန်တော်အတွက် မုန်ကို အရှင် မြတ်အား လှူပေးပါခင်ဗျာ ... မသေခင် ကျွန်တော် ဒါနပြုသွား ခံရစေ” ဟုပြောကာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အား လှူစေ၏။

စားကြပ်ဝန်လည်း သူ၏ဆန္ဒအတိုင်း လှူ၏။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်လည်း မုန်များကို အလှူခံပြီးလျှင် သူ၏ရှေ့မှာပင် ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ ရာဇဝတ်သားသည် မိမိ၏ဒါန



အတွက် ပီတိဖြစ်လျက်မှ သုလသာကို သွား၍ သတိရလေ၏။

“သူ့ကြောင့် ငါ လျှာရပါကလာ။ သုလသာသည် ငါ့အား အကျိုးများလေစွ” တု အတွေးဝင်နေမိသည်။

အရှင်မြတ်လည်း သူလျှာအပ်သော မုန့်နှင့်ရေကို သောက်ပြီး သူ့ရှေ့မှောက်မှာပင် ဗိုဇနရာမှ ဖွားသွားလေရာ သူသည် အရှင် ဖောဓောဝံလွန်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး သူ၏ မျက်စိအောက်မှ ကွယ် ပျောက်သွားသည်အထိ မျက်စိတဆုံးကြည့်ကာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

အနောက်ဘက်တောင်စွယ်တွင် နေကွယ်လုပြီဖြစ်၏။ ထို အချိန်တွင် အာဏာသားများသည် ရာဇဝတ်ကောင်ကို ဆောင့်ကြဉ်း လျက် သချိုင်းသို့ ရောက်လာ၏။

ရာဇဝတ်သားမှာ မိမိ၏အဖြစ်ကို မိမိသိသည့်အလျောက် တစ်စုံတစ်ရာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း မရှိ၊ လက်ပြန်ကြိုးတန်းလန်း အတုပ်လျက်မှ စဉ်းတီတုံးပေါ်တွင် လည်ကိုစင်းပေးလိုက်၏။ အာဏာ သားများသည်လည်း လက်သွက်လှ၏။ ခဏအတွင်းမှာပင် ထန်းသီး ခိုင်မှ ထန်းသီးကို ချိုင့်လိုက်သည့်အလား ရာဇဝတ်သား၏ ဦးခေါင်း သည် လည်မှပြတ်ကာ ဖုတ်ခနဲ ကျလေ၏။ သွေးသံရဲရဲနှင့် သချိုင်း ပေါ်သကို ဖော်ကျူးသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။



သူသည် သေခါနီးကာလတွင် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အား မှန်ဆွမ်းလှူခဲ့သော ကုသိုလ်စောကြောင့် နတ်ရွာခြောက်ထပ်သို့ ဆိုက်ရောက်နိုင်သော စွမ်းအားရှိပါသော်ငြားလည်း 'သုလသာ သုလသာ' တူ၍ တဏှာပေမ အစွဲအလမ်း အညစ်အကြေးကာ ထေးညစ်လေသောကြောင့် တောရပ်မြိုင်ချောင်တွင် ပညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်၌ ရုက္ခစိုးနတ် ဖြစ်လေ၏။

ဒါနစေတနာ၏အကျိုးကား ဆန်းကြယ်လှ၏။ သေချာပေါက် ဝရဲကျရောက်မည့်သူကိုပင် ကယ်တင်နိုင်၏။ သေရည်သေရက်စား။ နှစ်ရိုက်သံဟား သူဌေးသားမှာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တည်းဟူသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်စိုက်ဘိကောင်း၌ ကတွတ်မှန်တည်းဟူသော မျိုးစေ့ ဇီဝကို စိုက်ပျိုးခဲ့လေသောကြောင့် ထိုဒါန၏အကျိုးဖြင့် ရုက္ခစိုးနတ် ဖြစ်လာသည့်တိုင်အောင် သုလသာကိုသာ တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်နေ၏။

"ငါ ... သုလသာကို ဘယ်မှာတွေ့ပါမည်နည်း"

ရုံလျှိုပြောင်တော့စောက် အရပ်ရပ်ကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် တွေ့ရလို့ တွေ့ရငြား ရှာလေ၏။

ဖူးစာရေစက်ဟု ဆိုရမည်လား။ သူတို့၏ ကံတရားကား ဆန်းပြားလှ၏။ တစ်နေ့သောအခါတွင် ထိုသူဌေးသားရုက္ခစိုးနတ် သည် ယောင်လည်လည်နှင့် ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုအတွင်း ရောက်သွား



စဉ် အမှတ်မထင် သူ့မျှော်လင့်ကောင့်တနေသော သုလသာနှင့် တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ မိမိ၏တန်ခိုးတက္ကသိုလ်ဖြင့် ပြုန်းခနဲ မှောင်ကြီး ကျစေပြီး သုလသာအား သူ၏မိမိမာန်သို့ ပွေ့ခေါ်ပါသွားပါလေ၏။ ဘဝတောင်းက ချစ်သူမယားတောင်းနှင့် ပြန်၍ပေါင်းမိကြလေ သည်။

သုလသာနှင့် သူ့ဌေးသား ရုက္ခဝါးတို့ အချစ်ခိုးတွေ တဝေဝေနှင့် ချစ်ပိုးစွေနေကြသည့်အချိန်တွင်မူ သုလသာ၏မိခင်မှာ သမီးပြန်မရောက်သေးသဖြင့် အပူမီးတောက်ကာ ခေါင်းတောက် အောင် ရှာလေ၏။

လူတွေ့လေတိုင်းကို “သုလသာကို တွေ့ကြပါသလား၊ ဘယ်မှာများ တွေ့ခဲ့ပါသလဲ” ဟူ၍ မေးကာပြုန်းကာ သမီးရှာပုံတော် စွင့်ရာက ကံအားလျော်စွာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို ပူးတွေ့ရ လေ၏။

ထိုအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်ကြီးအား ...

“တပည့်တော်မရဲ့သမီး သုလသာ ပျောက်ဆုံးနေပါ၏။ သူ့ကို အရှင်ဘုရား တွေ့မိပါသလားဘုရား” ဟူ၍ လျော်မလျော်

သင့်မသင့် မချင့်ချိန်နိုင် သမီးဇောနှင့် မေးလျှောက်မိလေသော် ...

“ဒီယကာမကြီး ဤနေ့မှ နောက်(၇)ရက်မြောက်သော နေ့တွင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ တရားတောတော်မူလတ္တံ့၊ ထိုတရားပွဲကို သွားလေ၊ တရားပွဲအစွန်အဖျားတွင် သင်၏သမီးသုလသာကို တွေ့လတ္တံ့” ဟု မိန့်ဆိုတော်မူလိုက်သောစကားအတွက် မိခင်ကြီးမှာ သက်သာရာ ရသွား၏။

ထိုအချိန်တွင် သူဌေးသားရုက္ခစိုးနှင့် သုလသာတို့မှာ ပျော်တပြုံးပြုံး၊ နှလုံးဝိတ်ဝမ်း ချမ်းတပြပြနှင့် ရှိနေကြရာက သုလသာသည် မိခင်ကို သတိရလာဖူးလသဖြင့် ရုက္ခစိုးထံ ခွင့်ပန်လေ၏။

“သခင် သခင်နှင့်အတူ နေချင်သော်လည်း နေ၍ မဖြစ်ပါ။ အကျွန်ုပ်၏မိခင်မှာ အကျွန်ုပ်အတွက် အပူမီးတောက် သောကရောက်နေရှာပါလိမ့်မည်။ (နောင်အခါ နှစ်ပါးအတူ ချစ်ခွန်းကျူးခွင့် ရနိုင်စရာ ရှိပါသည်။ ယခု ပြန်ပါရစေဦး၊ သည်ရောက်သည်မှာ ယနေ့ဆိုလျှင် (၇)ရက်တောင် ရှိသွားပါပြီ၊ အကျွန်ုပ်ကို ပြန်ပို့ပေးပါလော့”

ဤသို့ ပို့ပါ ပို့ပေးပါနှင့် တစာစာနှင့် ပန်ထွာညွတ်ပျောင်း သုလသာ၏တောင်းပန်ချက်အရ ရုက္ခစိုးနုတ်လည်း ချစ်သူအကြိုက်ကို လိုက်လျှောက် သုလသာကို ပြန်ပို့လေ၏။

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားနေသော
တရားပွဲ အစွန်အဖျားတွင် သုလသာကို ထားခဲ့ပြီး ရုက္ခစိုးလည်း
သူ၏ဗိမာန်သို့ ပြန်လေသည်။

သုလသာသည် ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့မှောက်မှ ရုက္ခစိုး
နတ်သားလည်း ပျောက်၊ အံ့လောက်စဖွယ် တရားပွဲကြီးကိုလည်း
ဖြုန်းခနဲ တွေ့ရလေသောအခါ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် ကြောင်စိ
ဖြစ်နေ၏။

ဤတရားပွဲတွင် သုလသာနှင့် ရင်နှီးသူများလည်း ပါလာ
လေကား - သုလသာကို တွေ့လေသော် “မိခင်ကြီး သောတ
ရောက်နေကြောင်း” ပြောပြကြလေသည်။ ဘယ်သွားနေပါသနည်း
ဟူ၍လည်း တစ်ယောက်တစ်ခွန်း မေးမြန်းကြကုန်၏။

သုလသာလည်း မဟာနေသူဌေးသား ကွယ်လွန်၍ နတ်
ဖြစ်နေသည့် ရုက္ခစိုးနတ်သားက သူ့ဗိမာန်သို့ ခေါ်သွားကြောင်း
များမှအစ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလေသောအခါ ကြားနာသူ
များမှာ အံ့အားသင့်ပြီး မယုံမကြည် ဖြစ်ကြကုန်လေ၏။

“သုလသာ ညည်းစကားဟာ ယုံတမ်းစကားကြီးပါလား
ရတနာသုံးပါး မိဘဆရာသမား သက်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်များကို ရိုသေ



လေးစားရမည့်လည်းမသိ၊ ပူဇော်ရမည့်လည်း မသိ၊ သူ့ဒိဋ္ဌိ လူ့
စိတ်ကို အပူသမားသူဌေးသားက ရုက္ခဝိုးနတ် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ
တုတ်နိုင်ပါ့မလား”

တူ၍ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အစွန်းမလွတ် သူဌေးသားအား
ထိပါးပုတ်ခတ်သော စကားလုံးများဖြင့် ဗုံးပေါက်သလို အကြောက်
အကန် ပြောဆိုကြကုန်လေ၏။

ထိုအခါ သုလကာကလည်း အလျော့မပေးချေ။ ယုံကြည်
နိုင်လောက်သော အချက်ကို လက်တွေ့တင်ပြ၍ ချေပလေ၏။

“ရှင်မတို့ ရာဇဝံ့စုံသင့်၍ သတ်အံ့ဆဲဆဲ သူဌေးသားအား
ကတွတ်မှန်နှင့် ရေတစ်ခွက်ကို အကျွန်ပေးခဲ့ပါ၏။ ဤမှန်ကို
သူမစားလေဘဲ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အား ပေးလျှူသော ကုသိုလ်
အနုကြောင့် ရုက္ခဝိုးနတ်ဖြစ်ရကြောင်းကို ရှင်းပြလေသည်။ ဤတွင်မှ
လူအပေါင်းတို့လည်း အနု စေတနာ၏အစွမ်းကို အံ့ဩချီးမွမ်း
မဆုံး ဖြစ်ကုန်လေ၏။”

ထိုစကားသည် လူတို့မှတစ်ဆင့် ရဟန်းတော်များ၏စားသို့
ပေါက်ကြားသွားလေ၏။ ရဟန်းတော်များမှတစ်ဖန် ထိုအကြောင်း
ကို ဘုရားသခင်အား လျှောက်ထားကြကုန်လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ခါတုန်းက ပညာမသင်

အပြစ်ခေါင်းပါး နှစ်ရက်၏သားကောင်ဖြစ်ခဲ့သော်ငြားလည်း သေကာနီး
ကာလ အသတ်ခံရအံ့ဆဲဆဲ၊ တဲတဲလေးအလိုတွင် အရှင်မဟာမောဂ္ဂ
လာန်အား ကြည်ညိုသနားပွားများကာ မိမိစားမည့်ပုန်ကို လျှော့နိမ့်
ခဲ့သော ကောင်းမှု၏တန်ခိုးကြောင့် ရုက္ခရိုးနတ် ဖြစ်လာရသော
မဟာနေသုဋ္ဌေးသားနှင့် အလှူဖြစ်မြောက်အောင် လှူငွယ်ပစ္စည်း
အတွက် ပုန်ဖြင့် ပံ့ပိုးပေးခဲ့သော သုလသာကို အကြောင်းပြု၍
ခေတ္တပမာ အရတန္တေ အစရှိသော အောက်ပါဒေသနာတော်ကို
ဤတရားပွဲတွင် ထည့်၍ ဟောတော်မူသတည်း။

“ရတန္တာတို့

၁။ ရတန္တာအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည် လယ်ယာစိုက်ခင်းများနှင့်
အလားတူ၏။

၂။ ပေးလှူသူသည် လယ်သမားနှင့်အလားတူ၏။

၃။ လှူငွယ်ပစ္စည်းသည်ကား မျိုးစေ့နှင့်အလားတူ၏။
လယ်ယာလုပ်သူ၊ မျိုးစေ့ ဤသုံးခုပေါင်းမှ သီးနှံကောင်း

ဖြစ်ထွန်းသကဲ့သို့ ထိုအတူလျှင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် လှူသူ လှူငွယ်
ပစ္စည်း ဤသုံးမျိုးအပေါင်းမှ လူ နတ် နိဗ္ဗာန်သုံးစာန်သော
အကျိုးသည် ဖြစ်ထွန်း၏။

ရတန်းတို့ ဤအလှူခံပုဂ္ဂိုလ် လှူသူ လှူငွယ်ပစ္စည်း



သုံးရပ်ပေါင်း၍ ဖြစ်လာသော ကောင်းမှုသည် ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားသူတို့အားလည်း ပေးဝေလိုက်သော ကုသိုလ်အဖို့ကို ရရှိသဖြင့် အကျိုးများ၏။

လှူသူတို့အားလည်း လူ နတ် နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာကို ရရှိခြင်းငှာ ကျေးဇူးပြုပေ၏။ ကွယ်လွန်သူတို့သည် မိမိတို့အား ရည်မှန်း၍ လှူဒါန်းသော ကုသိုလ်၏အကျိုးကို ခံစားရကုန်၏။ လှူဒါန်းသူတို့မှာလည်း မိမိပြုသော ကုသိုလ်၏ အကျိုးအားဖြင့် ကြီးပွားကုန်၏။

ဤတရားကား ထူးခြား၏။ တရားအဆန်းဖြစ်၏။ ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် ဘယ်ဘဝရောက်၍ ဘာဖြစ်နေမှန်း ပသိသူတို့ ရည်မှန်း၍ ဤဘဝ၌ ကျန်ခဲ့သူများက ပေးလျှင် အကျိုးခံစားရသော တရားဖြစ်၏။ ပရိသတ်သည် ဟောအပ်သော တရားကို အာရုံစူးစိုက်စွာ နားနေကြ၏။

ငြိမ်သက်နေသော ပရိသတ်ထဲတွင် ဂနာမငြိမ် ဣန္ဒြေမရ တစ္ဆေဖြစ်နေသူတစ်ဦးရှိ၏။ ထိုသူကား သုလသာ၏မိခင်ဖြစ်သတည်း။

“တရားပွဲတွင် ပေ့ဖက်နေသောသမီးကို တွေ့လိမ့်မည်” တု အရှင်မဟာမောဂ္ဂဝန်ထံထေရ်မြတ်၏ မြွက်ကြားချက်အရ ဟိုမှာ တွေ့မိုးမိုး သည်မှာမိမိတို့မိုးမိုးနှင့် ပရိသတ်ကြားတွင် သမီးကို



လိုက်ရှာနေပါသည်။

“သုလသာရေ ... တို့မှာ ညည်းအပေ၊ လူကြားထဲမှာ ညည်းကို လိုက်ရှာနေတယ်”

သူပစ်မိတ်ဆွေများက လက်ညှိုးထိုး၍ မိခင်ကိုပြလေရာ သုလသာသည် သွက်လက်စွာ ပြေးသွားပြီး “အပေ” ဟုခေါ်ကာ မိခင်၏ကိုယ်လုံးကို ကျိုး၍ ဖက်လိုက်လေသတည်း။



မြစ်ဘေးမှာနေပြီး ရေမသောက်ရသော ပြိတ္တာမ

ဂင်္ဂါမြစ်ရေသည် ကြည်လင်၏။ အေး၏။ ဝါသွင်သွင်
စီးနေ၏။ ပြိတ္တာမတစ်ဦးသည် ညှိုးလျှလျှပျက်ခွာနှင့် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်
ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းအတိုင်း လျှောက်နေ၏။

သူသည် အလွန်ရုပ်ဆိုး၏။

ကြောက်မက်ဖွယ်သောအဆင်းရှိ၏။

သူ့ကိုမြင်လိုက်လျှင် လန့်ဖျား ဖျားယူရလောက်အောင်
အရုပ်ဆိုးလှသည်။

သို့သော် တစ်ခုထူးခြားသည်ကား ဆံပင်ပြစ်၏။ သူ၏
ဆံပင်သည် အရောင်အားဖြင့် ညိုမှောင်မည်းချိပ်နေ၏။ ထိတွေ့မှု
အားဖြင့်မူ အလွန်ပင် နူးညံ့၏။

သူ့ဆံပင်များကို ဦးခေါင်းမှ မြန်ချလိုက်ကာ ပြေသို့
စိုက်၏။ ထိုအခါ ဆံပင်တို့သည် မြေမှကော့တက်၍ အညွန့်
တလူလူကဲ့သို့ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်လုံးကို ဆံပင်များ ဝုံးထား၏။

ထို့ကြောင့် ပိတုန်းအရောင် ညိုမှောင်သော ဆံပင်များ၏
ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ထိုပြိတ္တာမသည် မည်းမည်းကြက်ကြက် တလှုပ်လှုပ်
နှင့် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းအတိုင်း လျှောက်လာရာက ရေငတ်သဖြင့် ခေတ္တ
ရပ်နား၍ ပြေပြင်ကို သူ ရပ်ကြည့်နေသည်။

တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေများက "ရေငတ်ရင်
လာလေ ... သောက်လှည့်လော၊ ဘယ်နဲ့ကြောင့် အငတ်ခံနေရ
သတုန်း" တု သူ့ကို ဖော်နေသယောင် ထင်ရ၏။

သူ့အနေအားဖြင့်လည်း ရေကိုမြင်လျှင် အားပါးတရ
သောက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ... သူသည် ရေကို
မသောက်ရဲ၊ မသောက်ဝံ့ ရေကို အလွန်ပင် ကြောက်နေ၏။
လန့်နေ၏။ အဘယ်မှာလျှင် မလန့်ဘဲ နေမည်နည်း။

အဘယ်မှာလျှင် ရေကို ဖော်ကြောက်ဘဲ နေမည်နည်း။
သူသည် အဘယ်ကြောင့် ရေကို သောက်ချင်လျက်နှင့်
မသောက်ဝံ့ဘဲ ဤမျှ ရှုံးကြောက်နေလေသနည်း။



ထိုဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းမှာပင် ဆီးဖြန့်ထားသကဲ့သို့ ကြီးမားလှသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိ၏။ ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက်၌ ရဟန်းတစ်ပါး နေ့သန့်လျက်ရှိ၏။

ဘွဲ့တော်မှာ အရှင်ကင်္ဂါရေဝတ၊ မြစ်ပါ၏။

ရေမွတ်သိပ်ခြင်းဒဏ်ချက်နှင့် နှိပ်စက်ခြင်းကို မြင်းပြေစွာ ခံစားနေရသဖြင့် ထိုပြိတ္တာမသည် သူ့ကိုယ်သူပင် မဟန်နိုင် မထိန်းနိုင် ဒေယိမ်းဒေယိုင်နှင့် မြစ်ကမ်းအတိုင်း လျှောက်နေသည်မှာ ရေရှာခြင်းဖြစ်၏။

“လမ်းပေါ်မှာ လမ်းပျောက်” ဆိုသကဲ့သို့ သူ့အဖို့မှာ ချမ်းသာမှုလမ်းစ ပျောက်နေ၏။ မြစ်ရေကို မြင်တွေ့နေပါလျက်နှင့် ဖောင်စီးရင်း ရေငတ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

တစ်ခါတစ်ခါ “ဗာပဲမြစ်မြစ် သောက်မတဲ့” တူ၍ ရေကို သောက်မည်ပြုသောအခါ ရေက ခြောက်လှန့်သောကြောင့် နောက်သို့ လန်ကျသွားခဲ့ရသည်မှာလည်း သူ့အဖို့တွင် အခါခါ ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးလေပြီ။

ထိုပြိတ္တာမသည် ကမ်းစပ်တွင် ရပ်၍ သောက်ချင်ခဲ့နှင့် မြစ်မြစ်ကို ကြည့်ကာ မချင်မရဲ ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူ မသောက်မိပဲ။ ထိုနေရာမှ သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ ပျော်ကြည်လိုက်သောအခါ

သစ်ပင်အောက်တွင် ရဟန်းတော်တစ်ပါးကို မြင်လျှင် သူ့ အလွန်
ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ကုန်းပေါ်သို့ သွက်လက်စွာ တက်လာခဲ့လေသည်။

အရှင်ကင်္ခါရေဝတသည် မည်းမည်း မည်းမည်းနှင့် လိမ့်လာ
သောအရာကို အာရုံစိုက်မိနေ၏။ ဘာဟူ၍ကား ကွဲကွဲပြားပြား
မသိချေ။ ထိုအာရုံသည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာ၏။ ဘာဟူ၍
ခွဲပြားနိုင်သည့်အခြေ ရောက်လာ၏။ သို့သော် အရှင်ကား မကြောက်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိ။

ကရုဏာစက္ခုဖြင့် ချွတ်လျက် အကဲခတ်နေ၏။ သူ့ရှေ့သို့
ရောက်လာသည်ကား အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည့် ရူပါရှင်
ထိုပြိတ္တာမ မြစ်နေသတည်း။

အဆင်းမလှသော ကြောက်မက်ဖွယ်အမြင်ရှိသည့် ထို
ပြိတ္တာမသည် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်း၌ တည်နေသော ကျောင်းသို့ ရောက်
သော် ရဟန်းအနီးသို့ ကပ်လာခဲ့သည်။

ထိုပြိတ္တာမ၏ဆံပင်တို့သည် အလွန်ပင်ရှည်လျားလှကား
မြေသို့တိုင်အောင် ကွဲလျားကျနေသည်။ ထိုပြိတ္တာမသည် ဖုံးလွှမ်း
အပ်သော ဆံပင်ရှိသည်ဖြစ်၍ အရှင်ကင်္ခါရေဝတရဟန်းကို ဤ
စကားဖြင့် လျှောက်ထားလေသည်။



“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်မသည် အကြင်အင်္ဂါ လူ့ပြည်မှ သေလွန်ခဲ့၍ ပြိတ္တာဘုံသို့ ရောက်ရ၏။ ထိုအခါမှစ၍ အနှစ်(၅၅) နှစ်သို့ ကာလပတ်လုံး အစာစားရသည်ကိုလည်း မသိဘူးပါ။ ရေသောက်ရသည်ကိုလည်း မသိဘူးပါ။ အရှင်ဘုရား။ တပည့်တော်မသည် ရေကို အလွန်ထားလောင်မွတ်သိပ်နေပါ၏။ ရေသာ လှပါ၏။ ရေဇော်သဖြင့် ရေကို လိုက်ရှာနေပါ၏။ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်မအား သောက်ရေ ပေးသနားတော်မူပါဘုရား”

ဤသို့ သောက်ရေပေးပါတူသော စကားကိုကြားသော် အရှင်သူမြတ်က စဉ်းစား၏။ တသွင်သွင်စီးနေသော မြစ်မြစ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ထိုပြိတ္တာမအား ဤသို့ ညွှန်ကြားလေသည်။

“အဘယ်ဟတူဂါမ ဤကံမြစ်ရေသည် အေး၏။ ဟိမဝန္တာမှ တိုက်ရိုက်စီးဆင်းလှသော မြစ်မြစ်၏။ ထိုမြစ်မှရေကိုယူ၍ သောက်ဘိလော၊ အဘယ်ကြောင့် ငါ့ထံလာ၍ တောင်းနေဘိသနည်း”

မြစ်ရေကို ယူ၍ သောက်ဘိလောတူသော စကားကို ကြားလိုက်လျှင် ပြိတ္တာမမှာ များစွာ စိတ်ထိခိုက်သွားလေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတပြန်းပြန်း ထလာ၏။ သောက်ချင်လျက် နှင့် သူ ရေမသောက်ဝံ့သည့်အကြောင်းကို ဤသို့ လျှောက်ထား



ပါလေ၏။

“အရှင်ဘုရား ... သောက်လိုလှသော အာသာဆန္ဒဖြင့် ဂင်္ဂါမြစ်ရေကို တပည့်တော်မ ယူ၍ သောက်မည် ပြုပါသည်ရှိလေ သော် ကြည်လင်အေးမြလှသော ထိုရေသည် သွေးအတိဖြစ်သွား ပါသည်ဘုရား။ ရေသောက်မည်ပြုလေတိုင်း ခြင်းခြင်းနိသော သွေး ရည်တွေ ဖြစ်ဖြစ်သွားသဖြင့် မသောက်ရဲတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် အရှင်ဘုရားထံ ရေတောင်းရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော်မအား ရေပေးသနားတော်မူပါဘုရား”

အရှင်သူမြတ်သည် မြစ်ပြင်ကြီးကို ကြည့်ကာ “ရေပြင်ကို မြင်ပါလျှက်နှင့် သောက်၍ မရသူ ဒုက္ခနယ်ကြီးဘိဝံ”ဟု အရှင် သူမြတ်သည် ဗြိတ္တကမ၏ဖြစ်အင်ကို သိချင်နေ၏။

“အဘယ်မာတုဂါမ သင်၏ဒုက္ခကား ကြီးလှဘိ၏။ ရှေး အခါက သင်သည် ကိုယ်ဖြင့်ဖြစ်စေ နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ စိတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ အဘယ်မည်သော မကောင်းမှုကို ပြုခဲ့သနည်း။ အဘယ်မကောင်းမှု ၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် ဤရွေ့ဤမျှ ဆိုးဝါးလှသော ဘဝသို့ သင်ရောက်နေဘိသနည်း။

စားလေတိုင်းသော အစား၊ သောက်လေတိုင်းသော ရေ သည် အဘယ်ကြောင့် သွေးခြင်းခြင်း ဖြစ်ကုန်သနည်း”

အရှင်ကမီရေဝတ အရှင်မြတ်က သိချင်၍ ရိုးသားစွာ
မေးခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ပြိတ္တာမအဖို့တွင်မူ အသည်းနှလုံးတွေ
ကြေပြုတ်ကုန်အောင် လှုပ်ချလိုက်သိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။
အတိတ်ကို သတိရအောင် ဆွပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ သူ့
အကြောင်းကား သိစရာကောင်းသော အကြောင်းပင်မဟုတ်ပြီ။

သို့သော် သူသည် အရှင်မြတ်ကို ကြည်ညို၏။ လေးစား၏။
တပည့်တော်မ၏ဖြစ်အင်ကို မတင်ပြလိုပါဟူ၍ သူ ငြင်းဆန်ခြင်း
မပြုဘဲ သူ၏အတိတ်ဘဝက အလွှာကို တစ်လွှာချင်း တစ်လွှာချင်း
နု၍ ရှင်းလင်းပြတ်သား ရှည်လျားစွာ ဤသို့ လျှောက်ထားလေ
သတည်း။

“အရှင်သူမြတ် ... တပည့်တော်မ၏ အတိတ်ဘဝလွှာကို
ခင်းနာနာနှင့် လျှောက်ထားပါအံ့။

အရှင်ဘုရား သမိုင်းနှင့်ချိ၍ လျှောက်ထားရပါလျှင် ဘုရား
အထံ ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်ထော်ပူပြီးနောက် အရှင်မဟာကဿပ
အမှုပြု၍ ပထမသံဃာရတနာတစ်စဉ်အပါက ဖြစ်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

အရှင်မဟာကဿပအမှုရှိသော တစ်ကျိတ်နှစ်ပါးသော
ဆန်းတော်များသည် ကောသလပြည်အနီးက တောအုပ်ကြီးတစ်ခု
တွင် တောရဆောက်တည်နေကြပါ၏။



အရှင်ဘုရား တပည့်တော်မ၏ ခင်ပွန်းလင်ဖြစ်သူမှာ ဥဒေ
မင်း၏ အမတ်ကြီးဖြစ်ပါ၏။ မြို့ပြထိုင်ရာ ဝိသုဒ္ဓိချုပ်ရသော မြို့တော်
ဝန်ဖြစ်ပါ၏။

ခင်ပွန်းလင်အမတ်ကြီး မျက်စိဆုံးပါးသွားသောအခါ ဥဒေ
မင်းက တပည့်တော်မ၏သားဖြစ်သူ ဥတ္တရအား ဖခင်၏ ရိုက်ရာကို
ဆက်ခံစေ၍ သူကောင်းပြုပါ၏။

တပည့်တော်မ၏သားဖြစ်သူ ဥတ္တရမှာ ရတနာသုံးရပ်ကို
ဆည်းကမ်းကုံးကွယ်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း အရှင်မဟာကစ္ဆာယနအမှု
ပြုသော သံဃာတော်များကို အိမ်သို့ပင့်၍ နေ့စဉ် ဆွမ်းကပ်
လုပ်ကျွေးပါသည်။ ပစ္စည်းလေးပါး၊ ဒါယကာခံ၍ လိုအပ်ရာရာ
များကိုလည်း မလစ်လပ်ရအောင် အပြုပင် လှူဒါန်းခြင်း ပြုနေ
သည်ဘုရား။

အရှင်ဘုရား သားဖြစ်သူနှင့် တပည့်တော်မမှာ သားအဖိတ်
ဖြစ်သော်ငြားလည်း ဝါဒချင်း မတူပါ။

သားဖြစ်သူက နေ့စဉ် ဆွမ်းလှူဒါန်းနေသည့် ရဟန်းများ
တပည့်တော်မသည် နည်းနည်းမျှ မရှုမိတ်ပါ။ ကြည်ညိုဖို့ တေ
နေ့စဉ်ပင် မျက်စိနောက်နေပါ၏။ လှူဒါန်းမှုကိုလည်း အနည်းငယ်
မလိုလားပါ။



တစ်နေ့သောအခါ သားဖြစ်သူသည် သံဃာတော်များအား

ဆွမ်းလှူပါသည်။

ဆွမ်းလှူရုံနှင့် မရပ်သေးဘဲ ထီး ဒိဗင် သက်န်း ရဟန်း

များပစ္စည်းများနှင့်တကွ ဆေးဝါးပစ္စည်းများကိုပါ လှူဒါန်းလေသော

အခါ မပေးလို မလှူလို တွန့်တိုသော မစ္ဆေရစ်တီများ တဖွားဖွား

ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

ဤတိုက်၍ ကြည့်နေပါသေးသည် ... မချုပ်တည်းနိုင်

တည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံးတွင် တပည့်တော်မ၏သားဖြစ်တဲ့ သာသနာ့

အသကာ မောင်ဥတ္တရအား တံပုည့်တော်မက ဤသို့ ကျိန်ဆဲ

ဆိုက်ပါသည်။

သာဓုတ္တရ ၎် အလိုမရှိဘဲလျက် သင်သည် ရဟန်းများ

အကြင်ထမင်းအဖျော်ကို လှူဒါန်းခဲ့၏။ ထမင်းနှင့်အဖျော်

များသည် တမလွန်လောက၌ သင့်အား သွေးပကတိ ဖြစ်စေ

တည်း။”

ပြိတ္တာမ၏ လျှောက်တင်စကားကို ကြားရသော်လည်း

မည်ကဲ့သို့ရေဝတမှာ ကရုဏာသက်ရုံပူတစ်ပါး လက်တွေ့အားဖြင့်

အား ရေပေး၍ မရသည်ကို မြင်သဖြင့် ...

“အဘယ်ဟာဘုဂါမ ခေတ္တ ငုံ့ပါဦး”

ဤမျှသောစကားကိုသာ ဖြတ်ကြား၍ ထသွားလေသော်
ပြိတ္တာမမှာ တစ်မျှော်ကြီးကြည့်၍ ကျန်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ နောက်၌ အရှင်ကင်္ခါရေဝတ၏ ဆန်းသစ်
သော လုပ်ရပ်ခွင်များ ပေါ်လာ၏။

သံဃာတော်များအား သောက်ရေ ချိုးရေ သုံးရေများကို
ကိုယ်တိုင်ခပ်၍ လှူဒါန်း၏။

ဆွမ်းခံ၍ရသော ဆွမ်းကိုလည်း သံဃာတော်များအား
လှူ၏။ ပုံသကူသင်္ကန်းစုတ်များကို ခြေသုတ်ဖုံလုပ်၍ သံဃာတော်
များအား လှူ၏။

“ဤသို့ လှူဒါန်းခဲ့သမျှအား ပြိတ္တာမအတွက် ဖြစ်သတည်း
ကောင်းမှုအဖို့ဘာကို ထိုပြိတ္တာမ ရရှိစေသတည်း”

ဟူ၍ ပြိတ္တာမကို ရည်ညွှန်း၍ လှူဒါန်းခြင်းဖြစ်၏။

တစ်နေ့သောအခါ နတ်သမီးတစ်ယောက်သည် တောက်
သော ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါဖြင့် ရှိခိုးလျက် အရှင်ကင်္ခါရေဝတ
မှောက်သို့ ဝင်လာပြီ။

သူသည် အရှင်ဘုရားထံ ရေတောင်းသော ပြိတ္တာ



မြစ်ကြောင်း အရှင်ဘုရား ရည်ညွှန်း၍ ပေးလှူသော ကောင်းမှုဒါန၏ အနိစ္စဘဝကို ရရှိ၍ ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်ပြီး နတ်သမီး အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားပါကြောင်း လျှောက်ထားလေ သည်။

အရှင်သူမြတ်သည် ထိုအကြောင်းကို ရောက်လာသော နတ်သမီးအား ထင်ရှားပြု၍ တရားစကား မြတ်ကြွားလျှင် ကြားနာ ကြရသူတို့သည် သံဝေဂစိတ်ဖြင့် ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်ကာ ...

“ဝန်တိုခြင်း မရွံ့ရစ်အဖြစ်ကား ကြီးမားလေစွ”ဟူ၍ ဆိုပြီး တရားလေ့၌ ဖွဲ့ကြလေကုန်သတည်း။



လူချွတ်မှ ကျွတ်သည်ဆိုကာ သတ်ဖြတ်ခဲ့သော တစ္ဆေပ

ထိုအချိန် မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠု
ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးလျက် ရှိတော်မူ၏။

မာဂတိုင်း၌ ဣဋ္ဌကဝတိရွာ ဒီဃရာဇိရွာဟူ၍ ရွာ
နှစ်ရွာ ရှိလေသည်။ ထိုရွာမှာ နေထိုင်ကြသော ရွာသူရွာသူ
တို့သည် 'သံသာရ မောကေ' အယူဝါဒ ရှိကြကုန်၏။
'သံသာရ မောကေ' အယူဆိုသည်ကား ...

- သတ္တဝါများကို မည်မျှပင် သတ်သတ် အပြစ်မရှိ
- သတ္တဝါသည် လူချွတ်မှ ကျွတ်သည်၊
- ချွတ်ခြင်းသည် ခံစားနေရသော ဝဋ်မှ လွတ်မြောက်
အောင် ကယ်တင်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် သတ်သတ်



တု ဗပည်၊

တူသော ဝါးမြစ်၏။

ရွာလုံးကျွတ်ဆိုသလိုပင် ထိုဝါးကို ကျင့်သုံးလျက် ပိုးရွ
မဲ့ ပုန်းနံ့ကောင် ငါး ကြက် စသော အကောင်သေးမှအစ
အကောင်ကြီးအဆုံး အကောင်စလောင်များကို သတ်ကာ သတ်ကာ
စဉ်မှ လွတ်အောင်ချွတ်ကြကုန်သတည်း။

ထိုက္ကဋ္ဌကဝတိရွာကား သက်တမ်းရှည်လှ၏။ ဝေဝါတမ
ဘုရား ပွင့်တော်မူမီ နှစ်ပေါင်းငါးရာအထက်ကတည်းက ရှိခဲ့သည်။

ထို 'သံသာရဟောမိက' ဝါးသည်လည်း ထိုနည်းနှင့်နှစ်
ပတ် သက်တမ်းရှည်လှ၏။ ထိုခေတ် ထိုအချိန်ကတည်းကပင်
ဆိုဝါးသည် ထိုက္ကဋ္ဌကဝတိရွာသားတို့၏ ကျင့်စဉ်တစ်ခုလို မြစ်ခဲ့သည်။

ထိုက္ကဋ္ဌကဝတိရွာသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ထိုသံသာရ
ဟောကဝါးကို လိုက်နာကျင့်သုံးလျက် ပိုးနံ့ကောင် သန်း ကြမ်းပိုး
ခြင် ယင် မြဲ စသော သတ္တဝါမှန်သမျှ တွင်တွင်သာ သတ်နေ၏။

'ကျွတ်စေတော့' ဟူ၍ သတ္တဝါတွေကို သူချွတ်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။ စေတနာနှင့် တိရစ္ဆာန်ဘဝက လွတ်မြောက်သွားစေရန်
ရှည်ရွယ်ရင်းလည်းဖြစ်၏။

အယူမှားကို ယူ၍ အကျင့်မှားကို ကျင့်သုံးဘိလေသော

ထိုအမျိုးသမီးသည် ကွယ်လွန်လေသောအခါ ပြိတ္တာဖြစ်လေ၏။
 အစားဆင်းရဲ အသောက်ဆင်းရဲ အနေဆင်းရဲတို့သော ဆင်းရဲ
 အပေါင်း၏ ထောင်းထုနှိပ်စက်ခြင်းဒဏ်ကို နှစ်ပေါင်းငါးရာတိုင်တိုင်
 ခံစားရလေ၏။

တန်ခူးလည်းအပုံပုံ ကဆုန်လည်း အစားစား၊ ကာလတွေ
 ရှည်လျား၍ အနှစ်ငါးရာကို လွန်မြောက်ကာ ဂေါတမဘုရားသင်
 လက်ထက်တော်သို့ ရောက်လာလေပြီ။ ...

ထိုအချိန်တွင် တူဋ္ဌကဝတီရွာလေးမှာလည်း တည်ရှိနေဆဲ
 ဖြစ်၏။ သတ္တဝါတို့ကို လူ့ဗျတ်မှ ကျွတ်သည်ဟူသော 'သံသာ
 မောကေဝါဒ'မှာလည်း သားစဉ်မြေးဆက် ရှင်သန်လျက်ပင် ရှိနေဆဲ
 ကျင့်သုံးလျက်ပင် ရှိနေ၏။

ထိုပြိတ္တာမသည် ပြိတ္တာအဖြစ်မှ လွတ်မြောက်၍ ထိုကုဋ္ဌက
 ဝတီရွာ၌ သံသာရမောကေ အမျိုးအနွယ်၌ ဘဝတစ်ကွေ့လည်
 လှူဖြစ်လာရပြန်သည်။

မိရိုးဖလာဝါဒဖြစ်သော သံသာရမောကေဝါဒကို မိဘများ
 နည်းတူပင် ကျင့်သုံးလျက်ရှိပြန်၏။ သို့နှင့်ပင် (၇)နှစ်သမီးအရွယ်
 သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။



ထိုအချိန် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ထိုက္ကဋ္ဌကဝတီရွာကို အရှိပြု၍ အဂုဏဝတီသည်သာကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူသည်။ တစ်ကျိပ်နှစ်ပါးသော သံဃာများရံလျက် သိုရွာ၌ နေ့စဉ်ဆွမ်းခံတော်မူ၏။

ထိုက္ကဋ္ဌကဝတီရွာကား တစ်ချိန်သောအခါများက ရွာလုံးကျွတ် 'သံသာရဟေတေ' အယူရှိသူတို့ နေထိုင်ရာဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုအခါတွင်မူ ဗုဒ္ဓတို့ ကိုးကွယ်သူ 'ဗုဒ္ဓဝါဒီ' များနှင့် ရောပြွမ်းနေထိုင်လာ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း နံနက်တိုင်း ထိုရွာတွင် ဆွမ်းခံရဟန်းတော်များ၏ သင်္ကန်းရောင်ဖြင့် ပြောင်တဝင်းဝင်း ရှိနေလေတော့သည်။

တစ်နေ့သော နံနက်အချိန်မှာဖြစ်၏။ ရွာလယ်လမ်းပပေါ်တွင် အမျိုးသမီးကလေးငယ်များ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်းကစားနေကြ၏။ တိုးသူကတိုး ဆီး၍ဖမ်းသူကဖမ်းနှင့် လမ်းပေါ်မှာ အထူးစည်ကားနေ၏။

ထိုသို့ တိုးကာငွေ့ကာ ဖမ်းကာဆီးကာနှင့် တပျော်တပါးကစားနေကြသော ထိုမိန်းကလေးတစ်သိုက်ကား ကစားခြင်းကို ရပ်ပြီး တစ်နေရာကို ကြည့်၍ လက်အုပ်ကိုယ်စီ ချီကြလေ၏။



အကြောင်းသော်ကား ရွာတံခါးမှ အရှင်သာရိပုတ္တရာ
အမှူးပြုသော သံဃာတော်တစ်ကျိပ်နှစ်ပါး ဆွမ်းခံကြွလာတော်မူ
သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အမျိုးသမီးလေးများသည် ရုပ်နေရာမှ ထိုင်လိုက်ကြမ်း
ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်လျက် လက်အုပ်ကိုယ်စီ ချိဆဲတွင် ရဟန်းတော်များ
သူတို့ရှေ့သို့ ရောက်လာကြ၏။

အခြားအမျိုးသမီးများ လက်အုပ်ပျိုကြသော်လည်း 'သံသာရ
မောကေ' မိတ္တအယူရှိသော ထိုအမျိုးသမီးငယ်ကား လက်အုပ်
မချီလေဘဲ ကြောင်စိစိနှင့် လမ်းဘေးတွင် ရပ်နေလေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအမျိုးသမီးငယ်၏ အင်္ဂါရဝ-
ရိုသေမှုကင်းသော အမူအရာကို အကြောင်းပြု၍ ရုပ်လိုက်ပြီး
ထိုအမျိုးသမီးကို ကရုဏာစက္ခုဖြင့် ရှုတော်မူ၏။

ဤအမျိုးသမီးငယ်ကား ရှေးကလည်း ဤ'သံသာရ
မောကေ' အကျင့်ကိုသာ ကျင့်ခဲ့၍ ပြိတ္တာဘဝ ရောက်ခဲ့သေးသည်
ယခုလည်း ထိုအကျင့်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်ပင် ရှိသေး၏။

သည်တဝမှ ဝုတေသော် ဇရဲသို့ ပုဂ္ဂလားကတ္တံ၊ အကယ်၍
ဤသူငယ်မသည် ငှက်ကို ရှိခိုးခဲ့သော် ဇရဲသို့ မလားရောက်ဘဲ
ပြိတ္တာဘဝမှာ ခဏမျှ ဖြစ်လတ္တံ့။



ငါ့ကို အကြောင်းပြု၍ သူသည် ပြိတ္တာအဖြစ်မှပြန်၍ လွတ်မြောက်လတ္တံ့၊

ထိုသူငယ်မ၏ ငရဲကျအံ့သော ဖြစ်အင်ကိုပြင်တော်မူသဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သပိတ်ပိုက်၍ ရပ်လျက်မှ လက်အုပ်ချီခိုး ရှိခိုးနေသူ အမျိုးသမီးငယ်များကိုလည်းကောင်း၊ ရိုသေညွတ်ကိုင်းခြင်းမရှိ ကြောင်စိန်နှင့် ရပ်နေသော ထိုအမျိုးသမီးငယ်ကိုလည်းကောင်း ကြည့်တော်မူပြီးလျှင် ...

“သင်တို့ကား ရံ့ဟန်းတော်များအား ရိုသေစွာ ရှိခိုးကြပေတုန်၏။ ဤသူမကား ရှိခိုးဖော်မရဘဲ ကျက်သရေမရှိသကဲ့သို့ ရပ်၍သာ နေဘိတကား။”

ဤသို့ အမိန့်ရှိလေသော် အဖော်သူငယ်မတစ်စုတို့သည် ထိုသူငယ်မအား ရှိခိုးရ၍ တိုက်တွန်းကြကုန်၏။

သို့သော် ရှိခိုးခြင်း မပြုဘဲသာ နေ၏။ တိုက်တွန်း၍မရသည့် အဆုံးတွင် သူငယ်ချင်းအပေါင်းအဖော်တို့သည် ထိုအမျိုးသမီးငယ်၏ လက်များကို အတင်းချုပ်လျက် ရှိခိုးစေကြကုန်၏။

အများ၏တိုက်တွန်းဆိုညွှန်း လက်နှစ်ဖက်ကို ချုပ်ကိုင်ရှိခိုးစေခြင်းအားဖြင့် ထိုသူငယ်မ၏လက်အုပ်မှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ခြေရင်းတွင် တစ်လှုပ်လှုပ်နှင့် ရှိလေပြီတည်း။



သို့နှင့်ပင် ထိုအမျိုးသမီးသည် အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လျှင် အပျိုပေါက်လေး ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ 'သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်' ဆိုသော ဓမ္မတာအတိုင်း ဘာသာတူ ဒီဃရာဇိ ရွာသား လူလင်တစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားလိုက်သဖြင့် ထိုအမျိုးသမီးသည် အိမ်ထောင်ရှင်မဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

လင်ယူသားမွေးခြင်းသည် ... အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်သည့် အလျောက် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် များကြောမိခင် ကာလမှာပင် ကိုယ်ဝန်ရလာ၏။ သူ့ကိုယ်ဝန် တစ်နေ့တခြား ရင့်ရင့်လာရာက ကိုးလလွန်မြောက် ဆယ်လသို့ ရောက်လာ၏။ ဓမ္မတာအတိုင်း ဖွားချိန်တန်၍ ဖွား၏။

သို့သော် သန္ဓေသားက အင်မတန်ကြီးထွားလေသောကြောင့် မီးမဖွားနိုင်သည့်အတွက် ခံစားရရှာလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မီးမဖွားနိုင်သော ဝေဒနာဖြင့် ကွယ်လွန်သွားရှာလေသတည်း။

ဤအဆောက်အအုံကာ အဂ္ဂဏဝတိကျောင်းသင်္ခန်းဖြစ်၏။ ညဉ့်လွှာရုံအောက်တွင် လရောင်မစွေးသဖြင့် မှုန်မှေးမှေးသာလျှင် ထင်၏။

ထိုညဉ့်လွှာရုံအောက်တွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ကျောင်း

ရှေ့၌ စကြိုလျှောက်လျက် နေတော်မူ၏။

ပြိတ္တာမတစ်ဦးသည် စကြိုလျှောက်နေသော အရှင်သာရိပုတ္တရာကို တစေ့တစောင်း ချောင်းကာချောင်းကာနှင့် အရှင်ထံ ဝင်ရန် အားထုတ်နေ၏။ သို့သော် ရွံ့၍ ရှေ့မတိုးဝံ့၊ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေ၏။

နောက်ဆုံးတွင်မူ ထိုပြိတ္တာမသည် အရဲစွန့်ကာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မြင်သာအောင် ကိုယ်ထင်ပြုလေ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအာရုံကြောင့် စကြိုလျှောက်ခြင်းမှ တန့်သွား၏။ ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းမှာ ရှေ့တော်ကို၊ တစ္ဆေရှေ့ ရောက်လာတော့၏။ အဝတ်လည်းပေါ၊ အရုပ်ကဆိုးဆိုး၊ နံရိုးကကျဲကျဲနှင့် ပြိတ္တာမကို မြင်လေသော် ကရုဏာလှိုင်းတို့သည် အတိုင်းမသိ ရိုက်ခတ်လာ ကုန်လေ၏။

ထိုပြိတ္တာမအား ...

“သင် ... အထူးနည်း”

“အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်နေရသနည်း”

“ဦးထံသို့ အဘယ်ကြောင့် သင်လာသနည်း”

ဤပေးခွန်းများကို ဆက်တိုက်ပေးလိုက်၏။

ပြိတ္တာမက သူသည် ပြိတ္တာဖြစ်ပါကြောင်း သတ္တဝါကို

လူ့မျှတ်မှ ကျွတ်သည်တူသော 'သံသာရမောကေ' ဝါဒကို လိုက်ရာ ကျင့်သုံး၍ သတ္တဝါတို့အား သတ်မိလေသည်အတွက် ဤပြိတ္တာ တစ်သို့ ရောက်ရှိနေရပါကြောင်း သူ့မှာ 'သူ့အသက်တစ်ချောင်း မသတ်ကောင်း'ဟူ၍ တန်ဖိုးတားဆုံးမမည်မိဘလည်းမရှိ၊ ဆွေမျိုး ဉာတိလည်း မရှိသဖြင့် မှားသော မိစ္ဆာအယူကို ယူမိခဲ့၍ ဒုက္ခ ရောက်ရပါကြောင်း ထိုဒုက္ခမှ ကယ်တင်တော်မူပါဟု တောင်းပန် လို၍ အရှင်သံမှောက်သို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်းဟု လျှောက် ထား၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာကလည်း ပြိတ္တာမ၏တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံလိုက်၏။

ပြိတ္တာမကို ကောင်းမွန်စွာ ဆုံးမပြောဆိုပြီး ပြန်လွှတ်လိုက် သည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ပြိတ္တာမ၏ တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံပြီးနောက် ရဟန်းများအား ဆွမ်းခံ၍ ရရှိလာသော ဆွမ်း များအားလည်းကောင်း အလှူခံရရှိထားသော အဝတ်အထည် သင်္ကန်းတို့ကိုလည်းကောင်း တစ်ခွက်စာစီမျှသော သောက်ရည်ကို လည်းကောင်း လှူဒါန်း၏။

လှူပြီးသမျှအဝတ်အတွက် ပြိတ္တာမအား ရည်ညွှန်း၍ အပေးဝေလိုက်သည်။



အရှင်သာရိပုတ္တရာအရှင်မြတ်ကြီး လှူဒါန်းပြီးသည့် အခြား
မှည့် နတ်၌ဖြစ်သော အစားအစာ နတ်၌ဖြစ်သော အဝတ်အထည်
အရ စသော အသုံးအဆောင်များကို ရခြင်းအကျိုးသည် လက်ဝင်း
၌ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဤအကျိုးကာ ပြိတ္တာမအား ရည်စူး၍ အစား၊ အဝတ်၊
အရတို့ကို လှူဒါန်းခြင်း၏ အကျိုးပေတည်း။

အရှင်မြတ်၏ လှူဒါန်းသော ကောင်းမှု၏အပို့ဘာဝကို အမှု
လှူပြီးသည့်နောက် ထိုပြိတ္တာမသည် စင်ကြယ်သော အဝတ်ကို
အလှူသည်ဖြစ်၍ ကာသိတိုင်းပြင်၊ မြတ်သောအဝတ်သစ်ကို ဆောင်လျက်
ဆန်းကြယ်သော အဆင်တန်ဆာရှိသည်ဖြစ်၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာ
ဆံ့မှောက် ရောက်လာလေသည်။

ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်၍ ဘဝသစ်တစ်ဖြစ်လဲ ထို
နတ်သမီးကို မြင်လတ်သော် 'သင်ကား အသူနည်း' တုမေးတော်
မူ၏။

ထိုအခါ ထိုနတ်သမီးသည် လက်အုပ်ချိုလျက် 'အရှင်ဘုရား
တော်တင်မှုကြောင့် ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်ရုံမှအစ ကြီးကျယ်
သော ဝိုတ်စည်းစိမ်ကို စံစားရသည်အထိ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို
အရှက်တင်လေ၏။



ကြီးမားသော နတ်တို့၏ စည်းစိမ်ကို စံစားရကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏စည်းစိမ်အဘယ်မျှ ကြီးမားကြောင်းကို နန္ဒမင်း၏ စည်းစိမ်နှင့်နှိုင်းယှဉ်၍ လျှောက်ထားလေသည်။

“အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရား၏ အဝတ်အလှူပြုသည်ကို သာဓုအစုမောဒနာ ရရှိမှုကြောင့် ရှေးအခါက နန္ဒမင်းရိုးစံသော နိုင်ငံတော်နှင့် အဝတ်အထည်အမျိုးမျိုးကို အဘယ်မျှပင် များပြား ဆန်းကြယ်အံ့ဖွယ်ကုံဂုံးပြီးသော အထည်ကမ္ဘာလှည့်ပြင် ပြီးသော အထည် ခေါ်မချည် ငါချည်ပြင်ပြီးသော အထည် ပုဆိုးအမျိုးမျိုး တို့အား နန္ဒမင်း၏နိုင်ငံမှာရှိသော အထည်တို့ထက် များလှပါသည် ဘုရား”

ဤသို့လျှင် နန္ဒမင်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှောက်ထားလေရာ ထိုနန္ဒမင်းက အဘယ်သို့သော မင်းပေနည်း။

ရှေးအခါ လူတို့၏ သက်တမ်းနှစ်သောင်းခေတ်၌ ဗာရာဏသီပြည်တွင် သူကြွယ်တစ်ဦး ရှိလေသည်။ ထိုသူကြွယ်သည် တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းနှင့် တောထဲသို့ လျှောက်လေ့ရှိ၏။ လယ် လျှောက်ခြင်းအလုပ်သည် သူ့အဖို့တွင် နေ့စဉ်အလုပ်ကဲ့သို့ဖြစ်နေသော်လည်း ထိုနေ့တွင်လည်း ယိုယွှဲကြွယ်သည် တုတ်ကောက်

အောက်ကာယောက်ကာနှင့် တောထဲသို့ တတောက်တောက်
အောက်နေစဉ် မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်အောက်၌ ရဟန်းတစ်ပါးကို
မြင်လေ၏။

ထိုရဟန်းကား ပစ္စေက ဗုဒ္ဓဖြစ်၏။ သင်္ကန်းချုပ်ရန်အတွက်
သင်္ကန်းလျာပုဆိုးကို ဆုတ်နေ၏။ လိုသလောက်ကို ဖြတ်တောက်၍
ချွတ်ထားကြည့်၏။ အနားပတ်အတွက် မလောက်မင ဖြစ်နေ၍
သင်္ကန်းလျာအစများကို ဆန့်အောင် ဆွဲကြည့်ခြင်း ပြုနေ၏။

ထိုသူကြွယ်သည် လမ်းလျှောက်ရာမှ ရပ်ပြီး ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၏
အားကိုးသို့ သွားလေသည်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓသည် သင်္ကန်း၌ အာရုံစိုက်၍
ထိုင်ဆန့်နေစဉ် သူကြွယ် ရောက်ရှိသွားသည်။

“အရှင်ဘုရား ... ဘာလုပ်နေပါသနည်းဘုရား”
ဤသို့ မေးသော်လည်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓက အလိုနည်းသူဖြစ်ခြင်း
ကြောင့် တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ စကားကို မဆိုလေဘဲ သင်္ကန်းစများ
ကိုသာ ပြန်အောင် ဆွဲဆန့်နေ၏။

ဤတွင် သူကြွယ်က ရိပ်စားမိလေ၏။ သင်္ကန်းအတွက်
အစပလောက် ဖြစ်နေပါကလားဟု သိ၍ မိမိ၏အပေါ်ရှိ အဝတ်ပိုင်း
ကို ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၏ခြေရင်း၌ ချပြီး ဖဲ့ခွာသွားလေ၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ
သည် ထိုအဝတ်ပိုင်းကို ယူပြီး အနားပတ်တင်၍ ချုပ်၏။



ပြီးလျှင် သင်္ကန်းကိုရုံ၏။

သူ့ကြွယ်သည် အသက်အတိုင်းနေ၍ ထိုတဝမှ စုတေသေ
သင်္ကန်းအတွက် အဝတ်ဝိုင်းကို လျှော့သည့်ကောင်းမှုကြောင့် နတ်ပြည်
၌ ဖြစ်ရလေ၏။ တာဝတိံသာနတ်ဘုံ၌ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားရလေ၏။
* * * * *

ထိုသူ့ကြွယ်နတ်သားသည် အသက်အပိုင်းအခြားအတိုင်း
နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားပြီးနောက် နတ်သက်ကြွေကာ လူ့ပြည်သို့
ပြန်ရောက်လာ၏။ ဗာရာဏသီပြည်မှ တစ်ယူဇနာဝေးသော
တစ်မြို့တွင် အပတ်မျိုး၌ဖြစ်လေ၏။

ထိုသူ့ငယ် အရွယ်ရောက်လတ်သော် တစ်နေ့သောအခါ
နက္ခတ်ပွဲ ဖြစ်လေ၏။ နက္ခတ်ပွဲသို့ သွားလို၍ မိခင်ထံ ပုဆိုး
တောင်း၏။ မိခင်သည် ကောင်းမွန်သစ်လွင်သော ပုဆိုးကို သားအား
ထုတ်ပေးရာ ကြမ်းသည်ဟူ၍ ထိုပုဆိုးကို မယူပေ။

မိခင်သည် နောက်တစ်ထည် ထုတ်ပေး၏။ ထိုပုဆိုးကို
လည်း သူ လက်မခံ။ ဤသို့လျှင် သားအမိနှစ်ယောက်မှာ ပုဆိုး
အတွက် ပြဿနာတက်နေကြ၏။

အသစ်အသစ် ထပ်ပေးလေတိုင်း သားဖြစ်သူက ဟိုထပ်
လည်း မကြိုက်၊ သည်ဟာလည်း မကြိုက်၊ ငြင်းဆိုနေသောအခါ



ကြာသော် မိခင်သည် စိတ်ရှည်တော့တန် မတူး

“ချစ်သား ... ချေးများလှချည်းလား။ သည်ဟာတွေက ဆိုးတန်ပစ္စည်းတွေပါ သားရယ်၊ အဖေတို့ ဒိမ်မှာ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ အကောင်းဆုံးပဲ ... သည့်ထက်ကောင်းတာ မရှိတော့ဘူး ... အဖေတော့ ဒါပဲ တတ်နိုင်တယ်” ဟုဆိုလေသော် သားသည် မိခင်၏မျက်နှာကို မော်ကြည့်၍ ...

“မိခင် ... ကျွန်တော် ဝတ်လိုသော ပုဆိုးကို မပေးနိုင်က လှိုင်သောနေရာသို့ ကျွန်တော် သွားတော့အံ့”

ဤသို့ အကြပ်ကိုင်၍ ပြောဆိုလေသော် မိခင်မျက်လုံး မြူသွားသည်။ စိတ်လည်း အနည်းငယ် ဆိုးသွားသည်။ သို့ကြောင့် အဆတ်ဆတ်လေသံနှင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“မနေချင် မင်းသန့်တောပဲ ... ကြွတော်မူ၊ မင်းလိုချင်တဲ့ အဝတ်အစားတော့ ဘယ်မှာမှ မရနိုင်ဘူး။ အကောင်းကြိုက်ရင်လည်း အရာကသိမင်းဖြစ်အောင် လုပ်တော့ ... မင်းဖြစ်မှပဲ မင်းစိတ်တိုင်း တွတ်စားနိုင်မယ်”

“ပေးတဲ့ထုနဲ့ ပြည့်ပါစေဗျာ ... ကျွန်တော်သွားပြီ”
သားဖြစ်သူကလည်း ဝပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြန်ပြောပြီး မိခင်ကို နှုတ်တော့ပြီး ထွက်သွားတော့သည်။



ဤသို့ မိခင်ကိုကန်တော့ပြီး အိမ်မှထွက်သွားသောအခါ
မိခင်ကြီးသည် သားသွားရာကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်လျက် ကျန်ရစ်
ခဲ့လေသည်။

နတ်သမီးသည် နန္ဒမင်း၏အကြောင်းကို ဆက်၍ လျှောက်
နေလေသည်။

"အရှင်ဘုရား ထိုအချိန်တွင် ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်
မင်း နတ်ရွာဝံ့၍ (၇)ရက်ပြောက်နေသောနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ဗြဟ္မ
ဒတ်မင်းမှာ ထီးမွေနန်းမွေ ဆက်ခံရန် သားတော်မထွန်းကားဘဲ
သမီးတော်တစ်ပါးသာ ထွန်းကားပါသည်။ မင်းမရှိသော တိုင်းပြည်
သည် မတည်တံ့နိုင်ဟူ၍ မျှူးမတ်ပယောဟိတ်များ တိုင်ပင်ပြီးလျှင်
မင်းလောင်းရှာရန် ဗုဿရထားကိုလွှတ်ရာ ဗုဿရထားသည် မင်း
ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဝင်သွား၍ ပယောဟိတ်မျှူးမတ်တို့လည်း ဗုဿ
ရထားသွားရာသို့ လိုက်ပါသွားကြပါသည်။

အရှင်ဘုရား ထိုအချိန်၌ အိမ်မှထွက်ခွာခဲ့သော ထိုသတို့
သားလည်း ဥယျာဉ်တော်ရှိ ကျောက်ဖျာထက်တွင် ခေါင်းမြီးမြိုလျက်
အိမ်နေပါသည်။ ဗုဿရထားသည် သတို့သား၏ခြေရင်းသို့ ဆိုက်
လေ၏။ ပယောဟိတ်များက အိမ်နေသူ၏ခြေရာကို ကြည့်ပြီးလျှင်



ဤသူကား မင်းမြစ်ထိုက်သူတည်း၊ ဘုန်းသမ္ဘာရှင်းတည်းဟူ၍ တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

သို့ဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တူရိယာတို့ကို မှတ်တီးချီးမြှောက် သောအခါ သတို့သားသည် အိပ်လျက်မှ မျက်နှာဖွင့်ကြည့်ပြီး 'အသင်တို့ ဘာလာလုပ်ကြသနည်း' ဟု မေးလေသော် 'အရှင်အား မင်းအမြစ် ချီးမြှောက်ဖို့ရန် ရောက်လာ၏' ဟု ဆိုကုန်ကြ၏။

အရှင်ဘုရား ထိုအခါ သတို့သားက ဤပြည်၌ မင်းရှိ မရှိကို မေးသဖြင့် မျှူးမတ်တို့က မင်းမရှိကြောင်း နတ်ရွာစံသွား သည်မှာ (၇)ရက် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ထီးနန်းရှိက်ရာ ဆက်ခံရန် သားတော်မရှိဘဲ သမီးတော်တစ်ပါးသာ ထွန်းကားပါကြောင်း လျှောက်ကြပြီး မင်းအမြစ်ကို အပ်နှင်းကြပါသည်။

ထိုသတို့သားက မင်းအမြစ်ကို လက်ခံပြီးလျှင် မျှူးမတ် တို့က မင်္ဂလာဘိသိတ်မဏ္ဍပ် အလျင်အမြန် ဖိရင်ကြပြီး သမီး တော်ကို ဥယျာဉ်တော်သို့ ခေါ်ဆောင်၍ သတို့သားအား ဘိသိက် သွန်းခြင်းကို ပြုကြကုန်၏။

အရှင်ဘုရား ထိုအခါ အဘိသိက်သွန်းပြီးသော် ထိုမင်း အား အစိုးတစ်သိန်းထိုက်သော အဝတ်ပုဆိုးတို့ကို ဆက်သကုန်၏။ 'အဖောင်တို့ ဤဝတ္ထုပစ္စည်းကား အဘယ်နည်း' ဟု မေး၏။

'အရှင်မင်းကြီး ဤသည်ကား ဝတ်လဲတော်ပုဆိုးပါတည်း'ဟု အမတ်တို့က သံတော်ဦးတင်ကြသောအခါ ဝတ်လဲတော်ကို ကြည့်ပြီး ကြမ်းလှချည်လား'တူ၍ ညည်းတွားတော်မူပါသည်။

မှူးမတ်တို့က 'အရှင်မင်းကြီး လူတို့သုံးဆောင်အပ်သော အဝတ်တို့တွင် ဤပုဆိုးထက် နူးညံ့ကောင်းမွန်သော ပုဆိုးမရှိတော့ပါ'ဟု လျှောက်ကြသည်တွင် 'သင်တို့၏မင်းသည် ဤသို့ သဘောရှိသော အဝတ်ကို ဝတ်ဘိသလော'ဟု ပေးပြန်ပါသည်။ အမတ်တို့ကလည်း 'မှန်ပါသည်'ဟု လျှောက်ကြပါကုန်၏။

အရှင်ဘုရား ဤကဲ့သို့ မှူးမတ်များက တင်လျှောက်ကြသောအခါ 'သင်တို့မင်းက ရှေးဘုန်းရှေးကံကြီးမားသူဟု ငါ့ထက် ရွှေကံရားကို ငါ့အား ဆက်ကြလေကုန်၊ ထို့ထက်သာလွန်ကောင်းမွန်သော ပုဆိုးကို ရလတ္တံ့'ဟု အမိန့်ရှိသဖြင့် ရွှေကံရားကို ဆက်သကြရပါကုန်၏။

ထိုအခါမင်းသည် လက်နှင့်ခံတွင်းများကို သန့်ရှင်းအောင် ဆေးပြီး လက်ဖြင့်ရေကို ယူ၍ အရှေ့ဘက် အထက်အရပ်သို့ ကြည့်၍ သွန်းလောင်းလိုက်ရာ မြေကြီးကို ဖောက်ခွဲ၍ ရှစ်ခုသော ပဒေသာပင်တို့ ပေါက်လာပါကုန်၏။ ဤသို့အားဖြင့် အရပ်လေး မျက်နှာတွင် ပဒေသာပင်ပေါင်း (၃၂)ပင်ရှိပါကုန်၏။



အရှင်ဘုရား ထိုပဒေသာပင်တို့မှ အသီးများမှာ လူတို့၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများသာ ဖြစ်ပါကုန်၏။ တစ်နိုင်တံလုံး ဆွတ်ယူ၍ သုံးသော်လည်း ကုန်သန်းလျော့ပါးသွားသည်ဟူ၍ မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် မင်းသည် နတ်၌ဖြစ်သော ပုဆိုးတိမ်မီးခိုရောင်အဆင်းရှိသော ဝတ်လဲ သတ်ကို ဝတ်ဆင်၍ နိုင်ငံအတွက် အမိန့်ပြန်တမ်းတစ်ရပ် ထုတ်ပြန် ဘော်ပူလေ၏။

နန္ဒမင်း၏ နိုင်ငံတော်အတွင်း၌ ခိုင်းစင်သော အမျိုးသမီးများ မြို့ပင်ကုန်လွှဲ၊ ရက်ကန်းရက်သူများ၊ ရက်ကန်းမရက်ကြကုန်လွှဲ ဆိုအပ်ရာရာကို ပဒေသာပင်မှ ယူကြကုန်လော့။

အရှင်ဘုရား နန္ဒမင်းသည် ဤသို့ မောင်းခတ်ကြေညာ ခေပြီ၊ တိုင်းသူပြည်သားတို့အား ချမ်းသာစွာထားလျက် မိမိကိုယ် တိုင်လည်း ကြီးစွာသော မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားရပါသတည်း။

အရှင်ဘုရား ဤသို့လျှင် နန္ဒမင်းနှင့် မိဖုရားသည် ကြာ မြို့စွာသော ကာလတို့ပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်ကဲ့သို့ မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားလာခဲ့ရာ တစ်နေ့သော အခါတွင် မိဖုရားက 'ကျွန်သရေ ချိုပါပေစွ၊ ရှေးဘုန်းရှေးကံ ကြီးမားလေပွဲ'ဟု မင်းအား နှုတ်မြွက် ကောင်း ဆိုသော်ငြားလည်း မျက်နှာတော် မလန်း ခွမ်းလျှလျ ဖြစ်သည်ကို နန္ဒမင်းက မြင်လေသောကြောင့် 'အကယ်မိဖုရား

သင့်စကားက လန်းသော်လည်း မျက်နှာတော်က ဘာကြောင့်
စွမ်းဘိသနည်း'ဟု မေးတော်မူလေသည်။

'အရှင်မင်းမြတ်၏ ပြည့်စုံခြင်းစည်းစိမ်သည် အလွန်ကြီးမား
ပေစွ၊ ရှေးအတိုက်က ပြခဲ့သော ကောင်းမှု၏ဟန်နိုး အကျိုးကြီး
လှပါပေ၏။ အရှင်မင်းကြီးသည် နောင်ရေးအတွက် အလှူ
မပေးတော့ပြီလော'ဟု မိဖုရားက တင်လျှောက်သတိပေးပါသည်။

ထိုအခါ နန္ဒမင်းက 'အဘယ်မိဖုရား ... ငါ့အား ဒါန
လျှစ်လျူရှုထားသည် ထင်သလော၊ ဤသို့ထင်က မှားပေအံ့
လှူချင်၏။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် မရှိတကား'ဟု ဆုတ်နစ်အားထေ
သံနှင့် နန္ဒမင်းက ဆိုသောအခါ 'အရှင်မင်းကြီး အလှူခံပုဂ္ဂို
လ်အတွက် ဆုတ်နစ်ခြင်း ဖြစ်လင့်၊ ဇမ္ဗုဒိတ်ကျွန်း၌ ရဟန္တာတို့
သည်ဟူ၍ မရှိ၊ အရှင်မင်းကြီး လှူလိုက်မှုကား လှူဇွယ်ပစ္စည်းတို့
စီရင်ပါဘိ၊ ရဟန္တာအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များကို ပင့်ဆောင်ပေးပါအံ့'ဟု
ရဲဝံ့စွာ မိဖုရားအား အာမခံလိုက်ပါသည်ဘုရား။

အရှင်ဘုရား မိုးသောက်ထန်း လင်းအားကြီးအချိန်က
ရဟန္တာများအား ဆွမ်းကပ်လှူရန်အတွက် နန္ဒမင်းသည် ကိုယ်
ကြပ်မတ်၍ စီရင်နေပါ၏။ မိဖုရားမှလည်း မြောက်အရပ်ကို လ
အုပ်ချီလျက် အဓိဋ္ဌာန်၍ ရဟန္တာများကို ပင့်နေပါသည်။

'အကယ်၍ မြောက်အရပ်၌ ရဟန္တာအရှင်မြတ်များ ရှိခဲ့ပါမူ ထိုအရှင်မြတ်များအား တပည့်တော်မ ပင့်လျှောက်ပါ။ တပည့်တော်မ၏ နန်းတော်သို့ ဆွမ်းအလှူခံ ကြွတော်မူပါကုန်ဘုရား' ဟူ၍ ပင့်လျှောက်နေပါသည်။

အရှင်ဘုရား ထိုအချိန်တွင် ပဒုမဝတီ၏သားတော်များ မြင်ကြသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါငါးရာတို့သည် တိမဝန္တာ၌ သီတင်းသုံးလျက် ရှိရာ အကြီးဆုံးဖြစ်သော မဟာပဒုမပစ္စေကဗုဒ္ဓိအရှင်မြတ်က ညီတော်များကို ခေါ်၍ 'အချင်းညီတော်တို့ နန္ဒမင်းသည် သင်တို့ကို ဆွမ်းအလှူခံ ကြွကြပါကုန်ဟု ပင့်မိတ်၏။ ဤသည်ကို လက်ခံကြလော့'ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါငါးရာတို့သည် တိမဝန္တာမှ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလာကြပြီး နန်းမြို့၏မြောက်တံခါး၌ ဆင်းသက်ကြပါကုန်၏။ လူတို့က နန္ဒမင်းအား 'ပစ္စေကဗုဒ္ဓိအရှင်မြတ်တို့ ကြွလာပြီဖြစ်ကြောင်း' လျှောက်လာပါကုန်လေ၏။

အရှင်ဘုရား နန္ဒမင်းနှင့် မိဖုရားတို့သည် အားရဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုခြင်းပြုပြီး သမိတ်များကို ယူကာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓိတို့ကို နန်းတော်ပြဿာဒ်ပင့်၍ ဆွမ်းကိစ္စပြီးစီးသောအခါ နန္ဒမင်းသည် သံဃနာယကဖြစ်သော မဟာပဒုမပစ္စေကဗုဒ္ဓိ၏ ရှေ့၌ လက်အုပ်ချီလျက် မိဖုရားကလည်း သံဃနဝကပစ္စေကဗုဒ္ဓိ၏ ရှေ့၌ လက်အုပ်ချီလျက်

လျှောက်ကုန်၏။

အရှင်ဘုရားတို့က တပည့်တော်တို့ ရိုသေစွာ ပင့်လျှောက်
ပါကုန်၏။ ဤအရပ်၌ 'အမြဲသီတင်းသုံးတော်မူပါကုန်လော့။

ဤသို့ သီတင်းသုံးခြင်းအားဖြင့် အရှင်ဘုရားတို့မှာလည်း
ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းမပြစ်၊ တပည့်တော်တို့မှာလည်း
ကုသိုလ်တရား ပွားများရာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ပါ၍ ဤအရပ်မှာပင် အမြဲသီတင်း သုံးတော်မူပါကုရား
ဟု ရိုသေစွာ လျှောက်ထားပန်ကြားကြပါသည်။

အရှင်ဘုရား ဤသို့ ပင့်လျှောက်ကြပြီး ဥယျာဉ်တွင်း၌
ကျောင်းသင်္ခန်းများ ဆောက်လုပ်၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဇာတို့ကို ကိုးကွယ်
ကြပါကုန်၏။

ကာလကြာမြင့်လျှင် သင်္ခါရသဘောအရ အရှင်ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါတို့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၍ အန္တိမရာပနပြုသောအခါ နန္ဒမင်းသည်
'ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အားသော်မှလည်း သေခြင်းတရားသည် ဖြစ်တုံ
သေး၏။ ထိုတို့ကဲ့သို့သော သူတို့ကား အဘယ်ဆိုစွယ်ရာ ရှိတော့
အံ့နည်း'ဟူ၍ ရသေ့ရဟန်းပြုကာ ထိုဥယျာဉ်တွင်းမှာပင် တရား
ဓလေ့တို့ဖြင့် သက်ဆုံးတိုင် မွေးလျော်၍ ကွယ်လွန်သော် ဗြဟ္မာ
ဘုံ၌ ဖြစ်ပါကုန်၏။



ထို့နောက် ဝေတောဘုရား ပွင့်တော်ပူသောအခါ နန္ဒမင်း
မှာ အရှင်မဟာကဿပမထေရ် ဖြစ်လာ၍ နန္ဒမင်း၏မိဖုရားကြီးမှာ
ဘဒ္ဒါကာပိလာနီထေရ်ရှိ ဖြစ်လာကော်ပူကြသည်။

ဤသည်လျှင် နန္ဒမင်း၏ သပိုင်းရာဇဝင် အဆုံးသတ်လေ
သတည်း။

ပြိတ္တာဘဝမှ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ကျေးဇူးကြောင့် လွတ်
မြောက်၍ နတ်ဘုံ၌ဖြစ်ရသော ထိုအမျိုးသမီးက မိမိရရှိသော
စည်းစိမ်အဘယ်မျှ ကြီးမားကြောင်းကို နန္ဒမင်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍
လျှောက်ထားရာတွင် ...

“နန္ဒမင်းသည် အနှစ်တစ်ထောင်တို့ကာလပတ်လုံး နတ်၌
ဖြစ်သော ဝတ်လဲတော်ပူဆိုးများကို ကိုယ်တိုင်လည်း ဝတ်ရုံသုံးစွဲ
ပြီး တိုင်းသူပြည်သားတို့အားလည်း မြောက်ကျွန်းအလား လိုအပ်
သော အဝတ်ပုဆိုးအမျိုးမျိုးတို့ကို ဝတ်ရုံသုံးစွဲပေးကြောင်း အရှင်
ဘုရား၏ ကျေးဇူးကြောင့် တပည့်တော်ပ ခံစားရသော စည်းစိမ်
များမှာ ထိုနန္ဒမင်းစည်းစိမ်ထက်ပင် သာလွန်ပါကြောင်း”

ဟု လျှောက်ထားပြီးလျှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ရိုသေစွာ
ကန်တော့၍ ပြန်လေ၏။



ထိုအချိန်တိုင်အောင်လည်း 'သတ္တဝါတို့သည် လူချွတ်၊
ကျွတ်သည်' ဟူသော 'သံသာရမောကေဝါဒ' မှာ အချိန်အဟုန်နှင့်
တကွ ကြီးထွားနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

'ဝဋ်ပုကျွတ်စေသော်' ဟူ၍ သတ္တဝါများကို သတ်ကာ ခွတ်
နေကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း သံသာရမောကေဝါဒချုပ်ငြိမ်းသွားစေရန်
အလိုငှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ထိုဝါဒကို လိုက်နာကျင့်သုံးနေကြ
ကုန်သော 'ဣဋ္ဌကဝတီ' ရွာသား 'ဒိဃရာဇိ' ရွာသားများ ဝိ
ထံသို့ ရျဉ်းကပ်လာကြသောအခါတွင် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကိုယ်
တွေ့သာကောပြု၍ ဟောကြားတော်မူလေသည်။

'ဤသံသာရမောကေဝါဒကို လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့သော
ဣဋ္ဌကဝတီရွာသူတစ်ဦးမှာ ဤဝါဒကြောင့် ဗြိတ္တာမ ဖြစ်သွားကြောင်း
ဗြိတ္တာမကို ရည်ညွှန်း၍ ကောင်းမှုပြု အမှုပေးဝေခဲ့သဖြင့် ဝိ
ဗြိတ္တာမသည် ဗြိတ္တာအဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ကာ နတ်ပြည်သို့ ရောက်
သွားပြီး ကြီးမားသော နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားလျက်ရှိကြောင်း' ကို
လက်တွေ့ဟောပြောပြသ၍ ထိုဝါဒမှ လွတ်မြောက်စေပြီး ဥပါသကာ
အဖြစ် တည်ကြစေလေသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်သည် ရဟန်းတို့လောကတွင် အထင်အရှား



မြစ်လာရာ ထိုအကြောင်းကို ရဟန်းတို့က မြတ်စွာဘုရားအား
လျှောက်ထားကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပြိတ္တာမအကြောင်းကို အတ္ထုပ္ပတ္တိ
ပြု၍ တရားဟောတော်မူသောအခါ ထိုတရားသည် ကြားနာရသူတို့
အား များစွာ အကျိုးရှိလေသတည်း။



နတ်လမ်းဖွင့်ပေးတဲ့သား

သာဝတ္ထိပြည် ပုဏ္ဏားကြီးတစ်ယောက် ရှိလေ၏။ အမည်မှာ အိန္ဒြိယက ဟုကွယ်၏။ အိန္ဒြိယက ဟူ၍ အရပ်ထက်ဝန်းကျင်၌ ထင်ရှားသော ပုဏ္ဏားကြီးဖြစ်၏။

သူသည် ဘဝဆုတောင်း ကောင်းခဲ့ပါသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆိုလျှင်လည်း ကျိကျိတက် ချမ်းသာသည်။ သူငွေတူသော ဂုဏ်တစ်လုံးနှင့် မြို့များစွာခံကြီး ဖြစ်နေသည်။

သူငွေချင်းတူသော်လည်း သူ့မှာ အခြားအခြားသော သူငွေကြီးများထက် သာလွန်သော အရည်အချင်းတစ်ခုလည်း ရှိသေး၏။ သူ၏ ထိုအရည်အချင်းကို အဘယ်မည်သော သူငွေမင်းမှ လိုက်၍မမိချေ။

ထိုအရည်အချင်းကား ဤသို့ပင်တည်း ... ပစ္စည်းဥစ္စာ ကျိကျိတက် ချမ်းသာသော်လည်း သူသည် အလျှူအနှံ့နှင့်ပတ်သက်

၍ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ လျှူဖူးသည်မရှိ၊ ပေးကမ်းဖူးသည်မရှိ၊ တင်း
တစ်ခွန်း ထမင်းတစ်ယောက်မမျှ ပေးကမ်းခွင့်ကြံဖူးသည်မရှိ
ကပ်စေးခဲ့လှသည်။

ပေးလှောင်ကမ်းလှောင် လျှူငါးလှောင် ပစ္စည်းလျော့သွားမည်
စိုးသဖြင့် မလျှူရက် မပေးရက် မကမ်းရက် လွန်စွာကပ်စေးခဲ့
လှသည်။ သူငွေဦးကပ်စေးခြင်း၏။

ထို့ကြောင့် 'အဒိန္နပုဗ္ဗက'ဟူ၍ ထင်ရှားခြင်းဖြစ်သတည်း။
သူသည် အဘယ်မျှ ကပ်စေးခဲ့သနည်းဆိုသော် သူ၏သားကိုပင်
ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ့ပုံစံအတိုင်း အချိုးကျအောင် ပုံသွင်းထား
လေသည်။

သူ့မှာ 'မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ'ဟူ၍ သားလေးတစ်ယောက်ရှိ၏။
ထိုသားငယ်မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနား ...

"ချစ်သား ငေါင်တမာရားကိုများ ယောင်လို့မှ မစည်းကပ်
လေနှင့် သူ၏တပည့်ရတနာများနှင့်လည်း အပေါင်းအသင်း ပလုပ်
လေနှင့်၊ သူတို့နှင့်ပေါင်းသင်းလို့ လက်ငင်းခံစားရတဲ့အကျိုးက
ပစ္စည်းဥစ္စာကုန်တာပဲ အဖတ်တင်ကမ်း၊

ငါ့သား ပေးတယ် ကမ်းတယ် လျှူတယ် တန်းတယ်
ဆိုတာ အလကားပဲ ကြီးပွားကြောင်းမတုတ်ဘူး။ ဆုတ်ယုတ်



ကြောင်း ပျက်စီးကြောင်းကွ၊ မသေမချင်း မှတ်ထား။ ဘယ်တော့မှ မလျှော့လေနှင့်ငါ့သား”

ဥစ္စာပစ္စည်းကုန်ခန်းမည်စိုးသောကြောင့် ပေးကမ်းမှု လှူ ခန်းမှုတံခါးကို သားအား ပိတ်ဆို့ဟန်တားထား၏။ မသိတတ် သေးသည့်အရွယ်ဖြစ်၍ သားကလည်း အဖပြောသမျှ အကောင်း ချည်း ထင်နေ၏။

သူတို့သားအဖသည် ဖအေတစ်ခု သားတစ်ခု ဆိုသကဲ့သို့ နေလာခဲ့ကြသည်။ အဖဦးကပ်စေး အဒိန္နပုဗ္ဗက ကဆိုလျှင် သားမငွေကုဏ္ဍလီကို တုန်အောင်ချစ်သည်။ သားငယ်စဉ်က မျက်စိ အောက်ကပင် အပျောက်မခံခဲ့။

မဖျားချင်ဘဲလျက် ဖျားရ၏။

မနာချင်ဘဲလျက်နှင့် နားကြရသည်။

ကြီးကြီးငယ်ငယ် အရွယ်မထောက် ခန္ဓာကိုယ်ကောင်းကြီး တည်ထားသူမှန်သမျှ မည်သူမျှ မလွန်ဆန်နိုင်ချေ။

တစ်နေ့သောအခါ အဒိန္နပုဗ္ဗက သူဌေးမှာ ပြဿနာ တက်လာ၏။ သူ၏သား မငွေကုဏ္ဍလီမှာ မကျန်းမမာ ရောဂါဥပါန် စွဲကပ်လာသောကြောင့်တည်း။



ထိုအခါ သူဌေးအဒိန္နပုဗ္ဗက ပြဿနာအပြိုင်ထိပ်တိုက် ဆင်မိပါလေ၏။

သား မကျန်းမမာဖြစ်နေသည်ကိုလည်း သူ မရှုရက်။
ဆရာခေါ်၍ကုလျှင် ငွေကုန်မည်ကိုလည်း သူစိုးရိမ်။

သူဌေးကြီးအဒိန္နပုဗ္ဗကမှာ ဆေးကျပ်နံ့ကျပ် ဖြစ်လာသည်။
ဆရာပင့်၍ ရောဂါကို ကုစားလျှင် ငွေတော့ကုန်မည်၊ သားရောဂါ
ပျောက်မည်၊ မကုဘဲထားလျှင် ငွေတော့သက်သာမည်၊ သားဖြစ်သူ
အတွက် စိတ်မချရ။

“ရောဂါဟာ အမြဲဖြစ်မနေပါဘူး၊ တစ်နေ့မဟုတ်လည်း
တစ်နေ့တော့ ကောင်းလာမှာပေါ့”

သူဌေးအဒိန္နပုဗ္ဗကသည် သားကို ဆေးကုရေးအတွက်
နီတံ့ချတံ့ ဖြစ်နေသည်။ သားကိုလည်း ကျန်းမာစေချင်သည်။
ငွေကုန်မှာလည်း စိုးသည်။ တစ်နေ့ ကျန်းမာနိုးနိုး စောင့်ရင်း
စောင့်ရင်း သားမှာ ရောဂါကျွမ်းသည်ထက် ကျွမ်းလာသည်။

“သူဌေး ကိုယ့်ရင်သွေးတစ်ယောက်လုံး သေလုမျှောပါး
ဖြစ်နေတာကို ခင်ဗျားမို့ ကြည့်ရက်တယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်မှာ ကျိကျိတက်
ခွမ်းသာနေပါလျှက် အခုလို ပစ်ထားတာ မတော်ပါဘူး၊ ဆရာနဲ့
ကုပါလား၊ လူမသေ ငွေမရှားပေါ့ဗျာ၊ ငွေကုန်မှာကို တွန့်မနေ

ပါနဲ့”

သူဌေးအချင်းချင်း တွေ့ဆုံမိရင်း သားဖြစ်သူအတွက် အလကားရနိုင်မည့် ဆေးဝါးလေးများ ဝန်ပေးနာ ခုံဝမ်းသည်။ ကပ်စေးနဲ့သူဌေးကြီးအကြောင်း သိသည့်အတွက် သူတို့ သုံးစွဲကြသော ဆေးအမယ်အချို့ကို ပေးကမ်းရင်း ဆရာနှင့်ပြုရန်သာ တိုက်တွန်းကြသည်။

“ကျုပ်သားရောဂါက နာတာရှည်လို ဖြစ်နေပေမဲ့ ဆရာပြုရမယ့် အခြေအနေတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အခု မိတ်ဆွေတို့က ရတဲ့ဆေးနဲ့ ကုသကြည့်ပါဦးမယ်”

အနိန္ဒပုဗ္ဗကသူဌေးလည်း တွေ့တဲ့လူတိုင်း မိတ်ဆွေတိုင်း အကူအညီတောင်းပြီးသားကို ရောဂါပျောက်လိုပျောက်ငြား ဆေးတိုက်ကျွေးခဲ့သည်။

ပြင်းသောရောဂါအတွက် သာမန်အဖျားအနာပျောက်ဆေးများက ပျောက်ကင်းအောင် မဲခွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့။ ဓာတ်သိမိတ်တွေ သူဌေးများက သူတောင်းသောဆေးကို ပေးရင်း ဆရာနှင့်သာပြုရအတွင်းတွင် တိုက်တွန်းခဲ့ကြသည်။

တိုက်တွန်းလွန်းမက တိုက်တွန်းကြသဖြင့် ငွေကျန်မှာက စိုးရွံ့နေသော်လည်း ဆရာကို ရှာပင့်ရတော့သည်။



သို့သော် သမားတော်ရောက်လာ၍ လူနာကို စမ်းသပ်
သည့်သည်။ အကဲခတ်ကြည့်သည်။

လူနာ ဗွေကုဏ္ဍလီခယာ မျက်လုံးဟောက်ပက် ဖြစ်နေရှာပြီး
မရတော့ကြောင်း သိ၍ လက်လျော့ကာ ဆရာလည်း ပြန်
တော့သည်။

သားလူနာကို ဆရာက လက်လွှတ်သွားကြောင်း ဖခင်
တောင်းကြီး ရိပ်မိသည်။ ထိုအခါ သူငွေဦးကပ်စေး တွေးပြန်၏။

“သမားတော်များ လက်လွှတ်သွားတာကို ထောက်ရင်
သား မရတော့ဘူးလို့ ပြောတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ မတော်တဆ
မိမိအတွင်းခန်းထဲမှာ သေခဲ့သော် အပြင်ကို ထုတ်ရဆွဲရနဲ့
ထုတ်ခက် ပွန်းမယ်၊ ငွေကုန်ကြေးကျ များမယ်၊ သေမှာတူတူ
တော့ပါဘူး။”

ဤသို့ တွက်ဆကာ သားကို မျိုထားမတတ် ချစ်လှပါ
မည်ဆိုသော ဖခင်ကြီးအဖို့ပုဗ္ဗကသည် မိမိ၏သားလူနာကို မသေ
အောင် အပြင်ခန်းသို့ ထုတ်ထားလေသည်။ သတိမရတော့သော
ဗွေကုဏ္ဍလီသားမများကား သူ့ ဖခင်ထားရာ အိမ်အပြင်ဘက်
အောက်၌ နေရရှာလေပြီတည်း။

နံနက် ပိုးသောက်ယံဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါတို့ ကြံ
တော်မူသည်တွင် သေယော်ဇောနှင့် မျောနေသော မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ
မြင်တော်မူ၏။

“ဤသူကား ဤည၌ပင် သေလတ္တံ့၊ သေသော် ဖခင်
ရိုက်သွင်းထားသော စိတ်စိုက်စိတ်ရိုင်းများကြောင့် နေ့လို့လားလေး
၎င်း ကြွသွား၍ ငါ့ကို ကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့် သေဆုံးခဲ့သော်
ရွာသူဂတိသို့ လားလတ္တံ့။”

ဟူ၍ မြင်တော်မူလေသည်။

ယင်းသို့ မြင်တော်မူသဖြင့် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီကို ကယ်တင်
သောငှာ၊ နံနက်အချိန်တွင် ရဟန်းတော်များ ခြံရံလျက် သာသနာ
မြို့သို့ ဆွမ်းခံထွက်လာခဲ့၏။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ၏အိမ်အနီးရောက်သော်
ရပ်တော်မူ၏။

ထိုအချိန်၌ အဒိန္နပုဗ္ဗကသူဌေးကြီးမှာ ဆားဖြစ်သူ ရဟန်း
မဋ္ဌကုဏ္ဍလီအား ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ကြည့်မူ၏။ မဋ္ဌကုဏ္ဍ
မှာလည်း ရောဂါနှိပ်စက်သည့်အတွက် မဂ္ဂမလှ ခံစားနေရရှာ

မြတ်စွာဘုရားသည် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ၏အိမ်အနီး လမ်းမပေါ်
ရပ်တော်မူလျက်မှ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီထံသို့ ရောင်ခြည်တော် လွှတ်



သည့်တစ်ပြား၊ အဝါတစ်လီ
 သနီတစ်ဆူ၊ အဖြူတစ်ကြောင်း
 အဟောင်းတစ်ချက် ပြုံးပျက်ခွားခွား
 ခြောက်ပါးသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် ကွန်မြူနက်

လူနာမဂ္ဂကုဏ္ဍလီသည် သတိရတစ်ချက် ရတစ်ချက်
 အမှတ်မထင် ပြုံးပြုံးပြတ်ပြတ် တလက်လက် ကွန်မြူ
 သော ရောင်ခြည်တော်များကို ဖူးမြင်ရသောအခါ ထူးဆန်းလိုက်
 အရောင်အဝါတွေ အဘယ်အရာတွေပါလိမ့်ဟူ၍ ဆင်ခြင်
 နှစ်တွင် လက္ခဏာတော်ကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် သပ္ပာယ်
 သတ်ပုလ္လသေ့ ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်ရလေ၏။

ထူးဆန်းသည်ကား၊ သားအဖနှစ်ယောက် အတူတကွ
 ခြင်္သေ့ပါလျက် သားမြစ်သူသာ ဖူးမြင်ရ၍ အဖဝံ့ငွေအခါပုဗ္ဗက
 ခုတ်ခြင်းမှာ ကျွတ်ထိုက်သူနှင့် မကျွတ်ထိုက်သူကို ခွဲခြားသကဲ့သို့
 ဖူးချသည်။

မဂ္ဂကုဏ္ဍလီသည် ဘုရားသခင်၏ အသွင်တော်ကို ဖူးမြင်
 သောအခါ ပြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အား ချီးမြှောက်ရန် ကြွလာ



ပေသည်တကားဟူ၍ အိမ်ရာထက်တွင် ပက်လက်လျောင်းလျှောက်
တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် လက်အုပ်ချီလေသည်။ သား၏အမူအရာ
မြင်လျှင် ဖခင်သူဌေးမှာလည်း တအံ့တကြဲ ဖြစ်နေသည်။

သေကာနီး၍ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် ကယောင်က
ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်လေ၏။ ‘သား ... သား ... သတိထား
ဟူ၍ သားကို နှစ်သိမ့်စေ၏။

ဘုရားကို အာရုံပြု၍ လက်အုပ်ချီနေသော မဋ္ဌကုဏ္ဍ
ကို ဘုရားသခင် မြင်လေသောအခါ ...

“ဤမျှလောက် ကြည်ညိုဝပ်တွား ဆည်းကပ်စားဆို
ရခြင်းတည်းဟူသော စေတနာဖြင့် ဤမဋ္ဌကုဏ္ဍလီကား နတ်မြို့
ဖြစ်ထိုက်တန်ရာပြီ”

ဟူ၍ ထိုနေရာမှ ဝဲကြွတော်မူလေရာ လူနာမဋ္ဌကုဏ္ဍ
သည် ဘုရားသခင်ကို အာရုံပြု၍ လက်အုပ်ချီလျက်နှင့် အသ
ဝိညာဉ်ချုပ် ငြိမ်းသွားလေတော့ရာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ

ဘဝသစ်တစ်ဖြစ်လဲ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် နတ်၌ဖြစ်လေ
အဆင်တန်ဆာကိုဖြင့် ပြုံးပြုံးပြောင်ပြောင် အရောင်တလျှပ်
တောက်ပသော မိမိကိုယ်ကို ကြည့်ကာ ဆင်ခြင်စူးစမ်းလေ

“ငါသည် မည်သည့်ဘဝကလာ၍ အဘယ်သို့



ကုသိုလ်ကောင်းမှုမျိုးကို ပြုခဲ့သဖြင့် ဤတာဝတ်သာတုံသို့ ခိုလှုံ
ရောက်နိုင်လာလေသနည်း။”

ဤသို့ ဆင်ခြင်လေသောအခါ အတိတ်မှ မဋ္ဌကုဏ္ဍလိ၏
အစောင့် မှတ်တမ်းသည်။ သောကာနိုးကာလတွင် ဘုရားသေခင်၌
ဖြစ်သော ကြည်ညိုမိတ်ဖြင့် လက်အုပ်ချီခြင်းမျှ ပြုခဲ့ပုံကိုလည်း
ပြင်ပေးသည်။

ထိုအခါ ဩတ် အံ့ဖွယ်ရှိတိစ္ဆ၊ ကြီးမားသော အာနုဘော်
၅၀၀၀ တို့ လွန်လွန်ကဲကဲ မြတ်စွာဘုရား၌ဖြစ်သော ကြည်ညိုခြင်း
အရက်သော်မြတ်နိုးခြင်းကို အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်စေသည်။

စေတနာထက်သန်စွာဖြင့် လက်အုပ်ချီကာမျှ ကုသိုလ်၏
အကျိုးကြီးမားပုံကို အနုလုံ၊ ပဋိလုံ အစုန်အဆန် အပန်ဝန်
အောက်ပေ့နေလေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သော အဒိန္နဗုဒ္ဓကသူဌေးမှာ အသည်းအသန်
ရောဂါခွဲကပ်နေသော သားအား ငွေကုန်ပညာအရေးကြောင့် ဆေးပေး
မကု၊ လျစ်လျူရှုထားခဲ့သော သူဌေးအဒိန္နဗုဒ္ဓကကား သားသေဆုံး
စွားရှာသည့်နောက်တွင် သားအပူ မီးတောက်နေ၏။ ‘ငါ့သားကို
မီးဆေးမကုပေးမိလေခြင်း’ဟု ပြင်းစွာနောင်ကရနေ၏။



သားမငွေကုဏ္ဍလိင်အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ သင်္ကြံ
 ခဲ့ပြီးသည်မှာ သုံးရက်မြောက်သောနေ့သို့ ရောက်လာ၏။ သူက
 သား၏အလောင်းမြှုပ်နှံရာ သင်္ကြံမု ခွာသည်မရှိ၊ ယနေ့လည်
 တအံ့နွေးနွေး သားအတွက် ဆွေးနေသော ထိုအဒိဗ္ဗုဗ္ဗကသူဌေး
 သင်္ကြံသုသာန် သား၏ဗိမာန်ဘေးတွင် မျက်ရည်အရွဲသားနှင့်
 တွေ့ရလေ၏။ သားရှိစဉ်က ဆင်မြန်းသည့် ရွှေစားတောင်း
 ကြည့်ကာ သားကိုသာ တမ်းတနေလေသတည်း။

နတ်ပြည်ရောက်သား မငွေကုဏ္ဍလိင်လည်း အသုဌေး
 မပေပါချေ။ 'ငါ၏ပွေးသဖခင်သည် ငါမရှိသည့်နောက် မည်သည့်
 အခြေသို့ ရောက်နေရှာပါလိမ့်'ဟူ၍ ဒိဗ္ဗဝက္ခ နတ်မျက်စိဖြင့် ကြည့်
 သည်တွင် သူကောင်မြှုပ်သည့် သုသာန်၌ မျက်ရည်တရွဲရွဲနှင့် ဖို
 ဆင်နေသော ဖခင်ကြီး၏မြစ်အင်ကို မြင်ရလေသော် ...

“ငါ့ဖခင်ကြီးသည် ငါ့အား အကျိုးရှိသော အလုပ် ဆောင်
 ကုသမှုကို မပြုခဲ့လောဘဲ သေခါကျမှ မျက်ရည်တရွဲရွဲနှင့် အကျိုး
 မရှိသောအလုပ်ကို လုပ်နော်သည်တကား။ မှားလေစွ၊ သူ့က
 လန်အောင် လှန်ပြီးလျှင် အကုသိုလ်တည်းဟူသော ညွှန်စွက်
 ကုသိုလ်တည်းဟူသော ကြည်ကုန်းထက်သို့ ငါ့ဖခင်ကို
 ကယ်တင်အံ့”



ဤသို့ ကြံပြီးနောက် မိုးအောက်ပြေပြင် လူရပ်ခွင် လူ့
ပြည်သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။ ဖခင်သူငွေအဆွေးသမားကြီးရှိရာ သုသာန်
ပြေသို့ ရွှေတင်ပိလေ၏။

ဤတွင် သားအဖတွေ့ခန်းမှာ အဆန်းတကြယ်ဖြစ်နေ၏။
မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားက သူ့ဖခင်သူငွေအား 'သားဖြစ်ကြောင်း'ကို
ရှေးဦးစွာ အသိပေးသောအခါ 'လူတူမရှား'ဆိုသကဲ့သို့ သူ့သားနှင့်
တူအောင် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီလုလင်တစ်ဦးကို ဖန်ဆင်းလိုက်၏။ ဖန်ဆင်း
ပြီးနောက် ဖခင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဖခင်ကြီးမယျာမှာ ဝူဘေး
တွင် သားကို တကာ တကာ ဝိုနေပါ၏။

အဒိန္နပုဗ္ဗကသူငွေက သားကို တကာ တကာ ဝိုနေသည့်
နည်းတူ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီလုလင်ကလည်း ကောင်းကင်ပေါ် လက်နှစ်ဖက်
မြှောက်ပြီး နေနှင့်လကို တကာ တကာ ဝိုရင်း ဖခင်ရှိရာသို့
လျှောက်သွားပါလေ၏။

ထိုအခါ အဖသူငွေသည် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီလုလင်ကို မြင်သော်
သူ့သားဟုထင်၏။ အပိုကိုရပ်လျက် ဝူစမ်းသောမျက်လုံးဖြင့် သေချာ
စွာ သုံးသပ်နေ၏။ 'သား'တူ၍ပင် အားပါးတရ ဖော်လိုက်ချင်၏။
သို့သော် သား၏အလောင်းကို ကိုယ်တိုင်သိမြိုက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်
အတွက် ခက်နေ၏။

သို့တစေလည်း သူ၏နှုတ်နှုတ်တွင် ကောင်းလုံးတွေက
တရွှေ ဖြစ်လာ၏။ သားနှင့်တူသူအတွက် နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်ချင်
သည့် ဆန္ဒက ပြင်းပြလေရကား ဤကောင်းကို ဆိုလေ၏။

“အို ... အမောင် အမောင်၏နူးရေ နူးရေနှင့် ကိုယ်နေ
ဟန်ထားမှာ ငါ့သားနှင့် တသားတည်း ချွတ်ခွပ်တူလေစွ၊ ငါ့သား
မေ့တုဏ္ဏာလီသည် အမောင်ကဲ့သို့ပင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့် ရွှေ
နားတောင်းကို အမြဲဆင်မြန်းပေ၏။ ပန်းကို ဖြတ်နိုး အခိုးလှိုင်ပျံ၊
ရနံ့ထုံကြွေ၍ စန္ဒတူးနံ့သင်းနေသော သင်သည် လက်ကို မြှောက်
ကာ မြှောက်ကာ တစာစာ ဝိုကြွေးလျက် ဤသင်္ချိုင်းထဲသို့
ရောက်လာ၏။ အဘယ်သို့သော နက္ခနှင့် ကြုံပေတို့ ဝေရလို့ပါနည်း”

သားဟူ၍ ခေါ်လိုက်ပျင်၏။ အမြဲအနေအရ ခေါ်၍ကာ
မဖြစ်၍ ဝိုကြွေးခြင်း၏အခြင်းအရာကို ပေးခြင်းဖြင့် နှုတ်ခွန်းဆက်
ပေးမြန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

မေ့တုဏ္ဏာလီနတ်သားသည် အပူပီး လောင်ချိုက်နေသော
ဖခင်သူဌေးအား သောကကင်းဝေးစိမ့်သောငှာ မရိယာယ်ညာဇင်
ခလုတ်ကို လှုပ်တိုင်ငွေ့ယမ်းပြလေသည်။

“သင့်ရင့်ပုဂ္ဂိုလ် အဖ ပုဏ္ဏား အို ခင်ဗျား ဝျွန်တော်၏
ကံအကြောင်း ကောင်းမကောင်းကို အဘယ့် မှန်းစားကြည့်ပါ



ကျွန်တော် တလှုပ်ရှားဖွားနေ့ မရိုးခွေးလာခိုက်မှာ ကုသိုလ်ကံ တိုက်ဆိုင်လို့ လမ်းမှာ ရွှေရထားကြီးတစ်စီး ရလာပါတယ်။ အဘရဲ့ ဝဲကတ္တီပါ ဂိတီလှုပ်မြေ့ ရွှေနှင်းခင်းဝင်း ရထားဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဘ ... အဲဒီရွှေရထားကြီးမှာ အိမ်ပေါ်တူး ခင်ဗျ။ ရထားကိုယ်ထဲမှာ ရထားကြီးရဲ့အသံတော့ မျောက်အုန်းသီး ရတာမျိုးလို ဖြစ်နေပါ၏။ အသုံးချလိုမရ ဖြစ်နေပါ၏။

ဒီရထားကြီး ပြေးဆွဲနိုင်အောင် အိမ်ထဲမှာအတွက် မိုး ဝေါက် မိုးလမင်းကြီးနဲ့ အဝေးကုန်စေနေမင်းကြီးကို ရထားဆီအဖြစ် အသုံးချဖို့ 'မိုးလမင်းကြီးရယ် ဆင်းခဲပါ။ နေမင်းကြီးရယ် ပြေပြင် ပေါ် ပြုတ်ကျခဲ့ပါ' လို့ ပြောဆိုလိုက်တာ တောင့်တလာရင်းက ဒီ သင်္ချိုင်းအတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့တာပါ။ ... ခင်ဗျာ ... နေနှင့် လက် ခုထိ မရသေးပါဘူး ခင်ဗျာ ... ဟိ ... ဟိ ... ဟိ"

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားသည် သဗ္ဗကန်လုပ် အပူရစ်နှင့်တူ အောင် ဝိုလိုကာ ပြောဆိုသည်။ အသေချမ်းလည်း ပြောတိုင်း ခံ၏။ သားနှင့်တူသည်ဟူ၍ သံလောစဉ်အစွဲအလမ်း ရှိနေကာ ပြောနှင့် နှစ်သိမ့်စေလေ၏။ ဤသို့ အားပေးစကားကို ပြောကြား လေသည်။

ဤစကားဖြင့် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီအပေါ်၌ ထားရှိသော စေတနာ



ကို သိနိုင်၏။ 'လိုချင်တာကို လုပ်ပေးအံ့'တူ၍ သူ့ဆန္ဒအရ ဝန်ခံကတိ ပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ လမ်းကြောင်းပေးလိုက်သည်။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလိနတ်သားအနေဖြင့် အလိုရှိသော ရထားသီး အမျိုးအစားကို ပြောပြရန်သာ လိုတော့သည်။

ထိုအခါ ငွေကုန်မှာစိုး၍ သားလူနာကို ဆေးမကုခဲ့သော သူဌေးအဖိန္ဒုပုဗ္ဗကသည် 'ဋီအကြိုက်ကို သူ့ အဘယ်မျှ လိုက်လျော လေမည်နည်း'တူ၍ သွေးတိုးစမ်းသည့်အနေနှင့် ခြေကြားလေ၏။

"သူ့အိုယောက်ျား အပပုဏ္ဏား ကြားရသည့်စကားအတွက် အတိုင်းမသိ ကျွန်တော် အားတက်လှပါ၏။ အလိုရှိရာကို ပြောဟု ခွင့်ပြုချက်အရ ပြောရမည်ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ရထားကြီးဟာ ရွှေဖြင့်ပြီးသော ရွှေရထားကြီး ဖြစ်နေပါသဖြင့် မိုးပေါ်က မိုးလမင်း ကြီးနဲ့ နေမင်းကြီးကို ဘီးအပြစ် အသုံးပြုပါမှ အခြေလှမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဒီကြောင့် နေနှင့်လကို အလိုရှိပါသည်ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့် အပေါ် ထားရှိသော စေတနာကို လွန်စွာလေးစား၍ တန်ဖိုးလည်း ထားပါ၏"

ဤသို့ တောင်းဆိုလိုက်သောအခါ အဖိန္ဒုပုဗ္ဗကသူဌေးမှာ တွန့်သွား၏။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလိနတ်သားကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး တွေ့သွား၏။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလိလုလင်အား သားနှင့်တူ၍ ချစ်သော်လည်း



မနှစ်မြို့ ဇွယ်အချက်ကား ကန့်လန့် ခံလာလေသည်။ ဤတွင်မူ
ချစ်လှပါသည်ဆိုသူအား ဤစကားကို သူဆိုပါလေတော့သည်။

“အို ... အဖောင် မိုက်လှချည်လား၊ မတောင့်တအပ်၊
မတောင့်တစကောင်းသည်ကိုမှ သင်တောင့်တဘိ၏၊ လူဖြစ်ပါလျက်
ဦးနှောက်ဉာဏ်သွား သည်လောက်တောင်ခေါင်းပါးရာသလော၊
မိုးပေါ်က နေလ မြေကြီးပေါ် ကြွေကျတယ်လို့ များ ကြားဖူးပါ
သလော၊ ရထားဘီးလုပ်ရန်အတွက် နေလကိုမှ မရ၍ ဖိစိန်ချင်ကာ
ပုတ်တုတ်သေရပါလိမ့်မည်ဆိုကာ သင် သေရုံသာရှိမည်၊ နေလကိုကာ
ဘယ်သောအခါမှ သင်ရလိမ့်မည်မဟုတ်”

အဖသူငွေ၏ ဤပြောဆိုချက်ကား သူ့ကို မြန်ထိုးနှက်ရန်
လက်နက်ကောင်း ဖြစ်လာ၏။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားသည် သူ့ဖခင်
ကြီးအား ဤအခြေသို့ ဆိုက်အောင် ဖျားယောင်း၍ ခေါ်ဆောင်
လာခဲ့သည်။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် သူ့ဖခင်အား သူ့စကားဖြင့် မြန်၍
တုပ်နှောင်လေသနည်း။

“သူအိုယောက်ျား အဘယ်ပုဏ္ဏား ကောင်းကင်ပေါ်ကို
ဟော်၍ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဘိ၊ တစ္ဆေရွှေ သွားလာလှုပ်ရှားနေသော
နေရထား လရထားကြီးကို အထင်အရှား မြင်ကြရ၏။ ဤကား
ရွှေရောင် ဤကား ငွေရောင်ဟူ၍ အရောင်အဆင်းများကိုလည်း

ခွဲ၍ သိနိုင်ပါ၏။ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်က သေလေပြီသော သားသည်
ဘယ်ဘဝသို့ ရောက်သွားမှန်းလည်း မသိ၊ မြင်လည်း မမြင်ရ၊
တွေ့လည်း မတွေ့ရ။ သို့ပါလျက် အသင်ကား မမြင်ရသော
သားကို မတွေ့ရ၍ သေမည်ဆိုကာ သင်သေရုံသာပြန်မည်၊ သင့်သား
ကို ဘယ်သောအခါမှ တွေ့ရမည်မတုတ်။

အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်က ဤသင်္ချိုင်း၌ သင်နှင့် ငါ ဝိရင်းသည် နှစ်
ယောက် ဆိုကြရာလယ် ငါကား မြင်ရသောအရာ နေ့ လ နှစ်ပါး
ကို တချို့ငါ၏။ သင်ကား မမြင်ရသော သားကို တချို့ငါ၏။ ငါတို့
ဝိရင်းသည် နှစ်ယောက်အနက် ဝယ်သူကပို၍ ပိုက်ပါသနည်း။”

ဤသို့ တိကျပြတ်သားစွာ မေးချလိုက်သောအခါ အဖ
သူငွေကြီးမှာ တုန်လှုပ်ရောက်များပိတ် လွှင့်ပါးသွားလေ၏။ လွှင့်ပါး
သည်ကား သားဝှံဝှံမှ လွတ်မြောက်သွားခြင်းပင်တည်း။

“ဪ... သူပြောတာ ဟုတ်ပေသားပဲ၊ မတောင့်တ
အပ်တဲ့အရာ၊ အိမ်မှာပင်ရှိတဲ့ကလုပ်ကို ငါ လုပ်နေတာပါကလား။”

ဤသို့ သူ၏အမှားကို သူ မြင်လာ၏။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလိက်သားသည် ဝင်သူငွေကြီး အဆွေ ဝှံမှ
လွတ်မြောက်သွားကြောင်းကို သိလျှင် ဝန်ခံပေးထားသော မဋ္ဌကုဏ္ဍလိ
အတုကို မျောက်လိုက်ပြီး မူလက သားအသွင်ဖြင့် ပြလေ၏။



သို့သော် ဝေင်သုဋ္ဌေးသည် ဤသည်ကို သတိမထားမိ သူ့အမှားကို ပါးစပ်မှ တာတွတ်တွတ်ရွတ်၍ ဝန်ခံနေပါတော့သည်။

“အို ... အဖောင်၊ ပုန်လိုက်လေ အဖောင်ရယ်၊ အဖောင့် စကားတာ ပုန်ပါပေသည်။ များစွာတန်ဖိုးရှိလှပါသည်။ ငိုချင်းသည် တို့နှစ်ယောက်အနက် အဖောင်က အရှိကိုကြည့်ပြီး မရကောင်း လားလို့ ငိုတယ်။ ငါက အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကို ရမ်းမှန်းပြီး ငိုတဲ့ ငိုချင်းသည်။ အဖောင့်ကျေးဇူးကား ကြီးမားပေစွ၊ အဖောင်သည် နှိပ်စား သောကတင်းဆေးကို တိုက်ကျေးသုပေတကား။

အဖောင် ... အဖောင်သည်ကား သားတည်ဟူသော သောကမီးကြီးတပြောင်ပြောင် တက်ကိုယ်လုံး လောင်နေသော နှိပ်စား မီးငြိမ်းအောင် ငြိမ်းသက်သူနှင့် တူပါပေ၏။ အဖောင့်ကျေးဇူး ကြောင့် ငိုနှလုံးမှာ ရေတုံးငုံ့၍ အေးမြလှပါပေ၏။ ချမ်းသာလေစွ၊ ချမ်းသာလေစွ၊ ဒီနေ့မှစ၍ အဖောင်အတွက် ဆွေးတသက်သက် မီးကြွေးခြင်းအမှုကို ငါ မပြုတော့ပြီ”

ဤသို့ မီးတဟုန်းဟုန်း ဟောက်လောင်နေသော အသည်း နှလုံး ငြိမ်းအေးသွားအောင် ရေပင်ပျန်းပေးသည့်အတွက် ကျေးဇူး ဆင်စကား ချီးကျူးစကားများကို တကွတ်တွတ် ပြောဆိုပြီးမှ အဆင်သတ်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်သည်တွင် ...

“ဟင် ...”

မျက်လုံးပြူး ပါးစပ်ပွင့်ကာ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ အကြောင်းသော်ကား လူအယောင်ဆောင်မဂ္ဂကုဏ္ဍလီအသွင်နှင့် မဟုတ်တော့ဘဲ နတ်သားဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ နတ်သားအား ကယောင်ကတမ်းနှင့်ပေး၏။

“ဟင် ... အို ... အလိုအမောင် ... ပြူးပြူးပြောင်ပြောင် အရောင်ဝါတွေနဲ့ပါလား။ ဝစ္ဆန္ဒခေါ်ရိုး နတ်မျိုးလေလား။ သို့မဟုတ် နတ်များသနင်း သိကြားမင်းကြီးလေလား။ အမောင်တာ ဘယ်သူဖြစ်ပါလေသလဲ။ အမောင့်ကို ငါတို့ အဘယ်သို့ မှတ်ရပါမည်လဲ”

အံ့သြခြင်းရောနှော လေကြောမပျန် ဖောက်ပြန်သော အသံ ဗလံများဖြင့် ပြာလောင်ခတ်နေသော အဖေသူဌေးကိုကြည့်ကာ သားဖြစ်သူမှာ ပြူးမိလေ၏။ သို့သော် နောက်ကြောင်းပြန်၍ ဇာတ်ရင်းကို ရှင်းပြ၏။

“အို ... မွေးသဖခင်ကျေးဇူးရှင် သေပြီးလေသော သားကို သင်္ချိုင်းသူသားနှင့် ကိုယ်တိုင်မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့၏။ သားကို အကြောင်းပြု၍ ဆွေးရပူရ၏။ ဤသင်္ချိုင်းသို့ လာရောက်ပြီး မျက်ရည်တစ်စိန်နဲ့ ငိုခဲ့ရ၏။ သင်၏အား မဂ္ဂကုဏ္ဍလီကား အကြာဆုံး

မဟုတ် ... ငါပင်တည်း။ ငါသည် သင်၏သား မဋ္ဌကုဏ္ဍလိဖြစ်
သတည်း။ သေကာနီးကာလ၌ ဘုရားသခင်အား ထက်သန်စွာ
ကြည်ညိုခဲ့ရသော ကုသိုလ်စောစေတနာကြောင့် တေဇဝင်းထိန်
တာဝတိံသာနတ်မျိုး၌ ဖြစ်ရပါ၏။”

မဋ္ဌကုဏ္ဍလိနတ်သားသည် ဤစကားဖြင့် ဖခင်သူဌေးကြီး
အား ဖမ်းစားလိုက်၏။ ဖခင်သူဌေးကြီးသည် မိမိ၏သား ကိုယ်
ရောင်ကိုယ်ငါများဖြင့် ဒေတာကုပ်နေသည်ကို အံ့ဩသည်။

ဤကဲ့သို့ တန်ခိုးကျွံပီဒီမျိုးကို ဘာမှ မလုပ်လေဘဲ
ရသလားဟူ၍လည်း သူတွေ့မိလေသည်။ ရင်းမြစ်အမှန်ကို သူ
သိချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သားထံ၌ စူးစမ်းလေ၏။

“ချစ်သား ... အဖေ မေးပါရစေ၊ ငါ့သားသည် အိမ်မှာ
အပန်းအစား နေဝင်က ကုသိုလ်အနုဆို၍ တစ်ခွန်းတစ်ယောက်မျှ
လျှော့ချိန်းခဲ့ဖူးဘူး။ မပေးကမ်းခဲ့ဖူးဘူး။ ဥပုသ်သီလဆိုလည်း တစ်ခါမှ
စောင့်တာ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး။ သို့ပါလျက် ကုသိုလ်ရှိသူ သီလရှိသူ
တို့သာ လားရောက်ရာဖြစ်သည့် နတ်ပြည်သို့ အဘယ်ကြောင့်
ငါ့သား ရောက်ရသနည်း။”

သားကို တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“သည်ယုန်ကိုမြင်၍ သည်ရုံတွင် ဆိုသကဲ့သို့ ထားဖြစ်သူ



မဋ္ဌကုဏ္ဍလိနုတ်သာသည် ဖခင်ထံမှ ဤစကားမျိုး ထွက်လာအောင် လမ်းခင်းပေးလိုက်ရာ ဖခင်သည် မှုန်လင့်သည့်အတိုင်း ထိုလမ်းပေါ် လျှောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ကွေ့ကောက်လွှဲမှားနေသော ဖခင်၏ စိတ်နေသဘောထား ပြောလှလာအောင် ဤသို့ ပြောပေးလေ၏။

“ကျေးဇူးရှင်ဖခင်ခင်ဗျာ၊ အရင်းစစ် အမြစ်မြေက အမြစ် မှန်ကို ပြန်လည်ပြောပြရမည်ဆိုပါလျှင် သားသည် လွန်ခဲ့သောဘဝက မကျန်းမော ရောဂါအသည်းအသန် ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ဖခင်အသိပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဘဝတစ်ဆုံး နိဂုံးချုပ်ရတော့မည့်အချိန် သေကာနီးကာလ၌ သေကညောင်စောင်းထက် ပက်လက်ပျော့၍ နေခဲ့ပါ၏။

ဖခင်ခင်ဗျာ အိမ်သေခါနီးဆဲဆဲ တည်းတည်းကလေး အချိန် မှာ ကျွန်တော်၏ကုသိုလ်ကံအလျောက် ဘုန်းတော်ကြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ပူးတွေ့ရပါ၏။

ဖခင်ခင်ဗျာ၊ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် သေခါနီးပတ်လက် လက်နှစ်ပတ်ကို အားယူ၍ မြောက်လျက်တုန်တုန်ယင်ယင် တောအဝိုက်ဖြင့် လက်အုပ်ဖို့ခဲ့ပါ၏။ ဦးညွတ်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်၏ဘဝတော် အနိစ္စ သိလ မရှိခဲ့သော်လည်း သေခါနီးကာလတွင် မြတ်စွာဘုရား သဒ္ဓါကြည်ညိုစွာ လက်အုပ်ဖို့လိုက်ခဲ့ရသော ကုသိုလ်စော စေတနာ အစွမ်းကြောင့် တာဝတိံသာနတ်နန်းသို့ ရောက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။



ခင်ဗျား”

ဤစကားဖြင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အဒိန္နပုဗ္ဗကသုဋ္ဌေးကြီးအား မိစ္ဆာ
အမှောင်တွင်းမှ ဆွဲထုတ်၍ အလင်းသို့ ပို့ဆောင်လိုက်၏။ သူဋ္ဌေး
ကြီးသည် သားဖြစ်သူ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သား၏ စကားကို ကြားလိုက်
ရသည့်ခဏ၌ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ ဖြန့်ခဲခဲ့ ထလာပြီး
ဥဒါန်းကျူးလေတော့သည်။

“အို ... အချင်းတို့၊ အံ့ဖွယ်ကောင်းဘိစွ၊ မဖြစ်ပျားမြဲ
ထူးထူးကဲကဲ ဖြစ်ဘိစွ၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ကြည်ညိုသဒ္ဓါ
လက်အုပ်ကလေးချီကာမျှနှင့်ပင် နတ်ဘုံနတ်နန်း၌ ဝံ့ပြန်ရသည်ကာ။
ထိုသည် ယနေ့မှစ၍ ဗုဒ္ဓကို ကိုးကွယ်တော့အံ့၊ ဆည်းကပ်တော့အံ့၊
မိစ္ဆာညွန့်ဖွက်ကြီးထဲ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ နှစ်မွန်းလာခဲ့သော ထိုဘဝကို
မိစ္ဆာညွန့်တွင်းမှ ငါ ကယ်တင်အံ့”

အဒိန္နပုဗ္ဗကသုဋ္ဌေးသည် သား၏ကျေးဇူးကြောင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ
အဖြစ်မှ သမ္မာဒိဋ္ဌိအဖြစ်သို့ ရူးပြောင်းသွားလေ၏။ ဘုရား တရား
သံဃာ ရတနာသုံးရပ်ကို ဆည်းကပ်သည် ဥပသကာကြီး ဖြစ်သွား
လေသည်။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားသည် မိစ္ဆာဝါဒီဝဋ်မှ လွတ်မြောက်၍
ဒွဝါဒီဥပသကာ ပိသစွာ ဖြစ်လာသော ဝေင်ကြီးအတွက် ဝမ်းသာ

မဆုံးအောင် ဖြစ်နေ၏။

ဖခင်ကြီးအား ဥပသကာဝိသတ္တ ပါဏာတိပါတ စသော ကံငါးပါးကို လုံခြုံစွာ စောင့်ထိန်းရန်ကိုလည်း သတိပေးလေရာ ဖခင်သူဌေးကြီးသည် သားဖြစ်သူ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီအား ဆရာအရာ၌ ထား၍ ရိုသေလေးစားမှု ပြုလေသတည်း။

“ချစ်သား ... သား၏ကျေးဇူးကား အတိုင်းအဆမရှိ အောင် ကြီးမားလှပါပေ၏။ ချစ်သားသည် ငါ၏အကျိုးကို လိုလား သူပေတကား။ ငါ့အား အမှောင်ခွင်း၍ အလင်းသို့ ပို့ဆောင်သူ ပေတကား။ စင်စစ်ဆိုသော် ချစ်သားသည် ငါ၏ဆရာအရာ၌ တည် သတည်း။ ငါ၏ဆရာပေတည်း။ ငါ့အား ညွှန်သင်ပါလော့။ ညွှန်ကြား ပါလော့။ သင်၏စကားကို ငါလိုက်နာပါအံ့။”

ချစ်သား ချစ်သားသည် ငါ့အား ရတနာသုံးရပ်ကို ဆည်း ကပ်ရန် ညွှန်ကြား၏။ ညွှန်ကြားသောအတိုင်း တစ်သထေပတိမ်း ငါ လိုက်နာပါအံ့ ငါ့အား ကံငါးပါးလုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းရန်လည်း ညွှန်ကြား၏။ ညွှန်ကြားသောအတိုင်း ငါလိုက်နာပါအံ့”

အနိစ္စပုဗ္ဗကသူဌေးသည် သားဖြစ်သူအား ဆရာအရာ၌ ထား၍ မိမိကိုယ်ကို အချိန်မရွေး ဆုံးမရန် သားထံ အပ်နှံလေ သည်။ သားဖြစ်သူ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားသည် ဖခင်၏အခြေအရာ

ကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်လျက် 'ဤမျှဆိုလျှင် အခြေအနေ နိုင်လောက်
ပြီ၊ ဘုရားသခင်သို့ သူကိုယ်တိုင် ဆည်းကပ်လိမ့်မည်'ဟူ၍ ဖခင်၏
မှတ်မှတ်စာတော်စုံ ကွယ်လေ၏။

အနိစ္စပုဗ္ဗကသုဋ္ဌေးသည် မိမိတဝကို ပြန်လည်သုံးသပ်
(၁) 'ငါ့မှားမိလေပြင်း၊ ငါ့မှားမိလေပြင်း'ဟူ၍ တဖျပ်တောက်တောက်
အလင်တရနေ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် 'ယနေ့သည် နောက်ကျသေး'
ဟူ၍ မိမိကိုယ်ကို အားပေးပြန်၏။

"ကုန်လွန်ပြီးသောအတိတ်က အမှားကို နောင်တရနေ
ခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိ၊ အကျိုးရှိမည့် အလုပ်ကိုသာ လုပ်ထိုက်သည်၊
လုပ်ရမည်၊ ဘုရားသခင် ယခု အထင်အရှားပင် ရှိနေ၏။ ထိုဘုရား
သခင်သည် ငါ၏အားထူးရာ ရှိခဲ့ရာဖြစ်၏။ ဘုရားသခင်အား
ဆည်းကပ်ခြင်းသည် ငါ့အား ကြီးပွားရာကြီးပွားကြောင်းပင် ဖဟုတ်
ပါလော့"

ဤသို့ ကြံပြီးလျှင် ဘုရားရှင်၏ ကျောင်းတော်သို့ သွား
လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဘုရားသခင်၏ ရှေ့တွင် ပရိသတ်များ စည်ကား
လျက်ရှိနေ၏။ အနိစ္စပုဗ္ဗကသုဋ္ဌေးသည် အဝေးမှပင် လက်အုပ်
ခိုလျက် ဘုရားသခင်၏ ရှေ့သို့ ရောက်သည်အထိ ပရိသတ်များကို

ကျော်မြတ်၍ လက်အုပ်ချီလျက် လျှောက်လေ၏။ ပရိသတ်များ
ကလည်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသုဋ္ဌေးကြီး ဘုရားသခင်ထံလာသည်ကို အထူး
အဆန်းမြင်၍ လမ်းဖယ်ပေးကြကုန်၏။

ရှေ့တော်သို့ ရောက်လျှင် သူသည် ဤစကားကို လျှောက်
ထားလေတော့သည်။

“အရှင်ဂေါတမဘုရား အသို့ပါနည်း။ တစ်ဝံ့တစ်ခုအား
အလျှူကို မပေးလျှူပါဘဲလျက် သီလကို မစောင့်ရှောက် မထောင့်
တည်ပါပဲလျက် အရှင်ဘုရားတို့၌ ကြည်ညိုကာယဖြင့် နတ်ပြည်
မြစ်ခြင်းမှာ စွမ်းနိုင်ပါသလော”

ပုဏ္ဏား ... ဤပုစ္ဆာကို နံနက်ကပင် သင်၏သားမြစ်
မဋ္ဌကုဏ္ဍလိနတ်သားက သင့်အား ပြေဆိုခဲ့ပြီ မဟုတ်လော”

ထိုခဏဝယ် ပရိသတ်များ ရုတ်ရုတ်သံသံ မြစ်သွားလေ
အကြောင်းသော်ကား မဋ္ဌကုဏ္ဍလိနတ်သား မိမိအဆောင်အယောင်
အခြွေအရံများနှင့်တကွ ဘုရားသခင်ထံ ရောက်လာသောကြောင့်
မြစ်၏။ နတ်သားသည် သင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော နေရာ၌
မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပြီး ရှိနေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မဋ္ဌကုဏ္ဍလိနတ်သားအား သာသနာ
အဖြစ် တည်စေ၍ မိမိပြုခဲ့သော ‘လက်အုပ်ချီမှု၏ စေတနာအား



ကို ပြောပြ၏။

ထိုစကားကိုကြားရသော ပရိသတ်များသည် ရတနာသုံးပါး
၌ ကိုင်းရှိုင်းစိတ် တဖွားဖွား ဖြစ်လာကုန်စဉ် မြတ်စွာဘုရားသည်
တရားတော်ကို သစ္စာလေးပါးအထွတ်တစ်၍ ဟောတော်မူလေရာ
မဇ္ဈကုဏ္ဍလိသာအဖနှင့်တကွ ပရိသတ်အပေါင်းတို့မှာ သစ္စာလေး
ချက် သဘောနက်ကို မြတ်မြတ်ထင်ထင် သိချင်ကြလေကုန်
သတည်း။



ဝတ်လစ်လစ် မိမာန်ရှင်ပြိဇ္ဈာမ

လွန်ခဲ့သော အတိတ်လူ့သမိုင်း၏အရိပ်အောက်တွင် ဇာတိ
ဇာတိပြည်၌ ထူးခြားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။
ထူးခြားသည်ကား သူမ၏ဆံပင်ဖြစ်၏။ အချိန်ကာ ကသပဘုရား
ရှင်၏ ရွှေလက်ထက်တော်အင်္ဂါဖြစ်၏။

သူမ၏အမည်မှာ 'ခလ္လာဒီယ'ဖြစ်၏။ သူ့ကို 'ခလ္လာ'ထု
အများက ခေါ်ကြသည်။ ခလ္လာဒီယသည် လှ၏။ ရင်သပ်ရှုမော
ငေး၍ ကြည့်ရလောက်အောင် ချော၏။ အလှ ဧကရီ အလှပိုင်ရှင်ဟု
ဆိုထိုက်၏။

မိန်းမပြတ်တို့၏ ငါးရပ်သော ကောင်းခြင်းလှူဇာတာများ
အနက် ဆံပင်၏ကောင်းခြင်းကား အကြံသူတို့ထက် အဆွန်ထူးခြား
၏။ မိတုန်းရောင်ကဲ့သို့ ညိုမှောင်နေသည့်အပြင် အလွန်လည်
နှံ့ညံ့၏။ ရှည်လည်းရှည်လျား များလည်းများ၏။ လက်ဖြင့် ထုပ်လှူ

လက်နှစ်ဆုပ်စာလောက် ရှိလေ၏။ နောက်သို့ မြန်ချလိုက်သော်
ခြေသလုံးကို ဖုံးလေ၏။

ခွဲခွဲနှောင်းနှောင်း ဆံကေသာ ကောင်းလှသောကြောင့်
အချို့က သူ့ကို 'သုကေသီ'ဟုပင် ဂုဏ်တင်ချိပ၍ ခေါ်ကြ၏။
သူမ၏အလှကို မိန်းမအချင်းချင်းပင် ငေး၍ ကြည့်ရသည်ဖြစ်ရာ
အဝိသတ္တဝါကာသလများအဖို့တွင်ပူ အဘယ်မှာလျှင် ဆိုးမွယ်ရှိတော့
မည်နည်း။ 'ခလ္လာ-ခလ္လာ'ဟူသော ခွန်းကျူးစကားမှာ ကာလသား
များ၏ နှုတ်ပျားတွင် အထူးရေပန်းစားသည့်စကားဖြစ်၏။

ဤလောကကြီး၏ သဘာဝကား ကရုဏာဖြစ်ရန် လွယ်
ကူသလောက် မုဒိတာဖြစ်ရန် ခဲယဉ်းလှ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း
ခလ္လာဗိယကို ကိုယ့်ထက်သာ၍ မနာလိုသူများ ပေါ်ပေါက်လာကြ၏။

"သည်ကောင်မကို ကြည့်ရတာ ငါတော့ တစ်နေ့တခြား
မျက်စိနောက်လာပြီ"

"ညည်းက သူ့လိုမှ ဖွံ့ပင်မကောင်းဘဲ မျက်စိနောက်မှာ
ပေါ့"

"ငါက မနာလိုလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြားလွန်းလို့
အမြင်ကပ်တာ သိလား"

"ကြားလို့ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုကြားတာလဲအေ၊ ညည်း"



သိရင် တို့ကိုလည်း ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဘယ့်နည်းအေ ဆံပင်ထုံးထားလည်း အပြီးသား၊ လှတောင်လှသေး ... ဒီကောင်မက သူ့ဆံပင်ကောင်းကြောင်း မောင်းခတ်ကြေညာသလိုပဲ ဆံပင်ကို ကျောပေါ်ဖားလျှားချွတ်လက်လျှားလက်လျှားနဲ့ ငါတယ်လေ ... ပြောလိုက်ရ”

ဤကား အမျိုးသမီးတစ်စု စကားတိုင်းမှ ပွက်ထလာသည့် လှိုင်းဝယ်ကဖြစ်၏။ ဤသည်ကို တောဇာသဖြင့် ခလ္လာဋီယအား မနာလိုသူများရှိကြောင်း ထင်ရှား၏။

လက်ဆောင်ပစ္စည်းသည် အောင်မြင်ခြင်း၏ လက်နက်တစ်မျိုးဖြစ်၏။ မက်မောလောက်သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းနှင့် ခွင်းလှုပ်စွဲမှန်သည့်အလား တုံးခနဲ လဲကျသည်က များလှ၏။

ခလ္လာဋီယ၏ ဆံပင်ကောင်းခြင်းအပေါ် မနာလို မရှုပ်စက်ဘဲ အမျိုးသမီးတစ်သိုက်က အဆိုပါလက်ဆောင်စုံကို အသုံးပြုစေတုန်၏။ ခလ္လာဋီယ၏ အဝေအပါးကျွန်မအား လက်ဆောင်ထိုးပေး ဆံပင်မျိုးပြုတ်အောင် သုတ်သင်ခိုင်းပါလေ၏။

“ရှေ့ ... ဟောဒီဆေးကို ညည်းကောင်ပ ခေါင်းလျှော်တဲ့အခါ ခေါင်းလျှောက်ရည်ထဲ ထည့်ပွေးပေးလိုက် ... ဟောခဲ



ညည်းအတွက်လက်ဆောင်”

ခလ္လာဒီယ၏ ကျွန်မထံ ဆံပင်ကျွတ်ဆေးကို အပ်ကာ ရောစပ်နည်းကိုပါ အသေးစိတ် ညွှန်ကြားလေသည်။ ကျွန်မမှာ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ကြည့်ကာ ပီတိပြာနေ၏။ ဝမ်းသာကြည်နူးနေ၏။

တစ်နေ့သောအခါ ခလ္လာဒီယသည် ကိုမြစ်ဆိပ်သို့ ရေချိုးဆင်းလာရာ သူပု၏အစေခံမလည်း ပါလာ၏။ ခလ္လာဒီယ မသိအောင် ပေးထားသောဆေးကို ခေါင်းလျှောက်ရည်ထဲထဲ ဖွေပြီး ခလ္လာဒီယ အားပေးလိုက်၏။

ခလ္လာဒီယလည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ဦးခေါင်းကို ခေါင်းလျှော် ရေများပွတ်လျှော်၍ ကြေးညှော်သန့်စင်အောင် ရေတွင် ငုပ်တုံ ပေါ်တုံ ပြု၏။

ထိုအခါ ဆံပင်တို့မှာ အမြစ်ပါမကျန် ကျွတ်၍ သူ့လက်ထဲ၌ အထွေးလိုက် ပါလာကုန်လေသည်။ ဦးပြည်းခေါင်းတုံးပြောင် ဖြစ်သွားသည်။

“တင် ... ငါ့ဆံပင် ဆံပင် ငါ့ဆံပင်တွေ ကျွတ်ကုန်ပြီ ကျွတ်ကုန်ပြီ”

ခလ္လာဒီယသည် လက်ထဲ၌ အထွေးလိုက်ပါလာသော

ဆံပင်တွေကိုကြည့်ကာ ငို၍မဆုံး ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေလေသည်။
 ယခင်အခါက 'သုကေသီ'တူ၍ ဂုဏ်ယူချီးပင့် အတင့်
 ကြီးတင့်ခဲ့သော ခလ္လာဒီယကား ... ယခုအခါတွင် ကျိုးကန်း
 အပွေးနှုတ်ထားဘိသကဲ့သို့ ဦးပြည်ခေါင်းတုံးနှင့် လူလုံးမလှ ဖြစ်
 သွားလေ၏။ သူမ၏ဦးခေါင်းမှာ အပွေးမရှိ ပြောင်ချောနေသဖြင့်
 ဘူးခါးသီးနှင့် တူနေ၏။

ထို့ကြောင့် ရှက်လှ၍ အိမ်ကို မပြန်ဝံ့တော့၊ ခေါင်းပြောင်
 ကြီးကို အဝတ်ဖြင့်စည်းနှောင်ရပ်တတ်၍ မြို့ပြင်တစ်နေရာတွင် မထင်
 မရှား တိမ်းရှောင်နေရလေ၏။

တစ်ရက် နေကြည့်သည်။

နှစ်ရက် နေကြည့်သည်။

သုံးရက်ခန့် ကြာသွားတော့ အပြင်မှာလည်း မိန်းမသား
 အနေနှင့် မနေဝံ့တော့ တစ်သက်လုံး ရှောင်ပုန်းနေ၍ မဖြစ်သော
 ကြောင့် 'ဇိုရို ကံကြမ္မာဝင်ကြွေးပေပဲ' တူ၍ ဖြေသိမ့်ကာ ခေါင်းတုံး
 ပြောင်ပြောင်နှင့် ဘဝသစ်တစ်ဖြစ်လဲ ခလ္လာဒီယသည် အိမ်သို့
 ပြန်လာခဲ့၏။

တားဝတ်နေရေး ဘဝသက်ပွေးမှုကလည်း ရှိလေသေးသော
 ကြောင့် ကျပန်းအလုပ်ကို လုပ်ရလေ၏။ ဆီကြိတ်၍ ဆီကုန်သည်



ဖြစ်သည်အခါဖြစ်၊ ဆီကုန်ကူး၍ အကျိုးအမြတ် မရှိသဖြင့် အရက်
ရောင်းလိုရောင်းနှင့် သက်မွေးမှုသံသရာ ချာချာလည်နေ၏။

သူ့အဖို့ အရက်နှင့် အကျိုးပေးသလိုဖြစ်နေ၍ အရက်ကို
သူလက်မလွှတ်ဘဲ ဆုပ်ကိုင်ထား၍ ရောင်းနေ၏။ ထို့ကြောင့်
ခလ္လာဒီယအမည်မှာ ပျောက်မခန်းဖြစ်ပြီး “အရက်သည်ကတုံးမ”
တူ ရေပန်းစားနေသည်။

ကြာတော့ ဖောက်သည်အရက်သမားများကဆိုလျှင် သူ့ကို
‘ကတုံးမ’တူ၍ ခေါ်လာကြတော့သည်။

တစ်နေ့သောအခါ အပူပေးသမားသုံးယောက်သည် မူး
လောက်အောင် သောက်ကြပြီး သူ့အရက်ဆိုင်ထဲမှာ လဲနေ၏။
ပုဆိုးမခိုင်၊ ပဝါမခိုင်ဆိုသကဲ့သို့ အဝတ်အထည်များလည်း ပြေကျွတ်
နေသည်။

ခလ္လာဒီယ၏ဘဝသည် နားပြောင်းအလဲ ပြန်ဆန်လှ၏။ ရုပ်
ဝတ္တုအနေအားဖြင့် ဆံပင်ရှည်မှ ခေါင်းတုံးပြောင် ဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ ယခု
သူ့မှာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာလည်း ပြောင်းစပြုလာ၏။ စိတ်ကူးမျှ မတည့်
ခဲ့ပူးသော ခိုးမှု၊ အိန္ဒြေခံနက်ကို သူမ ကျူးလွန်လိုက်ပါပြီကော။

ကိုယ်မှလွတ်၍ ကျွတ်လုမတတ်ဖြစ်နေသော အပူပေးသမား
နား၏ ပုဆိုးတို့ကို တိတ်တခိုး ငှက်ယူထားပါလေ၏။ သူမ၏

ဘဝတွင် မဖြစ်စေမှ စွန်းထင်သော အမည်စက်ကြီးဖြစ်၏။

သို့သော် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမဟုတ်၊ အပူလွန်၍ လူမှန်း သူမှန်းမသိဘဲ ဆိုင်အတွင်းမှာ လဲပျိုနေသော အပူသမားတို့ထံမှ ပုဆိုးတို့ကို ယူမြဲဖြစ်သည်။

အရက်ပူသမားများ သတိရလာ၍ ပေးသောအခါ အချင်းချင်းနောက်ပြောင်ဘွားသည်ထင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် လိုချင်၍ ယူသွားတာဖြစ်မည်။ သူ အလုပ်ရှုပ်နေ၍ ဘာမှ မသိလိုက်ဟု ဖြောင့်ကွယ်လွယ်၍ ငြင်းဆိုလိုက်၏။

သို့သော် 'ဟယ် ... ခလ္လာဒီယ နင် စိတ်မှ ကောင်းရဲ့လား' ဟု မေးယူရလောက်အောင် ပြောင်းလဲမှုတစ်ရပ် ထပ်၍ ဖြစ်လာပြန်၏။

ည်တစ်ခါ ပြောင်းလဲခြင်းကာ ကောင်းသော ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်သည့် သုစရိုက်ပြောင်းလဲခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူပစ်အိမ်ရှေ့မှ ဆွမ်းခံသော ရဟန္တာတစ်ပါး ဖြတ်သွားသည်ကို မြင်လေသော် ခလ္လာဒီယစိတ်၌ ကြည်ညို သဒ္ဓါစိတ်များ စိတ်စိတ်လျှမ်းဖြစ်လာသဖြင့် မိမိအိမ်ပေါ်သို့ ပင့်ကာ နေရာပေး၏။ ရဟန္တာအရှင်မြတ်လည်း ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်၏။

ထိုအခါ ခလ္လာဒီယသည် ကိဖြင့် ရွဲရွဲစီ ယိုယူလောက်



သော ဆီထွေးမုန့်များကို အရှင်မြတ်အား ရိုသေစွာ ဆက်ကပ် လှူဒါန်းလေ၏။ အရှင်မြတ်လည်း သူမကို ချီးမြှင့်လိုသောကြောင့် လှူဒါန်းသော ဆီထွေးမုန့်ကို သူမ၏ရှေ့မှောက်တွင်ပင် ဘုဉ်းပေး တော်မူ၏။

သူမ၏သဒ္ဓါတရား ပိုမိုပွားများလာအောင် အနုမောဒနာ လည်း ပြုကာ ချီးမြှောက်တော်မူ၏။ အနုမောဒနာ ပြုလေသာ အခါတွင် သူမ၏ဆံပင်များကို သတိရသဖြင့် ...

“ဤကောင်းမှုကြောင့် ငါ၏ဆံပင်တို့သည် ရှည်လျားစွာညံ့ သွယ်ပြန် ကော့တက်သော အများရှိသည်ဖြစ်ရပါလိမ့်” ဟု ဆုတောင်း လိုက်လေ၏။

အသက်တိုင်းနေ၍ ကွယ်လွန်လေသောအခါ ခလ္လာဋိယ သည် သမုဒ္ဒရာအလယ် ရေညိုရစ်သန် လျက်ရှိသည့် ကျွန်းပေါ်တွင် ရွှေဗိမာန်နှင့်နေသည့် တစ်ဦးတည်းသော ပြိတ္တာမ ဖြစ်လာသည်။

ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်
သုစရိုက်နှင့် ဒုစရိုက်

ဆီထွေးမုန့် လှူခြင်းနှင့် အိမ်မှသမားများ၏အဝတ်ကို ခိုးယူ ခြင်းဟူသော ကောင်းမှုနှင့် ဆိုးမှုများသည် ခွန်တွဲကာ သူ့ဘဝ အတွက် အဆင်တန်ဆာသဖွယ် ဖြစ်လာသည်။

ဝေတနာသုံးတန်ပြတ်၍ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ဟာ ဆီထွေး
မုန့်ဆွမ်း ဆက်တပ်လှူဒါန်းခဲ့သော ကောင်းမှုကြောင့် ရွှေဓိမာန်
တွင် ခံစားရသော်လည်း ...

အရက်မူးသူတို့၏ အဝတ်ပုဆိုးကို ခိုးယူခဲ့လေသော
ကြောင့် အဝတ်အထည် ထဘီမရှိဘဲ ကိုယ်လုံးတီးပြိတ္တာမ ခြင်္သေ့
ရလေ၏။

ကဿပဘုရားရှင်နှင့် ဂေါတမဘုရားရှင်ဟူသော ဘုရား
နှစ်ဆူတို့၏အကြား ရှည်လျားလှစွာသော ကာလပတ်လုံး ရွှေ
ရောင်ဝင်းလှံ့သည့် ရွှေဓိမာန်ကြီးပေါ်တွင် အဝတ်ထည်လွှာ ကိုယ်မှာ
မကပ်သည့် ပြိတ္တာမအဖြစ်နှင့် နေရလေသတည်း။

ကာလရက်ချိန် ပြက္ခဒိန်များသည် ရွှေလျားနေ၏။

မှောင်ထုကြီးအောက်သို့ ကျရောက်နေသော ကမ္ဘာကြီး
အမှောင်ကို ခွင်းလျက် လင်းရောင်ခြည်ကြီး ပေါ်ထွန်းလာ၏။ ထို
အလင်းရောင်ကား ဂေါတမရှင်တော်မြတ် ဘုရားမြှုပ်လေသည်။

လောကသုံးပါးတွင် ဂေါတမရှင်တော်မြတ်ဘုရား ပွင့်ထွန်း
တော်မူလာပြီး အဝိဇ္ဇာမှောင်အတွင်းမှ သတ္တဝါများကို ကယ်တင်
လျက် ရှိနေ၏။ အမြို့မြို့အနယ်နယ်ကို လှည့်လည်၍ တရား



သို့သော် သူတို့၏ ကံကြမ္မာကား အဆိုးဝါးဆုံးသော အခြေအနေသို့ ပရောက်၊ အတန်ကြာသော် မုန်တိုင်းများ စဲသွားသောကြောင့် လှိုင်းလုံးများကြားတွင် လူးနေသော ဆိုသင်္ဘောမှာ တည်ငြိမ်စွာ ပြုလား၏။ သုဝဏ္ဏဘူမိတိုင်းဆီသို့ ရှေးဂူဂတ်ဟောင်းနေ၏

ရွက်သင်္ဘောသည် ပြာလုံလုံပင်လယ်ပြင်တွင် လှိုင်းလေ ငြိမ်သဖြင့် ညင်သာစွာ သွားနေ၏။ သင်္ဘောဦးရိုင်း အလံတိုင်တွင် ရပ်လျက် ကုန်သည်သုံးလေးယောက်တို့သည် ရှေ့သို့ကြည့်ကာ ဝကားတပြောပြောနှင့် လိုက်ပါလာကြ၏။

“ဟိုရှေ့က ညိုညိုဟာ ဘာပါလိမ့်”

တစ်ဦးက လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြောရာ တစ်ဦးက ထင်မြင် ရျက်ပေးသည်။

“ကျွန်းလား ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းလား တစ်ခုခုပဲ”

“ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ပင်လယ် ကမ်းရိုးတန်းဆိုရင် ဒီလိုစုစုကလေး မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ကမ်းရိုးတန်းပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ ခဏခဏ နားလို့တော့ရပြီ”

ကုန်သည်အချင်းချင်း ရှေ့တူရှုသို့ ကြည့်ကာ ဝမ်းသာကြသည်။

စင်စစ် သူတို့မြင်ရသော မြင်ကွင်းကား ပင်လယ်ကမ်းရိုး
တန်းလည်းမဟုတ်၊ ခလ္လာဒီယပြိတ္တာမ နေထိုင်ရာ ရေညိုဝန်းသည်
ကျွန်းဖြစ်သည်။

ထိုကျွန်းပေါ်၌ ရွှေတောင်ပေါက်သကဲ့သို့ ရွှေရောင်တဝင်း
ဝင်း တလှုပ်လှုပ်နှင့် ရွှေပြာသာဒ်ကြီးရှိ၏။ ထိုရွှေဗိမာန်၏ပိုင်ရှင်
ကား ခလ္လာဒီယဖြစ်၏။ ရွှေဗိမာန်တွင် စံရသောသခင်မဖြစ်သော်
ငြားလည်း သူ့ခမျာ ပျော်မွေ့ခြင်း မရှိရှာပေ။

အဘယ်မှာလျှင် ပျော်နိုင်ပါမည်နည်း။

သတ္တဝါတို့မည်သည် လူဖြစ်စေ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ အဖော်
မဲ့ အဖော်နှင့်နေရမှသာ ပျော်ရွှင်မှုသုခကို ခံစားကြရပြန်၏။
သူ့မအဖို့တွင်မူ ရေလယ်ကောင်တွင် ရွှေပြောင်ပြောင်ဗိမာန်ကြီးနှင့်
နေရစေကာမူ အဖော်မရှိ တိုင်ကိုယ်တည်းသာ နေရသဖြင့် မပျော်
နိုင်၊ မမွေ့နိုင် တငြီးငွေ့ငွေ့နှင့်သာ နေလာခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီ
ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ခလ္လာဒီယပြိတ္တာမသည် အပြဲတစေ အဖော်ကို
ရှာတောင်းကာသာနင်း

အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်ကား သူ့ဘဝ သူ့အပြစ်။
သူ့မ၏မျက်နှာအဆင်းမှာ ဝင်းနေပါ၏။ လှနေပါ၏။ အံ့ဩ

လောက်အောင် မျက်စိကို တုတ်ထောက်ကြည့်ရလောက်အောင်
ချောသည်ကား မှန်ပါ၏။

သို့သော် သူမမှာ ထမိမပါ၊ အင်္ကျီမပါ၊ ကိုယ်တုံးလုံး
ဖြစ်နေ၏။ အရှက်ကိုလုံးအောင် မည်းမှောင်၍ ရှည်လျားသော
ဆံပင်များဖြင့် ဖုံးထားရရှာလေ၏။ ရွှေမိမာန်နှင့်လားလားမျှ မတန်
သို့ပါလျက် ရေလယ်ကျွန်းက ရွှေမိမာန်ရှင် သခင်မဖြစ်နေသည်မှာ
အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။

ခလ္လာဒီယသည် ရွှေမိမာန်ပေါ်မှ ရှေ့တူရှုသို့ မှော်ကြည့်
လျက်မှ သူမ၏မျက်တောင်များသည် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပြီး ရှေ့သို့
အာရုံစူးစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

“ဟင် ... သဘော ... သဘောတစ်စီးပါလား၊ ငါ ...
ငါ လူတွေနဲ့ တွေ့ရတော့မယ်”

ခလ္လာဒီယမှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာစွာနှင့် သဘောတုံ
တော်ကြုံလေသည်။ “ငါ့ကျွန်းသို့သာ ဆိုက်ပါစေသား” တူရှုလည်း
တဖွဖွ ဆုတောင်းနေမိလေသည်။

ကျွန်းညိုညိုသည် ကွန်းခိုလိုကြသော ကုန်သည်တို့
ဆန္ဒလည်း ပြည့်ဝလေပြီ။



လူနှင့်မတွေ့ရ၊ လူသားကို မမြင်ရသည်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ
ကြာညောင်းပြီဖြစ်၍ လူနှင့်တွေ့လိုသောဆန္ဒ ခလ္လာဋိယပြိတ္တာမ၏
ကောင့်တမှုသည်လည်း ပြည့်ဝသွားလေပြီ။ ကုန်သည်တို့၏ ရွက်
သင်္ဘောသည် ထိုကျွန်းသို့ ဆိုက်မိလေပြီတည်း။

သို့သော် ...

ကုန်သည်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ခလ္လာဋိယပြိတ္တာမသည်
လည်းကောင်း သူတို့ပျော်လှသလို ပျော်ခွင့်မရကြကုန်။

ကုန်သည်တို့သည် သင်္ဘောမှနေ၍ ကုန်းပေါ်ကို ပျော်ကြည်
ကြသောအခါ ရွှေမိမာန်ကြီးထဲတွင် ဆံပင်ဖားလျားနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်
တို့ မပြတ်မသား ဝိုးတဝါးသာ မြင်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်ကုန်လေ
သည်။

“လူလား နတ်လား ဟစ္ဆေလား သရဲလား”

ဝမ်းသာဖို့ နေနေသောသူမှာ မြင်ရသော ဆံပင်ဖားလျား
ဝိုးတဝါးအာရုံကြောင့် လန့်ကုန်ကြ၏။ ကြက်သီးမြန်းသူကမြန်း
ကျောချမ်းသူကချမ်း ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ အချို့က ...

“အတ္တဝါ နဒိမြစ် ရေနှစ်၍မသေး၊ ဒိကျွန်းရောက်ခါမှ
ဘူပေါက်၍ သေကုန်တော့မယ်”

ကြောက်ရွံ့သည့်ရုပ်နှင့် နောက်ဆုတ်သူကဆုတ်၊ ရုတ်ရုတ်

သဲသဲ ဖြစ်ကုန်၏။

ခလ္လာဒီယမှာလည်း ကုန်သည်များအား ဝမ်းပန်းတသံထွက်၍ နှုတ်ဆက်ချင်၏။ တွေ့ချင်၏။ မမြင်ရသည်မှာ ကြာညိုဖြစ်သော လူသားတို့၏အသွင်ကို မြင်ချင်၏။ သို့သော် အဝတ်မပါ ဗလာကိုယ်တုံးလုံးဖြစ်နေ၍ အပြင်သို့ မထွက်ဝံ့၊ မတွေ့ဝံ့။

“ဗိမာန်သခင် အို ... ရှင်မ၊ အပြင်ထွက်ခဲ့ပါလော့”

ကုန်သည်များက သဘောပေါ်မှ တကြော်ကြော်အော်၍ ခေါ်ပြောသောအသံကို ကြားရလေလေ ခလ္လာဒီယမှာ စိတ်ဆင်းရဲလေလေ ဖြစ်နေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထွက်ပြေးတွေ့မယ်”ဟူ၍ ခြေကို လှမ်းလိုက်သောအခါ ဆံပင်များဖြင့် ဝံ့အုပ်ထားသည့်ကြားမှ သူ့ပေါင်သားက ဖွေးခနဲ ပေါ်လာသောကြောင့် ချွံသွား၏။ ထွက်တွေ့ရမှာကို ရှက်နေ၏။

ကုန်သည်များသည် ထွက်များလာလေသည်လားဟူ၍ လည်တံတဟော့ဟော့နှင့် ဗိမာန်ပေါ်ကို ဟော့ကြည့်နေကြစဉ် ဗိမာန်ပေါ်က ပြောသောအသံတို့ လဲ့သဲ့ကြားရ၏။

“ထမီမပါ ကိုယ်တုံးလုံး ဖြစ်နေပါ၍ ကျွန်ုပ် အပြင်မထွက်ဝံ့ပါဘူးရှင်”



ထိုအသံကြောင့် အားလုံး အံ့ဩကုန်ပြန်လေ၏။

“ကင် ... ကိုယ်တုံးလုံးတီး ဆိုပါသေး”

ကိုယ်တုံးလုံးဆိုသောအသံကို ကြားလေသော် အချို့ ကုန်သည်တို့မှာ အချင်းချင်းတိုးကာ ဝေ့ကာ ဗိမာန်ပေါ်ကို မှော်လေကုန်၏။ အချို့ကမူ ကရုဏာတန်ပြင် မေတ္တာရင်ပြင် မိမိတို့၏ အကျိုးပုဆိုးများကို ဗိမာန်ပေါ်ကိုပစ်၍ သေးကြကုန်၏။

“အို ... ဗိမာန်ရှင်မ ဤအဝတ်များကို ဝတ်ပါလော့၊ ဝတ်၍ ထွက်ခဲ့ပါလော့”

ဤသို့ အော်ပြောရင်း အကျိုးပုဆိုးများကိုလည်း ပစ်ပေးကြကုန်လေသော် ... ခလ္လာဒီယသည် “ငါလူသားများနှင့် တွေ့ရတော့မည်” ဟူ၍ ပီတိဝံ့သော အပြုံးဖြင့် ပစ်ပေးလိုက်သည့် အဝတ်များကို လှမ်းယူငုလေ၏။

သို့သော် အဝတ်များကို စိတ်ကယူသော်လည်း လက်ကမူ မလှုပ်၊ စိတ်စေတနာကို ရုပ်ဝတ္တုဖြစ်သော သူ့လက်များက နာခံခြင်းမရှိ ငြိမ်နေ၏။

“ငါ့ကံနယ် ... ဆိုးလိုက်လေခြင်း”

ဤသို့ ညည်းတွားခြင်းမှတစ်ပါး သူသည် အသို့ဇာတ်နှင့် မည်နည်း၊ ခလ္လာဒီယအနေဖြင့် လူသားများနှင့် တွေ့ရန် ကြံတောင့်

ကြုံခဲ့ ကြုံလာသော ဤအခွင့်အရေးကြီးကို လက်လွှတ်မခံချင်
ယောက်ျားသားတွေရဲ့ရှေ့ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ထွက်ပြုရမှာလည်း
ရှက်၊ အခက်ကြုံနေ၏။

“ငါ ... ဘယ်လို လုပ်ရပါမည်လဲ”

ခလ္လာဒီယသည် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားကာ အကြံ
ထုတ်၏။ သူမသည် အကြံရလာဟန်ဖြင့် ကုန်သည်များထံ ဗိမာန်
ပေါ်မှနေ၍ ဤသို့ စကားပြန်လေသတည်း။

“ဦးကြီးတို့၊ မောင်ကြီးတို့ ... ကျွန်မအား ကရုဏာ
ရှေ့ထား၍ အဝတ်အစားများပေးသည့်အတွက် ဝမ်းသာလှပါ၏။
ကျေးဇူးတင်မခုံး ဖြစ်ရပါလို၏။ သို့သော် ကျွန်မအား အကုသိုလ်က
ဒဏ်ခတ်ထားသဖြင့် ထိုအဝတ်များကို ကျွန်မလက်ဖြင့် မယူနိုင်ပါ။
ထိရုံမျှပင် ပထမိုင်ပါ”

ထိုစကားကို ကြားရလျှင် ကုန်သည်တို့သည် အချင်းချင်း
ကြည့်ကာ ဗိမာန်ရှင်အား ပို၍ သနားလာကြကုန်လေသည်။

“ဦးကြီးတို့၊ မောင်ကြီးတို့ပေးသော အဝတ်အစားများကို
ကျွန်မအနေဖြင့် ရယူခံစားနိုင်သော နည်းလမ်းမှာ ဦးကြီးတို့
မောင်ကြီးတို့အထဲတွင် ရတနာသုံးပါးကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြည်
ညိုသူ ပါရှိပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မကို ပေးသော အဝတ်အစားများကို



ထိုသူအား ပေးပါကုန်၊ ပူဇော်ကြပါကုန် ပေးလှူပူဇော်ကြပြီး ကျွန်မကို ရည်ညွှန်း ရေစက်သွန်းချ အမျှပေးဝေကြပါကုန်၊ ဤသို့ ပြုလျှင် ထိုကုသိုလ်အဖို့ဘာဝကို ကျွန်မရရှိ၍ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ ကို ခံစားရပါလိမ့်။ ကျွန်မအား ချီးမြှောက်လိုလျှင် ထိုဥပသကာ အား ပူဇော်ပြီး အမျှဝေကြပါလော့”

ကုန်သည်ခုနစ်ရာတို့တွင် ရတနာသုံးပါးအား လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ ကြည်ညိုစည်းကပ်သူ ဥပသကာတစ်ဦး ပါရှိလေ၏။

ကုန်သည်တို့သည် ထိုဥပသကာအား ရေချိုးစေကာ နံ့သာတို့ဖြင့် လိမ်းကျံစေပြီးလျှင် ဗိမာန်ရှင်မ ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း ယင်းအဝတ်အစားများကို ထိုဥပသကာအား ပူဇော်ကြပြီး အမျှ ဝေခြင်းအမှု ပြုကြလေသော် ဗိမာန်ရှင် ခလ္လာဋိယပြိတ္တာမသည် ‘သာဓု’ခေါ်နေဆဲမှာပင် ကာမိတို့ဖြစ် အဝတ်သစ်ထက်ပင် ကောင်း မြတ်သော အဝတ်ထဘီများကို ဝတ်ဆင်ရပြီးလျှင် ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါဖြင့် ဒေဝစွရာ နတ်ကညာအလား ဖြစ်သွားလေသတည်း။

“ဟော ... ဟော ... ဟိုမှာ နတ်သမီး ထွက်လာပြီ”

ကုန်သည်တို့ တအံ့တဩ ဖြစ်နေဆဲမှာပင် ရွှေရောင် ဝင်းနေသော အဆောင်တွင်းမှ ခလ္လာဋိယ ထွက်လာပြီး လူသား



များနှင့် အတွေ့ခံလေသည်။

ကုန်သည်များသည် ဒါနု၏အစွမ်းကြောင့် အံ့ဖွယ်ဘန်၊ တူးဆန်းလှသည့် အကျိုးကို လက်ငင်းခံစားရသော ခလ္လာဒီယတ် ပြင်ရသောအခါ အပူဇော်ခံ ဥပသကာအပေါ် ဝိုပိုဝိုသေခြင်းဖြစ်လာ ဆည်းကပ်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ အပူဇော်ခံဥပသကာလည်း ကုန်သည်များအား တရားဒေသနာများဖြင့် ရှင်းလင်းဟောပြော သရအကုံသုံးပါးလည်း တည်စေ၏။ သီလတို့ဖြင့်လည်း တည်စေကုန်၏။ ခလ္လာဒီယလည်း ကုန်သည်များနှင့် တွေ့ဆုံကာ ကောင်းပြည်ပြောကြရင်းမှ ခလ္လာဒီယ ၏ ဘဝပြဿနာကို ကုန်သည်များက သုတေသနပြုကြသည်အထိ တရင်းတနှီး ရောက်ရှိသွားကြလေ၏။

“အဘယ်ကောင်းမှုကြောင့် ရွှေဗိမာန်မှာ ဝံရပြီး ထိုသို့ ရွှေဘုံပျံဝယ် ဝံရပါလျက် အဘယ်ကြောင့် အဝတ်မပါ ဗလ ကိုယ်ထီး အချည်းနှီး ဖြစ်ရပါသနည်း”

တုလည်း ကုန်သည်များက ပေးပြန်ကြကုန်၏။

ခလ္လာဒီယကလည်း အစဉ် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသောကောင်း ဆွမ်း ရဟန္တာအား ဆီထွေးပုန်ဆွမ်းလျှော့ခဲ့သော ကောင်းမှုကြောင့် ရွှေ ဗိမာန်တိုင် ဝံရပုံနှင့် အရက်မူးသမားများ၏ အဝတ်ပုဆိုးကို ခိုး



မိသားစုကြောင့် ကိုယ်တုံးလုံး ခြစ်ရပ်များကို ကုန်သည်တို့အား ပြန်လည်ပြောပြလေသည်။

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ခလ္လာဒီယမ် ၏ပြောဆိုချက်မှာ အသွင်မှာ တပြည်းပြည်း ညှိုးခြောက်လာလေ၏။ နေထိသော မန်းပမာ မိမိတို့ပျက်စီးအောက်တွင် ညှိုးခြောက်လာသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေသော် ခလ္လာဒီယမ်အား ...

“အဘယ်ကြောင့် ချစ်လန်းရာမှ ချက်ချင်းညှိုးနွမ်းသွားပါသနည်း” ဟူ၍ ကုန်သည်များက ဝိုင်း၍ မေးကြကုန်၏။

ထိုအခါ ခလ္လာဒီယမ်က တုန်တိုင်းရုံနှင့် နှစ်သောအသံဖြင့် ဤသို့ ပြန်လည်ပြောကြားလေသည်။

“အို ... ဦးကြီးတို့၊ အို ... မောင်ကြီးတို့ ကျွန်ုပ်၏ အကုသိုလ်ဝင်ကြွေးကား မကုန်သေးပါ။ ယင်းအကုသိုလ်အကျိုးကြောင့် ယခု လေးလကျော်လွင် ဤဘဝမှ စုတေကာ အဝိစိခရံ၌ ချီးကပ်အောင် ကြာမြင့်စွာ ခရုပိုပြီးမည်။ ဦးကြီးတို့ မောင်ကြီးတို့၏ ကျေးဇူးကြောင့် အဝတ်ပင် ချစ်ကိုယ်ထိုးဝင့်မှ လွတ်မြောက်သော်ငြားလည်း ငရဲဘေးနှင့် ကျွန်ုပ် ရန်ခိုင်ရုပိုပြီးမည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ အဘယ်မှာလျှင် ချစ်လန်းနိုင်ပါမည်နည်း”

တစ်စက်တည်းပင် ခလ္လာဒီယမ်က သူ ကျရောက်ရမည့်

အဝီစိငရဲကြီး၏ အနေအထားကို မျက်စိ၌ မြင်ယောင်လာအောင် ကုန်သည်များအား အသေးစိတ် ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။

ဤသို့ သနားစွာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောပြသောအခါ ကုန်သည်တို့လည်း 'ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ'ဟူ၍ စိတ်ပျမ်းမသာ ဖြစ်နေကြလေ၏။

ယင်းကုန်သည်များအနက် ဓလ္လာမီယအတွက် ကရုဏာသက်နေသူကား အပူဇော်ခံရသူ ဥပသကာကုန်သည်ဖြစ်၏။

“သူ့ကို ငရဲမကျအောင် ငါ တယ်လို ကယ်တင်နိုင်မလဲ” ဟု စဉ်းစားသည်။

ထို့နောက် ထိုဥပသကာသည် ဒါနကို သတိရလာ၏။ ဒါနနှင့်ဆွဲ၍ သူ့ကို ငရဲမှ ကယ်တင်အံ့။ ဤသို့ အကြံဖြစ်လာပြီး ဒါနပြုရန် တိုက်တွန်းလေ၏။

“အသယ်ဒေဝီ ... သင်သည် အကျွန်ုပ်ပြုသော ကုသိုလ်တစ်ခု၏အစွမ်းကြောင့် လိုရာပြီးပြောက် သိန္ဒိပေါက်၍ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရလေပြီ။ အဘယ်ဒေဝီ စိတ်ညစ်နွမ်းခြင်း မဖြစ်လင့်၊ သင့်အား ကျွန်ုပ် ကယ်တင်အံ့ ... ငရဲဝင်မှ လွတ်မြောက်နိုင်သော နည်းလမ်းကို သင့်အား ငါ ညွှန်ကြားအံ့ ... ဒါနပူဇော်ပြုရန် ကြိုးစားပါလေ။

ဤကုန်သည် ဥပသကာတို့အား လှူဒါန်းပါလော့၊ ဤသို့ အလှူဒါန်းပြု၍ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးများကို ယုံယုံကြည်ကြည် နှလုံးသွင်းလော့ ... ရဲဝံ့မှ လွတ်မြောက်လတ္တံ့။”

ဤသို့ တိုက်တွန်းလေသော် ခလ္လာဋိယလည်း “ကောင်းပြီ” ဟ၍ ဝန်ခံပြီးလျှင် ကုန်သည် ဥပသကာတို့အား လှူဒါန်းလေ၏။ နတ်၌ဖြစ်သော အာဟာရများကို ကျွေးမွေး၍ နတ်၌ဖြစ်သော အမျိုးမျိုးသော အဝတ်ပုဆိုးများကို ပေးလှူလေ၏။ အထူးထူးသော ရတနာများကိုလည်း ပေးလှူလေ၏။

ထို့ပြင် ဘုရားသခင်ကို ရည်မှန်း၍ နတ်၌ဖြစ်သော သင်္ကန်းခွံကိုလည်း ထိုကုန်သည်တို့၏လက်သို့ အပ်ကာ ဤသို့ မှာကြားလိုက်၏။

“အို ... ဦးကြို့တို့၊ မောင်ကြီးတို့၊ ဘုရားသခင်အား လှူဒါန်းရန်အတွက် ဤသင်္ကန်းခွံကိုလည်း ယူဆောင်သွားပါလော့၊ ဘုရားသခင်၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်မ၏ စကားဖြင့် ဤသို့လည်း လျှောက်ထားပါလော့။

ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်လှစွာသော မြတ်စွာဘုရား၊ ပင်လယ်ရေများ ရစ်ဝန်းသည့် ကျွန်း၌နေသူ၊ ဝိမာနပြိတ္တာမတစ်ဦးက သင်္ကန်းခွံကို လှူဒါန်းလိုက်ပြီး အရှင်ဘုရား၏ မြေတော်အစုံကို

ဦးတိုက်ရှိခိုးလိုက်ပါသည်ဘုရားပည့် လျှောက်ထားပေးပါလေ”
 ဤသို့ မှာကြားပြီးလျှင် ဘုရားသခင်အား လျှောက်ခံရန်
 ရည်မှန်း၍ သက်န်းခွံကို ထိုကုန်သည်တို့၏လက်သို့ အပ်လိုက်
 လေ၏။

ထို့နောက် ကုန်သည်တို့လည်း သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်လည်
 ထွက်ခွာလာရာ ယင်းခလ္လာမီယမ် တန်ခိုးကြောင့် ထိုနေ့၌ပင်
 သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

ထိုအခါ ထိုကုန်သည်တို့သည် ဘုရားသခင်ထံတော်မှောက်
 သို့ သွားရောက် ဖူးမြော်၍ ခွံသက်န်းကို ပြိတ္တာမ၏ကိုယ်စား
 ကပ်လျှောက် ပြိတ္တာမ မှာကြားလိုက်သော ဝန္တနာဝကားကိုလည်း
 ဘုရားသခင်အား လျှောက်ထားကြကုန်၏။

ဘုရားရှင်လည်း ယင်းပြိတ္တာမ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိတတ်ကြောင်း
 ကို ရောက်လာကြသော ပရိသတ်များအား အကျယ်တဝင့် ဟောပြော
 တော်မူရာ တရားနာသူတို့ အကျိုးများစွာ သက်ရောက်ကြလေ
 သတည်း။



အချင်းချင်းသတ်စားသည့် တစ္ဆေ့ပင်မယား

သုံးကျိပ်သောရဟန်းတို့သည် တောကျောင်းမှာနေ၍
တရားအားထုတ်လိုသဖြင့် ဘုရားသခင်ထံ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား
တောင်းခံကြကုန်၏။

ဘုရားသခင်က သင့်လျော်မည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ပေးလိုက်
ပြီး 'သာရိပုတ္တရာကိုလည်း ဝင်ပူးသွားကြဦး'တူ၍ မှာလိုက်၏။
ရဟန်းတို့လည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏အထံသို့ သွားရောက်
ကြပြီး 'ဘုရားသခင်က အရှင်ဘုရားထံ ဝင်ပူးသွားရန် မှာလိုက်
ပါကြောင်း' လျှောက်ထားလျှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် 'ဘုရား
သခင်က ငါထံဝင်သွားရန် ဘာကြောင့်များ ညွှန်ကြားတော်မူပါလိမ့်'
တူ၍ ဆင်ခြင်၏။

ထိုအခါ သံကိစ္စသာမဏေကို မြင်ယောင်လာ၏။ တော
 ကျောင်းနေ ရဟန်းများ အသက်ဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေသောအခါ
 သံကိစ္စသာမဏေကြောင့် အသက်ရှမ်းသာရာ ရကြမည်၊ ဤသည်ကို
 မြင်၍ ဗုဒ္ဓက ငါ့ထံ လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်တူ၍ တပည့်
 သာမဏေထံ သံကိစ္စကို တောကျောင်းနေရဟန်းများထံ ထည့်
 ပေးလိုက်သတည်း။

ကိုရင်ကလေး သံကိစ္စသည် အသက်ငယ်ငယ်နှင့် ထူးခြား
 သော သာမဏေဖြစ်၏။ (၇)နှစ်သားအရွယ်မှာပင် ရဟန္တာဖြစ်၏။
 ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ထည့်လိုက်သဖြင့် ရဟန်း
 တော်များ၏ ဝေယျာဝစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် သုံးကျိပ်သော
 ရဟန်းများနှင့် အတူတကွ တောကျောင်းမှာနေ၏။

ဟန်နေသောအခါတွင် ထိုတောကျောင်း၌ ကြောက်မက်
 စွယ်ရာ ခိုးသားငါးရာတို့၏ဘေးကြီး ဖြစ်လာ၏။ ခိုးသားငါးရာ
 တို့သည် ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြကုန်ပြီး ယစ်ပူဇော်ရန်
 လိုအပ်နေသဖြင့် သံဃာမထေရ်ကြီးများထံ “ရဟန်းတစ်ပါးပေးပါ”
 ဟု တောင်းကြလေသည်။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီးက “ငါ့လိုက်အံ့ သံဃာ့ကိုယ်စား
 ငါ့အသက်ကို ခွာအံ့”ဟုဆို၏။



ဒုတိယမထေရ်ကလည်း “ဆရာတော်ဘုရား အသက်
ပြည့်ပြီး အေးချမ်းစွာ နေတော်မူပါ ... တပည့်တော်လိုက်အံ့”
ဆို၏။

ဤသို့လျှင် ရဟန်းသုံးကျိပ်တို့ သူလိုက် ထိုလိုက်ဖြစ်သည်
တို့တွင် သံကိစ္စသာမဏေက လက်အုပ်ချိ၍ ဤသို့ ပန်ကြား
ခဲ့၏။

“အရှင်ဘုရားတို့ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့စွာ နေတော်မူကြပါ။
အရှင်အတွက် တပည့်တော်၏ကံဝန်ထားပါ။ အရှင်ဘုရားတို့ ခမ်း
နက်ခါနီး အရှင်မြတ်ဘုရားအား တန်ဖော့သည့်အခါက ‘သာဝိ
ဗ္ဗရာထံ ဝင်သွားကြဦး’ဟု ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က မှာလိုက်ခြင်း၊ တစ်ဖန်
တပည့်တော်၏ဆရာက တပည့်တော်အား အရှင်ဘုရားတို့နှင့်အတူ
တပည့်ပေးလိုက်ခြင်းများသည် ဤသို့ ကျရောက်လာမည့်ဘေးကို
အသိသာကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်ဘုရားတို့ ကြောင့်ကြမဲ့သာ
နေတော်မူကြပါဘုရား”

ဤသို့လျှင် သံကိစ္စသာမဏေဝေသည် သုံးကျိပ်သော
ရဟန်းတို့၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ပြီး ခိုးသားငါးရာတို့ ခေါ်ဆောင်
သွား လိုက်သွား၏။ ရဟန်းသုံးကျိပ်တို့သည် ကိုရင်ကလေး
သံကိစ္စသွားရာကို ကြည့်လျက် မျက်ရည်ဝက်လက်နှင့် ကျန်ခဲ့ကြ

ကုန်၏။

“ဒါဟာ ... သံကိစ္စသာမဏေလေးရဲ့ နောက်ဆုံးအပတ်
တဲ့လား”

“ကိုရင်လေးက တို့များအသက်ကို ဝင်ကယ်သွားတာ
ကိုရင်လေးသံကိစ္စ ဘေးမသိ ရန်မခပါစေနဲ့။”

ရတနားတို့လည်း နောက်မှာကျန်ခဲ့ရင်း ကိုရင်လေးအတွက်
ဆုတောင်းမှုများ ပေးနေကြသည်။

သံကိစ္စသာမဏေလေးကတော့ ... ခိုးသူများ၏
အကြောက်အလန့်ပဲ့စွာ တရားကို မပြတ်ဆင်ခြင်ပွားများရင်း ဝင်
နေသည်။

ခိုးသူကြီးက သံကိစ္စသာမဏေအား ဓားနှင့်ခုတ်လေ
စားသွား လိပ်သွား၏။

လှံနှင့်ထိုးလေရာ လှံကျိုးသွား၏။

ခေါင်းကို တင်းပုတ်နှင့်ရိုက်ခွဲလေရာ ... တင်းပုတ်ပြ
ကွဲသွား၏။

ဤသို့ လက်နက်မျိုးစုံ သတ်နည်းအဖုံဖုံနှင့် သတ်
လည်း ကိုရင်သံကိစ္စအတွက် မည်သည့်လက်နက်မျှ အစွမ်းမပြ



ကုန်။ ဒီးခဲတွင် ယင်ကောင်မနားဝံ့သကဲ့သို့ ရှိလေ၏။
ဤအံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်များကို မျက်ငါးထင်ထင် မြင်ရလေသော
အခါ ခိုးသူကြီးက စဉ်းစား၏။

“ငါ၏လက်နက်များက ကျောက်တိုင်ကျောက်သားပင်
ဖြစ်စေဦးတော့ ခုတ်လိုက်လျှင် တိခနဲ ပြတ်ပြဲဖြစ်ပါလျက် ယခု
ဤသို့မတုတ်၊ အဖိုးထိုက်ရတနာမှန်းသိ၍ နောက်ဆုတ်ကြ၏။
သူတို့၏အစွမ်းကို ချုပ်တည်းထားကြ၏။ သူတို့တစ်တွေ သိတတ်
ကြပါပေသည်။ ငါကား လက်နက်များလောက်မှ မသိတတ်ပါ
ကလား”

ဟူ၍ လက်နက်ကို စွန့်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ကိုရင်သံကိစ္စ
၏ ရှေ့မှောက်၌ နူးထောက်၍ လက်အုပ်ဖျံလေ၏။

ထိုအခါ သံကိစ္စသောမဏေသည် မိမိရှေ့မှောက် နူးထောက်
လျက် လက်အုပ်ဖျံ၍ တည်လေသော ခိုးသူကြီးအား ဤစကားဖြင့်
တရားပြလေသည်။

“ဒကာကြီး ... ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဘေးရန်ခပ်သိမ်း
ကို လွန်ပြီး ကုန်ပြီးသော အာသဝေါရှိကုန်၏။ ကိုယ့်အသက်၌
ဒဲ့ကွက်ခြင်းအလျဉ်းပင် မရှိတော့သော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား စိတ်ကို
မှီ၍ ဖြစ်လာသော ဆင်းရဲခြင်းသည် မရှိ။”

ဒကာကြီး ... ဘဝသုံးပါးကို ဆောင်တတ်သော ကြီးစွာ
တူသော တဏှာ၏ကုန်ခြင်းကြောင့် ခေါင်းထက်၌ ဝှက်ထားသည့်
ဝန်ထုပ်ကြီးကို ပစ်ချရခြင်းကဲ့သို့ မျက်မှောက်သောကိုယ်၏ အမြင်
ဟုတ်ဟုတ်ညားညားသော အခြင်းအရာဖြင့် ကြောက်လန့်ခြင်းမရှိဘဲ
ပရိနိဗ္ဗာန်မြဲခြင်းသည်ဖြစ်၏”

ဤတရားကို ကြားနာရသောအခါ မိမိအား ဝန်းရံလျက်
ရှိသော ခိုးသားများ၏ မျက်နှာအသီးသီးကို ကြည့်၍ မေးခွန်း
ထုတ်လေတော့၏။

“မင်းတို့ ... ဘာလုပ်ကြမည်နည်း”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် ခိုးသားငါးရာတို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်
မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်နေကုန်၏။ မေးခွန်းကို မဖြေ
ရိုးသူကြီးကိုမြန်၍ မေးခွန်းထုတ်ကုန်၏။

“ဆရာကြီးကော ... ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အချင်းတို့ ဤသို့သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ရှေး
ငါ မမြင်စဖူးခဲ့၊ မြင်ရချိန်မှစ၍ ငါလူ့ဘောင်ကို ငြီးငွေ့၏ ...
အရှင်ထံမှာ ငါ ရဟန်းပြုတော့အံ့”

ဤသို့ ဆိုလေသော် ခိုးသားငါးရာတို့က ...

“သူတို့၏ဆရာကြီးနှင့်အတူ ရဟန်းပြုပါကုန်အံ့”



ဟု ဝန်ခံကြပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ရဟန်းငါးရာတို့သည် သံကိစ္စသာမဏအကို ရံလျက် တည်လာကုန်သတည်း။

သံကိစ္စသာမဏသည် ထိုရဟန်းငါးရာတို့ကို ဦးဆောင် လျှက် ဘုရားသခင်ထံသို့ ခေါ်သွား၏။ ထိုရဟန်းတို့အား ဘုရား သခင်က တရားငွေနှင့် ဆုံးမတော်မူသည်တွင် ရဟန်းငါးရာစလုံးပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်လေ၏။

အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်သောအခါ တိုရင်သံကိစ္စ ရဟန်းပြု၏။ တိုရင်သံကိစ္စမှ ဦးပဉ္စင်သံကိစ္စဖြစ်လာ၏။ ရဟန်းဘဝရောက်သော အခါ ခိုးသားလူထွက်ရဟန်းငါးရာတို့နှင့်အတူ ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွား၍ မိဂဒါရန်တော၌ နေ၏။

လူတို့သည် ကြည့်ညိုသွားကော လျှာကုန်၏။ ဝတ်အသင်း များစွဲ၍ အာဂန္တုကဒါနကို ပြုကြ၏။

ဤလူစုထဲတွင် ကုသိုလ်ရေး၌ ဆောဩသူ 'နိဗ္ဗာန်ဆော် တစ်ဦး ရှိ၏။ လူတို့သည် ထိုသူ၏ ဆော်ဩချက်နှင့် ကုသိုလ်ဒါန တို့ တက်တက်ကြွကြွ ပြုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းသံဃာတို့မှာလည်း ချမ်းသာစွာ တရား အားထုတ်နိုင်ကြ၍ လူတို့အပို့မှာလည်း နိဗ္ဗာန်တံခါးကြီး အမြဲ



ပွင့်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဗာရာဏသီမြို့နေ မိစ္ဆာဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ သားနှစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် ရှိလေ၏။ သူတို့တွေအားလုံးလည်း ဖခင်ကြီးကဲ့သို့ မိစ္ဆာဝါဒီများ ပြစ်ကြ၏။

မိစ္ဆာဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏သားဖြစ်သူကား ဗုဒ္ဓဝါဒီ နိဗ္ဗာန်ဆော်၏ ချစ်စွာသော သူငယ်ချင်းဖြစ်၏။

တစ်ခါသော် နိဗ္ဗာန်ဆော်သည် သူ၏သူငယ်ချင်း မိစ္ဆာဝါဒီကို အရှင်သံကိစ္စထံ ဖော်သွားလေရာ အရှင်သံကိစ္စသည် ထိုသူအား တရားဓမ္မ ဟောပြုလေ၏။ ထိုသူသည် ပင်ကိုအားဖြင့် သိမ်မွေ့ စူးညံ့သူဖြစ်သောကြောင့် ဟောကြားသောတရားကို ရိုသေစွာ ကြားနာ၏။

နောင်တစ်ချိန်တွင်မူ နိဗ္ဗာန်ဆော်သည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏သားဖြစ်သူ သူ၏သူငယ်ချင်းအား ဆွယ်ပိုးသိမ်းသွင်းစကား ပြောစပြုလာ၏။ 'သံဃာတစ်ပါးကို နေ့စဉ်ဆွမ်းလုပ်ကျွေးရန်' တိုက်တွန်း၏။

သို့သော် သူ၏သူငယ်ချင်းမှာ လူမျိုးက ပုဂ္ဂိုလ်၊ အယူက မိစ္ဆာဝါဒီဖြစ်နေ၍ တိုက်တွန်းချက်ကို ငြင်းဆန်လေ၏။

"သူငယ်ချင်း မင်းက ငါ့ကို သူငယ်ချင်းဆိုပြီး တိုက်တွန်းတာပဲ ဒါပေမဲ့ မပြစ်ဘူး သူငယ်ချင်း ... သာကီဝင်ဘုရား၏



အားတော်များအား ဆွမ်းလှူခြင်းဟာ တို့ရဲ့ပုဏ္ဏားလူမျိုး အလုပ်
မတုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒါကိုတော့ သည်းခံပါ သူငယ်ချင်း။ ငါ
မလှူနိုင်ဘူး”

ဤသို့ ငြင်းသော်လည်း သူငယ်ချင်း၏ ကောင်းကျိုးကို
မိလားသော နိဗ္ဗာန်ဆော်သည် အားလျော့ဆုတ်နစ်ခြင်းမရှိ ...
အားတော်တစ်မျိုးဖြင့် ဆွယ်ပိုးနှိုးဆော်ပြန်လေ၏။

“ကဲ ... ထားပါတော့ကွာ သူငယ်ချင်း ဒါနဲ့ စကား
မလို့ မင်းကို ငါ မေးရဦးမယ်၊ ငါ့ကိုကော တစ်နေ့လျှင်
မင်းတစ်နှစ် မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ဒါကို မေးနေဖို့ မလိုဘူး သူငယ်ချင်း ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကဲ ... ဒါဖြင့်ရင် မင်း ငါ့ကို ပေးမယ့်ထမင်းကို
သံဃာတစ်ပါးကို နေ့စဉ်လှူ ကဲ ... ဘယ်နှယ်လဲ မင်း ငါ့ကို
မေးတာပဲ သံဃာကို ပေးလို့မှ မတုတ်ဘဲ”

သူငယ်ချင်းပုဏ္ဏားသားသည် တွေ့၍ စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေ၏။

“ဖြစ်နိုင်တယ် ... သူငယ်ချင်း”

ဤသို့ နောက်ပိုင်းအချိန်တွင်ပင် မိတ္တူထိသော သူငယ်ချင်းအိမ်သို့
ရဟန်းတစ်ပါး နေ့စဉ်ဆွမ်းခံကြသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။
ပုဏ္ဏား၏သားကြီးသည် ရဟန်းအား ရိုသေစွာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၏။



ရဟန်းတော်က တရားဓမ္မကို တစ်လုံးစနစ်လုံးစသိုသ
ဟောပြောပြန်။ ရံခါတွင်မူ ညီဖြစ်သူ ဝင်၍ တရားနာ၏။
ညီမဖြစ်သူဝင်၍ တရားနာ၏။ ရံခါတွင်မူ ဖောင်နှမသုံးယောက်စ
တရားနာသည်အခါလည်း ရှိ၏။

ဤသို့အားဖြင့် ရက်ကာလကြာညောင်းလာသောအခါ ဖ
နှမသုံးယောက်စလုံး ဗုဒ္ဓ၏တရားတော်၌ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ယုံကြ
ကာ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူးပြောင်းလာကုန်လေ၏။ ကုသိုလ်ဒီရဟန်း
စွမ်းအားရှိသမျှ ပြုကြလေကုန်၏။ မိဘနှစ်ပါးတို့ကား တစ်စုံတစ်
ပြောင်းလဲခြင်း မရှိကြ၍ မိတ္တူဒါးကိုသာ တွယ်ဖက်လျက် ရှိကုန်

လူနှင့်အိမ်ထောင်ရေးသည် မကင်းရာဖြစ်သည့်အတို
ဖောင်နှမသုံးယောက်အနက် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ညီမငယ်မှာ
ထောင်ကိစ္စပေါ်လာ၏။ ဖခင်ပုဏ္ဏားကြီး၏ညီမ၌ သားတစ်ယောက်
ရှိ၏။ ထိုသားနှင့် သမီးငယ်ကို ထိမ်းမြားပေးရန် စီစဉ်ကြ၏။

ထိုအချိန်၌ သတို့သားမှာ သင်္ကန်းဝတ်နေ၏။ အရှင်သံတ
၏တရားကို ကြားနာရာမှ သံဝေဂရပြီး ကိုရင်ဝတ်နေခြင်းဖြစ်
နေ့စဉ် မိခင်ကြီးအိမ်သို့ ဆွမ်းခံကြ၏။ ထိုအခါ မိခင်ကြီး
သားကို လူထွက်ရန် ဆွယ်၏။ သား၏ဦးရိုးတော်သမီးနှင့် လ

ထပ်ရန် စီစဉ်ထားသည်ဟု စိတ်ပါလာအောင် နားချ၏။

သားကိုရင်သည် အဝပထမ၌ ငြင်းနေသေး၏။ ခင်စာစကား တိုက်တွန်းဖန်များလာသောအခါ လင်မယားစနိုးမောင်နှံများ၏ ပျော်ရွှင်စွာ သွားလာမှုများကို အားကျလာပြီး ဥပရွာယ်ဆရာအရှင်သံကိစ္စအား လူထွက်လိုကြောင်း ပန်ကြားလေ၏။ ဥပရွာယ်ဆရာက တပည့်၏မက်စိုလ်ရရာရကြောင်း အလားအလာကို သိရှိတော်မူသဖြင့်

“ချစ်တပည့် ... တစ်လဆိုင်းဦးလော့”

“ချစ်တပည့် ... ဆယ့်ငါးရက် ဆိုင်းဦးလော့”

“ချစ်တပည့် ... ခုနစ်ရက် ဆိုင်းဦးလော့”

တူ၍ အချိန်ကို ဆွဲကာဆွဲကာ ဆိုင်းထား၏။

တပည့်သာမဏေကလည်း ဆရာစကားကို ရိုသေစွာ နာခံ၍ ဆရာပေးသည့်အချိန်အထိ ဆိုင်းခံနေ၏။

မြစ်ချင်တိုင်းလည်း မမြစ်

မမြစ်ချင်တိုင်းလည်း ငြင်း၍မရ။

ဤသည်ကား ဤလောကကြီး၏ သဘာဝမြစ်ချေ၏။

မိစ္ဆာငါးပုဏ္ဏားကြီးလင်မယား သားနှစ်ယောက် သမီးထွေးဆုံးတစ်ယောက် သူတို့မိသားစုငါးဦးမှာ ကံတူအကျိုးပေး ဆိုရမည်လားမသိ၊ တစ်နေ့တည်း ငါးလောင်းပြိုင် တစ်ပြိုင်တည်း ပျက်စီး

ခွဲလေသည်။

အကြောင်းကား ဤသို့ဖြစ်၏။ မိုးဦးကျစ မိုးသက်လေပြင်းများ ကျရောက်သည့်အချိန်မှာဖြစ်သည်။ သူတို့ မိသားစု၏အိမ်ကြီးသည် အိုလှပြီ။ အိမ်အို အိမ်ဖောင်း အိမ်ဆွေးကြီးဖြစ်သည့်အတွက် ပြင်အံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်နေရုံမှာ လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီးကျလာသည်။ မိုးကလည်း တကျုံးကျုံး လေကလည်း တခုန်ခုန်နှိပ်စက်ချက်ကြောင့် ထိုအိမ်ပြိုရာတွင် မိသားစုငါးယောက်လုံး အိမ်ပိ၍ သေကုန်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဤတွင် သူတို့ ပြုလုပ်ဆည်းပူးခဲ့သော ကံများက သူတို့အသီးသီးအား နေရာချပေးလေသည်။

ပုဏ္ဏားလင်မယား မိဘနှစ်ပါးမှာ ပြိတ္တာများဖြစ်သွားကြသလို သမီးနှင့်သားများက ရုက္ခဝိနုတ် ဖြစ်လေ၏။ ဝိရန် ယာဉ်များအနေ အင်ကိုကြီးအတွက် ဆင်ဖြူတနာ၊ ညီအတွက် အသေထိုရ်မြင်း၊ ညီမငယ်အတွက် ရွှေထမ်းစင်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မိဘနှစ်ပါး ပြိတ္တာလင်မယားအတွက်မူ သံဖြင့်ပြီးသော တင်းပုတ်ကြီးဖြစ်သည်။ လင်မယားနှစ်ယောက် တင်းပုတ်ကြီးကို တစ်ယောက်တစ်ခုစီကိုင်လျက် အချင်းချင်းထုနှက်ကြလေ၏။ ထိုအစုအဝိန်းတို့သည်လည်း တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သွေးပြည်တို့



ကဲ့သို့ အသားများ အရည်ပျော်ကျလာကာ ထိုအရည်များကို
သောက်သုံးကြရသည်။

ပြီးလျှင် တစ်ဖန် တင်းပုတ်ကြီးများနှင့် အချင်းချင်း ထုနှက်
ကြပြန်၏။ အသားများ ကြေညက်တုန်ကာ ပြည်ကဲ့သို့ အရည်
ပျော် အသားများကို သောက်သုံးကြရသည်။ ထိုကဲ့သို့ စားသောက်
ပြီးတစ်ဖန် လူကောင်းပြန်ခြင်းကာ ထုရှိုက်လိုက် စားသောက်လိုက်
နှင့် ဤသို့လျှင် ဆင်းရဲခြင်းသံသရာ ရှာရှာလည်နေကြလေသည်။

ထိုနေ့က လဆုန်ပကွ လပြည့်ကျော် (၁၄)ရက်နေ့
ဖြစ်၏။

မင်္ဂလာသတို့သားလောင်းလျှာကိုရင်မှာ ဆရာကဆိုင်းဦး
ဆို၍ ဆရာစကား မဖယ်ရှားဝံ့၍သာ ဆိုင်းနေရသည်။ တစ်နေ့
တခြား သာသနာ့ဘောင်၌ ငြိမ့်လှသောကြောင့် ဤနေ့တွင်မူ
အရဲစွန့်၍ ဆရာထံ ပန်ကြား၏။

“ဆရာတော်ဘုရား ... တပည့်တော်သည် ဆိုင်းဦးဆို၍
ဆိုင်း ဆိုင်းလာခဲ့ရာ ဝန်ခံကတိပြုထားသော ရက်များ အတော်ပင်
ကျော်လွန်ကုန်ပါပြီ ... တပည့်တော်အား အိမ်ပြန်ခွင့်ပြုတော်မူပါ
ဘုရား”

အရှင်သံကိစ္စသည် တပည့်၏ ဤပန်ကြားချက်ကိုမူ တန်
တားခြင်းမပြုလေဘဲ ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ ... ချစ်ကပည့်၊ ပြန်နိုင်၏။ သို့သော်
သည်ယနေ့သည် လဆုတ်ပက္ခ(၁၄)ရက်ဖြစ်ပေသည်။ နေဝင်လျှင်
ငါ့ဆီအရောက် ပြန်ခဲ့လော့”

ဤသို့ဆို၍ သာမဏေကို ပြန်လွှတ်လိုက်၏။

ဤနေ့တွင် နတ်သဘင်အလည်းအဝေးရှိသဖြင့် ဘုမ္မစိုးနတ်
မောင်နှမသုံးယောက်တို့သည် အစ်ကိုကြီးက ဆင်ဖြူတော်ကြီး
စီးလျက်၊ ညီဖြစ်သူက အသံထိုင်ပြင်းစီးလျက်၊ ညီမဖြစ်သူက
ရွှေထမ်းစင်စီးလျက် ယာဉ်ကိုယ်စီ စီးပြီး ထွက်လာကြသည်။

မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သည့် ဗြိတ္တာလင်မယားတို့ကား ထန်းစင်
ကြောသဏ္ဍာန်ဆံပင်တွေ စုတ်ဖွားဖွားနှင့် တင်းပုတ်ကြီးတစ်ခုစီကို
ပန်းပေါ်ထမ်းလျက် သားသမီးများဖြစ်ကြသည့် မောင်နှမသုံးယောက်
သွားရာသို့ နောက်ယောင်ခံ၍ အစဉ်တစိုက် လိုက်ကြတုန်၏။

အချိန်ကာလ လဆုတ်ပက္ခ (၁၄)ရက်နေ့ညဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာသတို့သားလောင်းလျှာသာမဏေသည် ဆရာက
မှာလိုက်သည့်အတိုင်းပင် ဆရာထံ ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

မှောင်မှိုက်သောညအချိန်တွင် အရှင်သံကိစ္စတို့ ဆရာတပည့်



နှစ်ယောက်တို့ မိဝင်္ဂဇာတ်ကျောင်း၏ နောက်ဖေဘက်သို့ ရောက်နေကြ၏။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော် အရှင်သံကိစ္စသည် “အကြင်သို့သော အချင်းအရာအားဖြင့် ပြုအပ်သည်ရှိသော် ဤသာပဏေသည် ထိုသူ ငါးယောက်တို့ကို မြင်နိုင်၏။

ထိုသို့မြင်နိုင်သော အချင်းအရာကို ငါပြုအံ့” ဟူ၍ တန်ခိုးတော်ဖြင့် ဖန်ဆင်းလိုက်ရာ မည်းမှောင်နေသော ညသည် အရောင်တဝင်းဝင်း လင်းလာပြီး ထိုသို့သာပဏေငါးဦးတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် ထင်းထင်းကြိုး ပေါ်လာ၏။

“ချစ်တပည့် ... ဟိုမှာ သွားနေသည့် ငါးဦးကို သင် မြင်သလော”

“မြင်ပါသည် ... ဘုရား”

“သူတို့ငါးဦးသည် အသွင်ချင်းလည်း မတူ၊ ယာဉ်ချင်းလည်း မတူကြ၊ အတိတ်က သူတို့ ပြုအပ်သော ကံကို သင်သွား၍ မေးချေလော့”

ဆရာက တပည့်ကို အမေးခိုင်းလိုက်၏။ တပည့်သည် ဆရာစေခိုင်းသည့်အတိုင်း ရှေးဦးစွာ မောင်နှမသုံးယောက်ကို မေးသည်တွင် “သူတို့ကို မေးပါလေဦး” ဟူ၍ ဗြိတိန်များကို ညွှန်ပြကုန်၏။

သာမဏေလည်း ပြိတ္တာနှစ်ဦးထံ သွားလေ၏။

ထိုပြိတ္တာနှစ်ယောက်သည် မိမိ၏ယောက်ျားလောင်းများ
ဖြစ်သည်ကို ထိုအချိန်အထိ သာမဏေက မသိရှာသေး။ သာမဏေ
သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော ပြိတ္တာများ၏အသွင်ကို
မြေဆုံးခေါင်းဆုံး သုံးသပ်ပြီးနောက် ဤသို့ ပေး၏။

“အို ... ဒကာကြီး ဒကာမကြီးတို့ ...

သင်တို့အားလုံး၏သွင်ပြင်များကို ရှု၍ ကိုရင်တစ်ခု ပေးပါ
ရစေ၊ ရှေ့ဆုံးသူကား ပြုံးပြီးပြက်ပြက် တစ်လက်လက်နှင့် ဆင်ဖြူ
တော်ကြီးစီးလျက်၊ အလယ်လူကား အသာထိုင်ပြင်းပျံ ကသော
ရထားကိုစီးလျက်၊ နောက်ဆုံးမှ သတို့သမီးကား ရွှေနှင့်တဝင်းတင်း
ဖင်းစင်ကိုစီးလျက် ဝန်းကျင်ပတ်ချာ ဆယ်မျက်နှာလုံး ပြုံးပြီး
ပြက်ပြက် တောက်ပလျက်ရှိပေကုန်၏။

အို ... ဒကာကြီး ဒကာမကြီးတို့

သင်တို့သည်ကား ကိုယ်စီကိုယ်၎် အိပ္ပမာန်ခဲ တင်းပုတ်
ကြီးကို စွဲကိုင်ထားကုန်၏။ ငိုထားသဖြင့် ရဲနေသော မျက်နှာရှိ
ကုန်၏။ ပေါက်ပြဲရုတ်ပြတ်အော်ရာနှင့်ထပ်နေသောကိုယ်ရှိကုန်၏။
ကြေပွသော အသားအရေမှ ထွက်လာသော သွေးရည် မြည်ရည်
တို့ကို သောက်နေကြကုန်၏။ လှူပြစ်စဉ်က သင်တို့သည် အဘယ်



မည်သော ဒုစရိုက်မှုမျိုးကို ပြုခဲ့ကြတုန်သနည်း”

ဤသို့ မေးနေသူသာမဏေကား သူတို့၏တူအရင်း ... တနည်းဆိုသော် သမီးနှင့်ထိမ်းမြားရန် လျာထားသော သမက်လောင်းခြစ်၏။ ပြိတ္တာလင်မယားသည် ကိုရင်၏မျက်နှာကို တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်၏။ ပြီးလျှင် သားသမီးများဆီသို့ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကိုရင်၏မေးခွန်းကို ဤသို့ ဖြေတုန်၏။

“အို ... မောင်ရှင် အရောင်အဝါတွေက ပြူးသနှင့် ထိုသုံးဦးသားတို့အနက် သာခွာတော်ကြူ ဆွတ်ဆွတ်ပြုသော ဆင်ကြီးကိုစီးလျက် ရှေ့ဆုံးမှသွားသူက ငါတို့၏သားကြီး ဩရသပါတည်း။ သူသည် လူ့ခြစ်စဉ်က ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို ပြုခဲ့လေသောကြောင့် ထိုကုသိုလ်၏အကျိုးဆက်အဖြစ် ယခုဘဝမှာ ဝမ်းပန်းတသာ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းဖြစ်သည်။

အို ... မောင်ရှင် ဤအလယ်ကသူကို မြင်ပါစ၊ အသထိုရ်နတ်မြင်းပျံလေးစီး ကသောရထားကြီးကိုစီးလျက် သွားနေသည်လေ၊ သူကား ငါတို့၏သားလတ်ပါတည်း။ သူတစ်ပါးအား မနာလိုဝန်တိုခြင်းကင်း၏။ မရှုစိတ်သော စိတ်များသူမှာ မရှိသန့်ရှင်း၏ ဘယ်ထောင့်ကပဲကြည့်ပြန်လျှင် လောကအလယ်မှာ တင့်တယ်သူပါတည်း။

အို ... မောင်ရှင် တိုဟောင်ကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်
 တော်ပါးက ရွှေထမ်းဝင်စီးပြီး မရို.တရို. ရို့.ရို့.ကလေး လိုက်ပါ
 လာသူကတော့ ပညာအရာ ရောင်ပြုံးပြုံး မျက်လုံးက သမင်မရဲ့
 မျက်လုံး သူ့နှုတ်ခမ်းလေးက ပတ္တမြားလုံး ... အဲဒါက ငါတို့ရဲ့
 အထွေးဆုံးသမီးပါတည်း။ သူဟာ သူ့အတွက် ဝေဗုဒ္ဓသည့် ပစ္စည်း
 များအနက် တစ်ပတ်ကို လှူဒါန်းလေ့ ရှိပေ၏။ အဲဒီဒါနကြောင့်
 ယခုဘဝမှာ ချမ်းသာသုခ ဖြည့်ဝကိုလုံ၍ အမြူတေရိပ်ခြာသွယ်
 ဖြစ်နေပါသတည်း။”

ပြိတ္တာလင်မယားသည် သားသမီးသုံးယောက်တို့၏ သဒ္ဓါ
 ပသန္တဂုဏ်ပုဒ်များကို အသီးသီးအကန့်.ကန့်. တစ်ခန်းစီ ပြောပြ
 လေရာ သာမဏေမှာ ငေး၍သာ ပှတ်သားနားထောင်နေရ၏။
 အသွင်အပြင်များမှာ လူ့အသွင်မျိုးမှ တသီးတခြား ကွဲပြားနေလေ
 သောကြောင့် အထွေးဆုံးဆိုသော သမီးကညာမှာ မိမိ၏ကြင်ပက်
 သက်လျာလောင်း ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း သာမဏေက မသိသေး။

ထိုအချိန်တွင် သာမဏေ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ အရှင်သံကိစ္စ
 မှာ တစ်နေရာမှာ ပြိတ္တာလင်မယားအား ပေးပြန်ပုံကို ကြည့်နေ
 သည်။ ထိုနည်းရှင်းပင် ဘုမ္မစိုးနတ် သားကြီး သားလတ်နှင့်



သမီးထွေးကို အမေးအဖြေရှုကွက်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လျက် ရှိနေကုန်၏။

ဗြိတ္တကလင်မယားအနေဖြင့် ကိုရင်ကို မိမိတို့၏တူ မိမိတို့၏ သမက်လောင်းဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာသိကြသော်လည်း အပြစ်မှန်ကို ဘာမျှမသိရှာသော ကိုရင်အား မိသားစုငါးယောက်စလုံး၏ စိတ်နေသဘောထားအကြောင်းကို စုပေါင်း၍ ပြောပြကြပြန်ကုန်၏။

“အို ... နူးညံ့ပျော့ပျောင်း မောင်ပွင်းလောင်း။

ဤမှ ရှုမြင်နေရသော ဆင်ဖြူတော်ပေါ်က သားကြီး နတ်ရထားပေါ်က သားငယ် ၎င်းထမ်းစင်ပေါ်က သမီးထွေး ထို မောင်နှမသုံးဦးတို့သည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်က ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို များစွာ ပြုကြကုန်၏။ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့အား ကြည်ညိုစိတ် ရှိကုန်၏။ စိတ်ထားသဘောရင်း လွန်စွာပင် ကြည်လင်သန့်ရှင်းကြပါကုန်၏။

အို ... မောင်ပွင်းလောင်း။

ငါတို့သည်ကား သားသမီးများနှင့် လားလားမျှ မတူကြ။ သူတို့နူးညံ့သလောက် ငါတို့ ကြမ်းကုန်၏။ သူတစ်ပါးအား မနာလိုမရှုစိတ်နိုင်ကြကုန်။ ဝန်တိုမစွာရှိသ လွန်စွာအားကြီးကြကုန်၏။ သားသမီးများမှာ အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာ ကောင်းမှုအန

ပြုလာခဲ့ကြပေသောကြောင့် လောကအလယ်မှာ ဝင့်ဝင့်ထည်ထည် တင့်တင့်တယ်တယ် စပွယ်နိုင်ကြကုန်၏။

မြေစုရွှေ့ပြောင်း ရေအေးလောင်းပေးသည့် သစ်ပင်ကဲ့သို့ ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ် ပိန်ချပ်ချပ်နှင့် ညစ်ထပ်စုပ်ချာသော ပြိတ္တာကြီး၊ ပြိတ္တာမကြီးတွေ မြစ်နေရပါကုန်၏။ အို ... မောင်ရှင်တို့ကား အခြားသူများမဟုတ်၊ မောင်ရှင်မိခင်ကြီး၏ မောင်ကြီး မြစ်သူ မောင်ရှင်၏ ဦးရီးတော်များ မြစ်ကုန်၏။ ဟိုသူတို့ သိယောက်သည်ကား မောင်ရှင်၏အစ်ကို မောင်ရှင်၏ညီ မောင်ရှင်၏ညီမတို့ပေတည်း။”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကိုရင်မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး ခေါင်းခုပန်းများ ကြီးသွားလေ၏။

“အပြစ်ဆိုးဘိဝံ့၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းဘိဝံ့ကား” ဟု မိမိဦးရီးတော်၏မြစ်အင်ကို တွေး၍ ကြည့်မိနေ၏။ ဤရွှေ့၍ အပြစ်ဆိုးလှသည့်ဘဝမှာ အစားအစားနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့် အာဟာရများကို စားနေရရှာလေဘိဟူ၍ သိလိုသော ဆန္ဒမှာ မြစ်လာသဖြင့် မေးကြည့်လေ၏။

“အိုး ... ဦးရီးတော် ပြိတ္တာ ဒါယကာ ဆင်တို့လှူနိုင်တန်းနိုင် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲနိုင်လောက်အောင် ပစ္စည်းစွန့်



ပြည့်စုံကြပါကုန်လျက် သဘောညစ်ပုပ် အကျင့်ယုတ်လေသော
ကြောင့် ချမ်းသာခြင်းအကြောင်းကောင်းမှုအနုများကို မပြုခဲ့ကြလေ
သည့်အတွက် ယနေ့နက္ခတ်နှင့် သင်တို့ ကြုံတွေ့နေကြရကုန်ပြီ၊
ရှိစေတော့ ... သင်တို့ ဘာကို စားနေကြရသနည်း၊ မည်သို့
အိပ်ကြသနည်း၊ ထိုင် လျောင်း ရပ်သွား လေးပါးသော ဣရိယာ
ပုတ်ကို မည်သို့ မှုတ်ပါသနည်း”

ထိုသို့ တူခြင်သူ သာမဏေက ပေးလိုက်သော အခါ
ပြိတ္တာလင်မယားသည် ထိုပေးခွန်းအတွက် အဖြေရခက်နေကြဟန်
တူ၏။ အချင်းချင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွေ့၍ ကြည့်နေ
ကြရင်းမှ လက်ထဲတွင် စွဲကိုင်ထားသည့် တင်းပုတ်ကြိုးများဆီသို့
လည်း သူတို့၏မျက်လုံးများ ရောက်ရှိသွားကြကုန်၏။ နောင်တွင်
မူ ပြိတ္တာမ၏ နှုတ်ဖျားမှ အက်ကွဲသံကြီးနှင့် အဖြေစကား ဤသို့
ထွက်လာသတည်း။

“ဦးရိုး၏သွေး ယဉ်ကျေးနေပျောင်း ပဉ္စင်းလောင်း အပေး
ရှိပေ၍ ဖြေရပါ၏။ ဦးရိုးတော်တို့၏အဖြေကား ရင်နှင့်စရာကြီးပါ
တူမောင်၊ မွတ်သိပ်လှ၍ ဝမ်းထဲက ပူလောင် သည်းမခံနိုင်အောင်
အစာကောင့်တလာသော အခါများတွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ဤတင်းပုတ်ကြိုးများနှင့် ထုကြနှက်ကြကုန်၏။

ထုနှက်သည့်အကြောင်း စုတ်ပြတ်ပေါက်ပြဲ ကြေညက်
ရာမှ စီးကျလာသော သွေးပေါက်ပြည်ပေါက်များကို ငါတို့ သောက်
ရပါသည်။ မည်မျှလောက် ဆောက်စေကာမူလည်း ငါတို့မှာ အားရ
တင်းတိမ်ပြီတူ၍လည်း မရှိခဲ့ပါ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
တင်းပုတ်နှင့်ထုနှက်ခြင်းဟူသော ထိုအမှုကို ငါတို့ မပြုလိုကြ
မနှစ်သက်ပါဘဲလျက် ငါတို့ ပြုနေကြရကုန်၏။

ဝမ်းထဲက မနေနိုင်အောင် အစာတောင်းလာပြီဆိုလျှင်
ငါတို့သည် တင်းပုတ်ကို ကိုယ်စီကိုင်လျက် ရန်သူကြီးပမာ၊ စုပ်
ပြတ်ပေါက်ပြဲအောင် ထုနှက်ကာ အစာပြုနေကြရပါကုန်သည်
တူဟေင်”

‘ဆင်းရဲလေလေ သံဝေဂရရ’ဆိုသောအတိုင်းပင် ပြိတ္တာ
လင်မယားမှာ ယခုလို ဒုက္ခရောက်လေမှ ‘ငါတို့ မလှူခဲ့မိလေခြင်း’
ဟူ၍ နှောင်စာရနေကြ၏။ လူအများတို့ ဒါနတရား ကြိုးစားကြ
စေခြင်းငှာ မိမိတို့ ခံစားနေရသည့် ကိုယ်တွေ့ဒုက္ခကို အထက်ပါ
အတိုင်း တင်ပြပြီးနောက် မိမိတို့ကဲ့သို့ပင် မလှူရက် မတန်းရက်
မပေးရက် မကမ်းရက်သူများလည်းရှိကြောင်း ထိုသူတို့ ကွယ်လွန်
သော် မိမိတို့ကဲ့သို့ပင် ယမမင်း၏ ပိုက်ကွန်တွင်း၌ လည်စင်း၍
အမိခံရမည်ဖြစ်ကြောင်းများကိုပါ လျှောက်ထားသွား၏။

“တူသားမောင်ရှင် သားရွှေစင်

ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုသည်မှာ လူတို့အတွက် သုံးဆောင်စရာ
ဖြစ်၏။ ဥစ္စာပစ္စည်း ဖြည့်တင်းကြရ၏။ စုဆောင်းကြရ၏။ အချို့
သူတို့မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ စုဆောင်းကြရာ၌ ရှေးက ပြုခဲ့ဖူးသော
ကောင်းမှုကံက ပင့်ထောက်လေသည့်အတွက် ကိုကိုတက် ချမ်းသာ
ကြွယ်ဝပါလျက်နှင့် ကုသိုလ်ဒါနုကို ပြုလည်း မပြုရက်ကြ၊
ကိုယ့်ပါးစပ်နှင့်ကိုယ် မသန္တတံ့ စားလည်းမစားရက်ကြကုန်၊ ပစ္စည်း
ဥစ္စာများကို ကြည့်၍သာ ဝီတိဖြစ်နေကြကုန်၏။ မလျှာရက် မစား
ရက်နှင့် ထိုလူတို့ သေဆုံးကြကုန်သောအခါ ယမမင်း၏ အပါယ်
ဒယ်အိုးကြီး၌ ကျွမ်းစိုက်၍ ကျခံကြရမည်သာ ဖြစ်ပါ၏”

ပြိတ္တာလင်မယားသည် အပါယ်ဒုက္ခကို လက်တွေ့ကျကျ
သိနေရသည့်အတွက် အခြားသူတို့အား အပါယ်ဘေးမှ ဝေးစေ
ချင်ကြသည်။ သူတို့သဘောကား ကိုယ်တွေ့မကြုံလျှင် ယုံချင်လေ့
မရှိကြ၊ မယုံမရှိကြပါနှင့် ကျွန်တော် ကျွန်မတို့ ကိုယ်တွေ့ဟု
ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသူရကာယ် အပါယ်လေးဘုံကို ကြောက်
သွေးတုံ့ကာ ကုသိုလ်ရေး၌ အထုံပါစေချင်လှသောကြောင့် သူတို့၏
ဆန္ဒကို ဤသို့ တင်ပြကြပြန်၏။

“အို ... မောင်ရှင်

ပစ္စည်းရှိပါလျက်နှင့် မစားရက် မသောက်ရက် မလျှူရက်
 မဟုန်းရက်ဘဲ ခန္ဓာကြော့၍ သေလေသော ထိုသူတို့သည် တမလွန်
 လောကသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတော်ဘေးကြီး ဆိုက်
 ပါလေ၏။ နောင်တွင်လည်း အစဉ်တစိုက်သာလျှင် စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့
 အိပ်ရမဲ့ ဝတ်ရမဲ့ ဒုက္ခပေးလုံးကြီးတွေ တဟုန်းဟုန်း လောင်မြိုက်
 လျက် မီးလောင်တိုက်ကြီးအတွင်းမှာ ကံကြွင်းမကုန်မချင်း ခံကြရ
 ကုန်၏။

ဤသို့ အပါယ်ဒဏ်မှာ ချိုးကပ်အောင် ခံနေကြရသည်မှာ
 အရင်းစစ်လျှင် ဒါနနှင့် ကင်းဝေးမှု ဒုစရိုက်ကို တွေးပိုက်ခဲ့မှုများ
 ဖြစ်ပါ၏။ လူနှင့်မတန် လူမဆန်သော ဒုစရိုက်မှုများကို ခိုင်ခံ့၍
 ပြုခဲ့မိလေသောကြောင့် ဒုစရိုက်နှင့် လိုက်ဖက်သော မကောင်းကျိုး
 များကို ခံစားကြရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဆင်းရဲခြင်းသည် သံဝေဂရခြင်း၏အကြောင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း 'ဆင်းရဲလေလေ သံဝေဂရရ'ဟူသော
 ဆောင်ပုဒ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။"

ပြိတ္တာလင်မယား၏ ဆင်းရဲခြင်းမီးလျှံကြားမှ ကြာပန်းပွင့်
 သည့်အလား တရား၏အဆီအနှစ်ကို ပြိတ္တာဖြစ်ကာမှ သဘော
 ပေါက်လာသည်။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း သတိရသည့်အခိုက်



အင်းဝင်းအား လျှောက်ပြစ်အောင် ဆက်လက်လျှောက်လိုက်သေးသည်။

“တိုရင် ... ဩကာသခေါ်သော ဤလောကကြီးပေါ်မှာ ဆက်ရှိတွေ့ရော သက်မဲ့တွေ့ရောဖြစ်ဖြစ် နေလိုက်ကြသည်မှာ အာဇာနီးချ၍ မပြနိုင်အောင် များလှပါကုန်၏။ လူအသုံးအဆောင် ဖြစ်ဖြစ်သမျှသော ဝိန် ရွှေ စသော ရတနာများ ပိုးဖဲကတ္တီပါ စသော အဝတ်အထည်များ အိမ်ကျောင်း စသော အဆောက်အအုံ များ၊ ဘင် မြင်း ရထား စသော ယာဉ်များသည်လည်းကောင်း၊ ကျား မဟူသော ခပ်သိမ်းတို့၏ အသက်ဝိညာဉ်သည်လည်းကောင်း၊ ဇွား မ ယဟူသူဝပ်သိမ်းတို့၏ အသက်ဝိညာဉ်သည်လည်းကောင်း ဆက်ရှိသက်မဲ့ မည်သည်အရာမျှ အရှည်ခွဲ၍ တည်မြဲလေ့ မရှိ၊ နှက်စီးချုပ်ဆုံးခြင်းဖြင့်သာလျှင် နိဂုံးချုပ်ကြရ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဩဇာပညာ အမြော်အမြင်ကြီးသော သူတို့သည် ‘သက်ရှိသက်မဲ့’ ဘယ်သစ် ဘယ်ဟာမှ အရှည်ခွဲ၍ တည်မြဲလေ့ မရှိပါတကား။ လှူဒါနကို ရဆဲမှာ တုသိုလ်မှုကို အားခဲ၍ ပြုမဖြစ်မည်” တူ၍ မိမိကိုယ်ကို ကျွန်းကြီးသဗ္ဗယ် အခိုင် ကမာဖြစ်အောင် ဒါနုဖြင့် ဆုတ်မြစ်ချ၍ တည်ဆောက်ကြပါကုန်၏။

နတ်မောင်နှမသုံးယောက်တို့သည် စကားကြောမပြတ်နိုင် သော တူအရီးနှစ်ယောက်တို့ အာရုံစိုက်လျက် ရှိနေကြ၏။

“သူတို့ ဘာတွေပေး၍ ဘာတွေဖြေပါလိမ့်”တူ၍ နား
တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ရှိနေကြ၏။ သူတို့ ဖခင်၏စကားသံကြောင့် လှမ်းမှော်
ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ကိုရင် ကောင်းဆိုးနှစ်တန်ကို ဝေဖန်ခဲ့ခြား၍ ဆုံးမညွှန်
ကြားသော သူတော်ကောင်းတို့၏စကားကို ကြားရ၍ တရားကို
လိမ္မာကုန်သော သူတို့သည် ဟောထားလေသည့်အတိုင်း ပျက်ပျက်
ထင်ထင် သိမြင်ကုန်၏။ ထိုသို့သိသောကြောင့်လည်း ထိုသူတို့
သည် လျှို့ဝှက်ပေးကမ်းခြင်းဟူသော အမှုကို မည်သည့်အခါမှ
မပေကြ အမှတ်တရ ပြုကြပါကုန်၏”

အရှင်သံကိစ္စသည် တပည့်သာမဏေအား ပြိတ္တာတစ်
လျှောက်သည့် စကားများကို ကြားနေ၏။ တပည့်ဖြစ်သူ၏ စိတ်ဓာတ်
ပြောင်းလဲသွားပုံကိုလည်း သိရ၏။ လိုအပ်သောကိစ္စ ပြည့်ဝပြီ
ဖြစ်၍ တန်ဖိုးဖြင့် ဖန်ဆင်းထားမှုကို ရပ်လိုက်၏။ ထိုအခါ လဆုတ်
ပက္ခ (၁၄)ရက်ည၏ ရှုကွက်မှာ မူလပကတိအတိုင်း မည်နတ်
မှောင်မိုက်သွားလေသည်။

အရှင်သံကိစ္စ၏တပည့်သာမဏေမှာ ထိုညအဖို့ အိပ်၍
မရတော့ပြီ။ ပြိတ္တာတို့၏ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရုပ်နှင့် သူတို့ပြောသော



စကားများကို ကြားယောင်လျက် ရှိနေ၏။

“ကိုရင် ငါသည်ကား အခြားသူမဟုတ်၊ သင့်ပိုင်ခင်၏ ယောင်ကြီး၊ သင်၏ဦးရီးပေတည်း”ဟူသော စကားများက ခြောက်လှန့်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ လန့်နေ၏။

တစ်ဖန် သူ့အစ်ကိုကြီးများနှင့် သူ့ဇနီးလောင်းညီမငယ်၏ မျက်နှာတို့ကလည်း သူ့အပါးတွင် သွားနေဘိသကဲ့သို့ တရစ်ဝဲဝဲ ရှိနေသည်။

ကိုရင်သည် ဤသည်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားဟန်မတူ ... ဦးခေါင်းကို မသိမသာ ခါလိုက်သည်။

နံနက်ပိုင်းသောက် အလင်းရောက်သောအခါတွင် ထိုကိုရင်မှာ သူ၏ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ အရှင်သံကိစ္စ၏ရှေ့သို့ ရောက်နေတော့သည်။ သူ့အရေး သူ့အတွေးကို သူ့ဆရာအား လျှောက်နေလေပြီ။

“ဆရာတော်ဘုရား ... အစဉ်သနားစောင့်ရှောက်တော်မူတတ်သော အရှင်မြတ်ဘုရား၊ အစဉ်သနားစောင့်ရှောက်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြုအပ်ပြုသင့်သော စောင့်ရှောက်မှုကို တပည့်တော်အား ပြုအပ်ပြီးပါပြီ။ ဝင်စစ် ကြီးစွာသော အကျိုးစီးပွားပွဲခြင်းသို့ ကျရောက်ခြင်းမှ စောင့်ရှောက်သည် ဖြစ်ပါ၏။ ယခုအခါ အိမ်ရာတည်ထောင်လူ၏ဘောင်၌ နေခြင်းဖြင့် အလိုမရှိတော့ပါ။

မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြံ၍ နေထိုင်ခြင်း၌သာ ဓမ္မလျော်ပါ
တော့မည်ဘုရား”

ဤသို့ လျှောက်လေသော် ဆရာဟော်အရှင် သံကိစ္စသည်
တပည့်၏စိတ်နှလုံးနှင့် လိုက်ဖက်သော ဂမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ဟော
ကြားတော်မူသတည်း။

တပည့်သာမဏေကလည်း ပေးအပ်သောတရားကို ပထုတ်
မနစ်သော ဇွဲလုံ့လဖြင့် အားထုတ်လေရာ မကြာမီအတွင်းမှာပင်
အာသဝေါကင်းကွာ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေသတည်း။

အရှင်သံကိစ္စသည် ထိုအကြောင်းကို ဘုရားသခင်အား
လျှောက်ထား၍ ဘုရားသခင်သည် ထိုအကြောင်းကို အတ္ထုပ္ပတ္တိ
ပြု၍ ရောက်လာသော တရားနာပရိသတ်အား ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုဒေသနာကို ကြားနာရသော ပရိသတ်တို့လည်း ကောင်း
ကျိုးတရား များစွာရရှိလေတော့သတည်း။



သချိုင်းမှ ပြန်စေသူ

ထိုအချိန်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်း
သုံးလျက်ရှိ၏။

သာဝတ္ထိပြည်၌ သူကြွယ်တစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုသူကြွယ်
သည် ဖခင်ကို အလွန်ချစ်၏။ ဖခင်အား ချမ်းသာစွာထား၏။
ကောင်းမွန်ရှိသောစွာ ပြုလုပ်ကျွေး၏။

တစ်နေ့သော် ထိုသူကြွယ်၏ ကြည်လင်သောစိတ်ကို
နောက်ကျိဝွားဝေသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖန်တီးလာ၏။ ယင်းသည်ကား
အခြားမဟုတ်၊ သူ့အလွန် ချစ်မြတ်နိုးသော သူ့ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်
သွားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သူ၏နှလုံးမှ ပရိဒေဝပီသည် တဟုန်းတုန်း
ဘောက်လေ၏။

ယောက်ျားရင့်မာကြီး ဖြစ်ပါလျက် ဣန္ဒြေကို မချုပ်တည်း
နိုင်ဘဲ သည်းစွာငိုကြွေးလေ၏။

ဖခင်၏အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ ဖုတ်သွင်းသဖြိုတ်ခြင်း ကိစ္စ ပြီးစီးသွားသော်လည်း အိုကား မတိတ်သေး။ နေ့တစ်ရက်တစ်ရက် ညတစ်ရက်တစ်ရက် ငိုနေ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ မျက်ရည်နှင့်ပြတ်သည်မရှိ မျက်ရည်များသည် သူ၏မျက်စိနှလုံးတည်းတူသော ထုံးအိုင်မှ ရောင်းကဲ့သို့ စီးနေ၏။

ငိုခြင်းဒဏ်ချက်ကြောင့် မျက်စိကို ဒုက္ခပေးလာ၏။ မျက်စိ များရဲရဲရှိ၍ ဖောင်းပိုးယောင်ကိုင်းလာ၏။ သို့သော် သူသည် ဤ ဒုက္ခကို မမှုလေ။ သားပျောက်ကိုရှာသော ခွားကဲ့သို့ ကွယ်လွန် သွားသော ဖခင်ကို လိုက်၍ရှာနေ၏။ လူတွေ့လေတိုင်း ပေး၏ ဝံ့ဝမ်း၏။

“ကျွန်တော့်ဖခင်ကို မတွေ့ကြဘူးလားခင်ဗျ၊ တွေ့ခဲ့ရင် ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပါခင်ဗျာ”

ဤသို့ စသည်စသည်ဖြင့် ဖခင်အတွက် နှလုံးအက်ကာ အရှူးကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်နေရှာ၏။

“သူကြွယ်ကြီး သနားစရာပဲ ... သူ့ခမျာ ဖခင်အတွက် ရှားသွားပြီ”

“တရားလက်လွတ်တော့လည်း ရှားသွပ်သွပ် ဖြစ်မှာပေါ့” ပတ်ဝန်းကျင်က ဤသို့ပင် ရှားသွားပြီဟု ထင်လေကုန်၏။



ထိုသောကအပူငြိမ်းအောင် မည်သူမျှ မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။
သူရူးကြီးပမာ လူတွေ့တိုင်းကိုသာ သူ့ဖခင်ကို တမေးတည်း
မေးနေရှာသတည်း။

တစ်နေ့သ၌ ထိုသူကြွယ်သည် အိမ်ရှေ့နံရံကိုမှီလျက်
တရှုတ်ရှုတ် ဝိုနေစဉ် လှမ်းမြင်ရသော အာရုံကြောင့် အစိုရပ်သွားလေ
သည်။ သူမြင်ရသော အာရုံကာ ဘုရားသခင်ဖြစ်၏။ ဘုရားသခင်ကို
မြင်လျှင် စိတ်တွင် အကြံတစ်ခု ရုတ်ခြည်းဖြစ်လာ၏။

“ငါ့ဖခင် ဘယ်မှာဆိုတာ ဘုရားသခင်တော့ သိမှာပဲ” ဟူ၍
ဘုရားသခင်ထံသို့ ကဗျာကယာထပြေးလေ၏။

ဘုရားရှင်အနီးရောက်လေသော် “ကြွတော်မူပါဘုရား” ဟူ၍
အိမ်ပေါ်သို့ ပင့်လေ၏။ ဘုရားသခင်သည် အိမ်ပေါ်သို့ ကြွတော်
မူ၍ ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။

သူကြွယ်အဖို့ အရေးကြီးသည်ကား ဖခင်ကြီးဖြစ်၏။
ဆိုကြောင့်လည်း သူသည် ဘုရားသခင်ထိုင်တော်မူဆဲမှာပဲ သူ့ဖခင်
ကို အရေးတကြီး မေးလျှောက်ပါလေ၏။

“အရှင်ဘုရား ... တပည့်တော်၏ဖခင် ဘယ်မှာလဲဘုရား။
တပည့်တော်၏ဖခင် ဘယ်မှာရောက်နေကြောင်းကို သိတော်မူပါ

သလားဘုရား”

“ဒီယကာ ယခုပစ္စုပ္ပန်ဘဝပခင်ကို မေးသလော ...
သို့မဟုတ် အတိတ်ဘဝကပခင်ကို မေးသလော”

ဤမေးခွန်းစကားကို ကြားလိုက်ရကာမှူနှင့်ပင် နှလုံးထဲ
အပူရှိန်မှာ အနည်းငယ် ငြိမ်သွားလေ၏။ ညော် ... ငါ့မှာ အစ
တွေ များလှပါကလား” ဟူ၍ အမေတွေးက အပူငြိမ်းပေးသကဲ့သို့
ဖြစ်သွား၏။

သူကြွယ်မှာ ဤရှေ့ဤမျှ ပရိဒေဝမီးတောက်၍ ဆောင်
တည်ရာမရ ဖြစ်နေသော်လည်း အိုးတွင်း၌ ထွန်းထားသော မီး
အလား ဤဘဝမှာပင် တမင်တဖိုလ်ရတိုက်သော အလင်းရောင်
အလားအလာရှိ၏။

ဤသည်ကို သိမြင်တော်မူ၍ပင် လူကို ချီးမြှင့်ခြင်းနှင့်
မြတ်စွာဘုရားသည် အဖော်မပါ တစ်ပါးတည်း ကြွလာတော်မူခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သောကကင်းစေးစေခြင်းနှင့်
သူကြွယ်အား တရားရေအေး အမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော်
မူလေသည်။

ကံတရားကား ဆန်းပြားလှ၏။ ‘ဆေးကောင်းလှ’

တစ်စက် ဆိုသကဲ့သို့ ရောဂါနှင့်ဆေး သင့်လျော်အောင် တိုက်ကျွေး
တော်မူခြင်းအားဖြင့် ထိုသူ့ကြွယ်ကား သောကကင်းဝေးသွားရုံမျှ
မက သူ့ကြွယ်အား သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်စေခဲ့ပြီးနောက်
ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွတော်မူလေရာ သူ့ကြွယ်သည် ကြည်သာ
ရွှင်ပြသော မျက်နှာဖြင့် လက်အုပ်ချီလျက် ဘုရားသခင်ကြွသွား
ရာကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ရဟန်းတို့ ငါးပယ်စင်စပ်ကြား သင်တို့ အဘယ်စကားဖြင့်
စည်းဝေးနေကြသနည်း။

ဓမ္မသဘင်သို့ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ဘုရားသခင် ရဟန်း
တို့အား မေးတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့က ဤသို့ တင်လျှောက်
ကုန်လေသည်။

“အရှင်ဘုရား ဓမ္မသဘင်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးအာဇာနည်
ဘော်ကို ချီးကျူးပြောဆိုနေကြပါကုန်၏။ ပရိဒေဝမီး ညီးတပြောင်
ပြောင် တစ်ကိုယ်လုံး လောင်ကျွမ်းနေသော သူ့ကြွယ်ကို သောက
ကင်းဝေးအောင် သင့်လျော်သောဆေးကို တိုက်ကျွေးကာ သောတာ
ပတ္တိဖိုလ်၌ပင် တည်စေကြောင်းကို ဆိုပြောနေကြပါသည်” ဟူ၍
လျှောက်တင်ကြ၏။

“ရဟန်းတို့၊ ငါသည် ယခုအခါသာလျှင် ဤသူကြွယ်၏
သောကကို ကင်းငြိမ်းစေသည်ဟုတ် ရှေးကလည်း ငြိမ်းစေခဲ့ဖူးပြီ”
ဟု မိန့်တော်မူလေသော် ...

“အရှင်ဘုရား ထိုအကြောင်းကို သိလိုလှပါသည်ဘုရား”
ရဟန်းတို့က တောင်းပန်ကြသဖြင့် အတိတ်ဖြစ်ရပ်ဇာတ်
ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ ဟောကြားတော်မူလေသတည်း။

ရှေးအခါက ဗာရာဏသီပြည်တွင် သူကြွယ်တစ်ယောက်
သည် ဖခင်ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် သည်းစွာကိုကြွေးလေ၏။

ထိုသူကြွယ်၌ သားတစ်ယောက်ရှိ၏။ သုဇာတဟု အမည်
တွင်၏။ ထိုသုဇာတသတို့သားသည် ပညာရှိ၏။ လိမ္မာ၏။ အပြော်
အမြင်ရှိ၏။ ဖာရ်ခြင်တုံတရားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ မိမိဖခင်မှာ ပရိဒေဝမီး
ညှိုးတပြောင်ပြောင် လောင်မြိုက်ခြင်း ခံနေရသည်ကို မဂ္ဂရက်
မကြည့်ရက် မမြင်ရက်။

“သည်ပရိဒေဝမီးကို ငါ ဘယ်လိုငြိမ်းသတ်ရပါ့မလဲ” ဟု
အမြဲတွေးကာ သောကကင်းစေနိုင်သည့် နည်းလမ်းကိုသာ အမြဲ
စူးစမ်းနေ၏။

တစ်နေ့သ၌ သုဇာတသတို့သားသည် လမ်းလျှောက်ရင်း



ပြု၏အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွား၏။ သူ၏သွားခြင်းကို ကောင်းသော သွားခြင်းဆိုမည်လော၊ သို့မဟုတ် ဆိုးသောသွားခြင်း ဆိုမည်လော။ တစ်နေရာတွင် နွားသေတစ်ကောင်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူ သည် နွားသေအနီးတွင်ရပ်၍ နွားသေကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းမှ သူသည် အကြံရလာတန်တူသည်။ နွားစားရန် မြက်နှင့် နွားသောက်ရန်ရေကို သွားယူပြီးလျှင် မြက်နှစ်ရေကို နွားသေအား တိုက်ကျွေးပါလေ၏။

“ရှေး ... သည်မှာ မြက်၊ စား ... စား၊ သည်မှာ ရေ ... သောက် ... သောက်လေကွာ”

ဤသို့ ပြောကာပြောကာ နွားသေကို မြက်ကျွေး ရေ တိုက်လေ၏။

နွားသေသည် လမ်းဘေး၌ ရှိသဖြင့် လမ်းသွား လမ်းလာ များသည်။ နွားသေကို မြက်ကျွေးနေသော သုဇာတကို မြင်လေသော် အားလုံး အံ့အားသင့်ကုန်လေ၏။

“ဟေ့ ... သုဇာတ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ နွားသေကို မြက်ကျွေးရတယ်လို့ ပြောပြရလေ ... သင် ဂှူးများနေသလား”

သုဇာတ၏သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများက ဤသို့ ခြေ ကြဆိုကြသော်လည်း သုဇာတကမူ မကြားလေသည့်တန် ခွန်ဆုံး

မပြန်လေဘဲ နားသေကိုသာ တွင်တွင်ကျွေးနေလေသည်။

“ရှေ့ ... ဒီမြက်ကိုစားပြီးတာနဲ့ ဒီရေကိုသောက်”

“စားလေကွာ ... ဘာလဲ မကြိုက်လို့လား၊ မင်းတို့ နားဆိုတာ မြက်မစားလို့ ဘာစားမှာလဲ စား ... အခုစား”

ဤသို့ ပြောကာပြောကာ ကျွေးနေလေလေ၊ သူငယ်ချင်း များက သုဇာတအား ‘ရူးပြီ’ဟူ၍ သနားလေလေ ဖြစ်နေ၏။ သုဇာတကို တကယ်ရူးသွားပြီဟု အထင်ရောက်ကုန်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် သုဇာတ၏ဖခင် သူကြွယ်မှာ သူ့ဖခင်၏ သင်္ချိုင်းတွင် သောကမီးတောက် ပေါက်ကွဲကာ တရှုတ်ရှုတ် ဝိုနေ၏။

“သူကြွယ်မင်းခင်ဗျာ ... သူကြွယ်မင်းခင်ဗျာ”

ခေါ်သံနှင့်အတူ မိမိထံသို့ ကသောကမျော ပြေးလာသူ သုံးလေးယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသူများမှာ သားဖြစ်သူ သုဇာတ၏သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်၏။

“သူကြွယ်မင်းခင်ဗျာ ... သူကြွယ်မင်းသား သုဇာတ တစ်ယောက် ရူးသွားပြီခင်ဗျာ”

မဖျော်လင့်သောစကား ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် သူကြွယ် မှာ အသက်ထွက်ခမန်း ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဟင် ... သား ... ရူး ... ရူးသွားပြီ”



“တုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ... ရူးသွားပါပြီ”

“ဦးကွဲနှယ် ... ကြီးလိုက်တာ၊ ဝအေသေလို့ အသည်း
နုလုံး ပီးတုန်းတုန်းတောက်နေရတဲ့အထဲ ... သားရဲ့အပူက
ဆပ်လာပြန်ပြီလား ... သေတဲ့ ... သေတဲ့”

ဤသို့ ပြောပြောထုထု နဖူးကို လက်သီးနှင့်ထုကာ
ထုကာ ဒရောသောပါး သားဆီပြေးလေ၏။

လမ်းဘေးတွင် မျောက်ဖွဲတမျှ စည်ကားနေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်မသိ ... သူကြွယ်လေးခမျာ
သနားစရာ”

“သည်သားအဖ ကံတူအကျိုးပေးပဲထင်ရဲ့၊ ဝအေကလည်း
အရူးတစ်ဝိုင်း သားကလည်း လာပြန်ပြီ”

ခွားသေကို မြက်ကျွေးနေသော သုဇာတကို ဝိုင်း၍ စုန်
ဘသပ်သပ်နဲ့ ဆိုပြောနေသူများကို ဝခင်သူကြွယ်သည် အတင်း
တိုးရှေ့ကာ ဝင်လေ၏။ ခွားကျွေးနေသော သား၏လက်မှ မြက်ကို
ဆွဲယူ၍ လွှင့်ပစ်လိုက်၁၉ သားက အဖေကိုတွေ့၍ ကြည့်နေ၏။
သူကြွယ်က ကွဲအက်ဆို့နှင့်သောအသံကြီးနှင့် ...

“သား ... သား ဖြစ်ရလေသားရယ်၊ မြက်ကိုကျွေးလို့”



အသက်မရှိတဲ့ နွားက စားနိုင်မလား၊ သား ရှားများနေလား
ရှက်စရာကောင်းလိုက်ပါဘိတော့ သားရယ်၊ အသိဉာဏ်ခေါင်းပေး
လှချည်လား ... သားရဲ့”

ကြည့်သူများက သားအဖနှစ်ယောက်ကို သနားနေကြ
သည်။ အပေါင်းအသင်းသူငယ်ချင်းများက မေးသောအခါတွင်
တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ပြန်မပြောသော ခွန်းတုံ့မပူသော သုဇာတသည်
ဖခင်၏ပြောစကားများ ကြားရသည်တွင် “ငါထောင်သော ကျော
ကွင်း တိုးမိလေပြီ” ဟူ၍ မျက်နှာအသွင်မှာ ကြည်ကြည်လင်လင်
ဖြစ်လာသည်။

ဖခင်အား နွားသေကို လက်နှင့်ပုတ်ပြကာ ဤသို့ ပြော
လေတော့သည်။

“ဖခင် ... ဤနွားမှာ ဟောဒါက မျက်လုံး၊ ဟောဒါက
နားရွက်၊ ဟောဒါက ဦးချို၊ ဒါက လက်၊ ဒါက မြေ၊ ဒါက အမြီး
နွားရဲ့အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းအားလုံး ရှိပါသေးတယ်။ ဒီနွားကြီးဟာ
ထမ္ပားလာလေမလားလို့ မျှော်လင့်စရာ ရှိပါသေးတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဝိုင်း၍ကြည့်နေသော ပရိသတ်မှာ ဦး
နှောက်ချာချာလည်ရပြန်သည်။

ဖခင်သူကြွယ်က သား ကယောင်ချောက်ချား ပြောနေသည်



ထင်၍ သားကို သနားနေသည်။ သားက ဆက်ပြောသည်။

“ဖခင် ... ကျွန်တော်၏အဘိုးမှာ ခြေလည်း မရှိတော့
ပါဘူး။ လက်လည်း မရှိတော့ပါဘူး။ နားရွက် မျက်စိ နှာခေါင်းလည်း
မရှိတော့ပါဘူး။ အားလုံး ဘာဆိုဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး။ အရိုးတောင်
မှပဲ ပြာအဖြစ် ရောက်သွားလို့ ဂူထဲရောက်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။
အဲဒီအရိုးဂူမှာ သွားသွားပြီး တစ်ငို တရယ်ရယ်နဲ့ ဖြစ်နေတဲ့
ခင်တာ ပညာမရှိရာ သတိလွတ်ကင်းရာ မရောက်ပေဘူးလား။”

ဤစကား ကြားလိုက်ရသောအခါတွင်မူ ဖခင်သူကြွယ်သည်
သံဝေဂစိတ်ဖြင့် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ဪ ... ငါ့သားစကား မှန်လိုက်လေစွ” ဟူ၍ အသည်း
နှလုံးက ချိုးကျူးမိလေ၏။

“ငါ့သားသည် ငါ့ကို နားလည်စေလို၍ သွယ်ဝိုက်သော
နည်းဖြင့် ငါ့ကို ပညာပေးနေပါတကား” ဟူ၍လည်း သဘောပေါက်
သွားလေ၏။ သားကို အတိုင်းပသိ ကျေးဇူးလည်း တင်မိလေ၏။

“ချစ်သား သုဇာတ မီးကို ရေနှင့်ငြိမ်းသတ်ဘိသကဲ့သို့
သောကမီး ညီးတပြောင်ပြောင် လောင်မြိုက်နေသော ငါ့အသည်း
နှလုံး၌ စူးဝင်နေသော သောကမြောင့်ကို ငါ့သား နှုတ်ပစ်လိုက်
သည်တကား ... ချစ်သား၏ကျေးဇူးတရား ကြီးမားလှတိစွ။

ဤ နေ့မှစ၍ ငါမပူတော့ပြီ ... ဝိလည်း မဝိတော့ပြီ”

ဥပါယ်တံမျှဖြင့် နွားသေတစ်ခု အရင်းပြုလျက် သား
ပညာတတ်ကြောင့် အသေကြွယ်မှာ အပူတတ်ချုပ် ငြိမ်းသွားလေ
သတည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတော်တို့အား ဤဒေသနာတော်
ကိုဆောင်၍ သစ္စာလေးပါးကို ပြတော်မူ၏။ ဒေသနာတော်၏
အဆုံး၌ ကြားနာသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့၌
အသီးသီး တည်ကြံလေသတည်း။



ကွယ်လွန်သူကို ရည်စူး၍ ပေတဒါနုလှူခြင်း

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီး၏ ဒါယကာ သူဌေးကြီးအစာ
ထပ်ကပ်၍ သမီးတစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုသမီးမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး
မကြာခင် သမီးလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်လေသည်။ သူဌေးကြီး၏
မြေးမလေးပင်တည်း။ ၊

ထိုမြေးလေးကို အထိန်းတော်များနှင့်ထား၏။ ထိုမြေး
ကလေးကို အထိန်းတော်များက တယုတယ ထိန်းကြရ၏။ သမီး
ကလေး ကစားတတ်သည့်အရွယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ဆင်ရုပ်
မြင်းရုပ် ဇော်ဂျီရုပ် ဖိုးဝရုပ်ကအစ ဝယ်ခြင်းကာ မြေးလေးအတွက်
ပျော်တော်ဆက်ကြရ၏။

အထိန်းတော်တစ်ယောက်သည် သူ့ကို လုပ်ထားလေ

သည်လား သို့မဟုတ် ရောင်းသူတွေထံမှ ဝယ်ယူခဲ့လေသလား မသိ၊ မှန်ညက်မြင်လှုပ်သော မိန်းမရုပ်လေးတစ်ရုပ်ကို ကလေးအား ပေးလေသည်။

“သမီးလေး ... ကြည့်စမ်း၊ ဟောဒီအရုပ်လေး မလှဘူးလား”

“လှတယ် ... လှတယ်”

“ချစ်စရာမကောင်းဘူးလား”

“ချစ် ... ချစ်တယ်”

“ဒီအရုပ်ကလေးက သမီးကပွေးတဲ့ သမီးလေးလို့ ... မှတ်ထား”

“သမီး ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ကစားရင် ဒီအရုပ်ကိုပဲ ယူကစားနော်”

အထိန်းတော်က အရုပ်ကို ကလေးရဲ့သမီးဟု ပြောထားသည်ကို ဣလေးကလည်း သမီးဟူ၍ အစွဲအလမ်းကြီးစွာ မှတ်ထား၏။ သမီးကလေးမှာ ဤအရုပ်နှင့်ပင် ပျော်မဆုံး ဖြစ်နေသည်။

သမီးငယ်သည် ကစားလေတိုင်း သူ၏အရုပ်ကို ရင်ခွင်ပိုက်ကာ ပွေ့ကာနှင့် အရုပ်ကို သမီးဟူ၍ အဝမ်းပရ အစွဲအလမ်းကြီးနေရှာသည်။



တစ်နေ့သောအခါ ထိုအရပ်သည် သမီးငယ် ပွေ့ပိုက်
ထားရာမှ အမှတ်တမဲ့ လွတ်ကျ၍ ပျက်စီးသွားပါလေ၏။

ထိုအခါ သမီးငယ်လေးသည် “ငါ့သမီးလေး သေပြီ”
ဟူ၍ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဝိုလေသည်။

“ကလေးရဲ့သမီး ... မသေပါဘူး တိတ်နော် တိတ်”

အထိန်းတော်နှင့်တကွ အိမ်မှာနေသူအပေါင်းတို့က ဖျောင်း
ဖျ ရော့မော့သော်လည်း ကလေးအိုတိတ်အောင် မည်သူမှ မတတ်
နိုင်ကုန်။

ထိုအချိန် ဘုရားသခင်သည် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးအိမ်
သို့ ကြွရောက်နေလျက်ရှိ၏။ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည်လည်း
ဘုရားသခင်၏အပါးတွင် ထိုင်လျက်မှ ကလေးငိုသံကြား၍ နား
တစွင့်စွင့်နှင့် ရှိနေ၏။ ဗုဒ္ဓမဇ္ဈိမလျက်မှ ကလေးငိုသံကြားရာကို
လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် ပြစ်နေ၏။

အထိန်းတော်သည် အိုတိတ်အောင် ရော့၍ မရသည့်
အဆုံးတွင် “သူ့ဘိုးဘိုးရော့ရင် အိုတိတ်တန်ရာရဲ့”ဟူ၍ ငိုနေသော
ကလေးကို ပွေ့ချီ၍ အနာထပိဏ်သူဌေးထံ ခေါ်လာ၏။ အနာ
ထပိဏ်လည်း ကလေးကိုမြင်သော ...

“ဟေ့ ... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ကလေးငိုလှချည်လား”



“လာ ... ငါ့မြေး ဘိုးဘိုးသိလာ၊ ငါ့မြေးကို ဘယ်သူ ဆိုလို့တုန်း ... ဘိုးဘိုးကိုပြောစမ်း”ဟူ၍ ပြောရင်းမြေးကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ထားပြီး အထိန်းတော်အား “ပြောစမ်း ... ကလေး ဘာဖြစ်တာလဲ”ဟု မေး၏။

ကလေးမှာ အငိုမတိတ်သေးဘဲ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ဇို နေတုန်းပင်။

အထိန်းတော်ပြောပြ၍ ကလေးငိုရခြင်းအကြောင်းကို သိရလေသောအခါ သူဌေးသည် ဘုရားသခင်ဆီသို့ ကြည့်လိုက် ပြီးမှ မြေးကိုချော့လေ၏။

“တိတ်ပါကွယ် ... ငါ့မြေးရဲ့သမီးအတွက် ဘိုးဘိုး အလှူဒါနပြုပေးပါမယ်”ဟု မြေးကို နှစ်သိမ့်စေပြီးမှ ဘုရားသခင်အား ဤသို့ လျှောက်လေ၏။

“အရှင်ဘုရား ... တပည့်တော်၏မြေးရဲ့သမီးဖြစ်သော အရုပ်ကို ရည်မှန်း၍ အလှူဒါနပြုလိုပါသည်ဘုရား။ နက်မြန်နံနက် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန်အလို့ငှာ ရဟန်းငါးရာနှင့်တကွ တပည့်တော် အိမ်သို့ ကြွရောက်တော်မူပါဘုရား”

မြတ်စွာဘုရားသည် တုံ့ကြံတာဝေ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေတော် မူခြင်းဖြင့် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ ပင့်လျှောက်ချက်ကို လက်ခံတော်



မူသည်။

“တိတ်ပါကွယ် ... ငါ့ပြေးရဲ့သမီးအတွက် မနက်ဖြန် ဘိုးဘိုး အလှူပေးမလို့။”

ကလေးသည် တစ်ရှိုက်ရှိုက်နှင့် သူ့အဘိုး၏မျက်နှာကို မှော့ကြည့်လေသည်။

တစ်ဖန် ဝိုးသောက်နောက်တစ်နေ့နံနက်ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ ပင့်လျှောက်ချက် အရ ရတန်းငါးရာနှင့်တကွ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ထွက်လာ၍ ဘုရားသခင်၏ နောက်တော်မှ ငါစဉ်အလိုက် ဝိတန်းလျက် လိုက်ပါ လာကြသည်။

သူ၏သမီးလေးသေသည်ဆို၍ ငိုနေသောပြေးငယ်မှာ ယခု အခါတွင် မငိုတော့ပြီ။ သူ့အဘိုး၏အနားမှမစွာ။ ထိုအချိန်တွင် သူဌေးကြီးမှာ ဘုရားသခင်ကြွလာတော်မူသောအခါ ခြေတော် သုတ် ရန်အတွက် လှေကားမှ စောင့်နေ၏။

“လာ ... ငါ့ပြေး၊ မြတ်စွာဘုရားကို ဒီလို လက်အုပ် ချီရတယ်”

အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ဘုရားသခင် ကြွတော်မူမည်ကို

စောင့်ရှင်၊ သူ့ပြေးကို ရှိခိုးတတ်အောင် သင်ပေးနေစဉ်မှာပင် ဘုရားသခင် ကြွလာသဖြင့် ခြေတော်ကို နူးညံ့သော ကမ္မလာဖြင့် သုတ်ပေး၏။ ပြီးလျှင် ခင်းထားအပ်သော နေရာသို့ ပင့်သွား၏။

ထို့နောက် ဘုရားအဖျားရှိသော သံဃာတော်များအား ဆွမ်းကပ်လေ၏။ အနာထဝိဇာသုဋ္ဌေ၏ ပြေးဝယ်သည် သူ့အဘိုးနှင့် အတူပင် ဘုရားသခင်နှင့် ဆွမ်းတောင်းပေးနေကြသော သံဃာတော် များကို ကြည်ညိုနေ၏။

ဆွမ်းကပ်ပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းအနုဟော အနာမြုခြင်းမှာ 'ယံကိဉ္စာ ရမ္မဏံကတ္တာ' အစချီသော ဂါထာလေးပုဒ် တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ ဟောကြားတော်မူလေပြီ။

၁။ သူကြွယ်ရှင်ပြုမင်္ဂလာ နားသမင်္ဂလာ စသည်တို့မှ တစ်ခုခုသော မင်္ဂလာကို အာရုံပြု၍ဖြစ်စေ သို့မဟုတ် ပြိတ္တာ တစ္ဆေတို့အား အကြောင်းပြု၍ဖြစ်စေ သို့မဟုတ် အိပ်စောင့်နတ် မြို့စောင့်နတ် စသည်တို့ကို ရည်မှန်း၍ ဖြစ်စေ အလှူဒါနကို မစ္ဆေရိယစိတ်မထွက်ဘဲ စေတနာ ပြုပြုနှင့် ပေးလှူရာ၏။

၂။ သူကြွယ် လောကသားတို့က သနားကရုဏာ အဓိကဖြင့် စောင့်ရှောက်တတ်ကုန်သော ကုဝေရ-ဓရာရဋ္ဌ



ဝိရုပက္ခ၊ ဝိရုဠက ဟူကုန်သော နတ်မင်းကြီးလေးယောက် တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုနတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့ကို လည်း ပူဇော်ပသကြကုန်၏။ ဤသို့ ပူဇော်သော ပူဇော် သူတို့သည် အကျိုးများကုန်၏။

၃။ သူကြွယ် ဝိုကြွေးခြင်း မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျခြင်းကိုလည်း မပြုအပ်၊ စိုးရိမ်ခြင်းကိုလည်း မပြုအပ်၊ ဝိုကြွေးခြင်း စိုးရိမ်ခြင်းမှတစ်ပါး ဝမ်းတွင်းအပူလှုံကြောင်း ကြွတက်၍ ထွက်လာသော ငှက်သမီး ငှက်သားစကား ရောင် ရင်း ပြည်တမ်းခြင်းအပူကိုလည်း မပြုအပ်၊ ထိုဝိုကြွေးခြင်း စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းသည် ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားလေသူအား အကျိုးပြုခြင်းငှာမဖြစ်၊ အကျိုးမရှိ၊ ယင်းသို့ အကျိုး မရှိသော်လည်း ဆွေမျိုးတို့သည် ဤအတိုင်းပင် စိုးရိမ် ပူဆွေ ဝိုကြွေးခြင်း၌ တည်နေကုန်၏။

၄။ သူကြွယ် အနတ္တရူပညက္ခတ္တံဖြစ်သော သံဃာ၌ ဦးတိုက်၍ လျှာအပ်သော အလျှာသည်သာလျှင် ကွယ်လွန် သူအား ကြာမြင့်စွာသော နေ့ညှို့တို့ ကာလပတ်လုံး အစီး အပွားအလိုငှာ အကျိုးခံစားခြင်းသာဖြစ်၏။ ပေးစေသော အပူကို ရရှိ၍ သာဓုခေါ်သော ခဏမှာပင် ကောင်းကျိုး

ချမ်းသာသည် ကပ်ရောက်ပါ၏။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤမွေ့ကထာကို ဟောကြား၍ လူအပေါင်းကို ကွယ်လွန်သူတို့အား ရည်မှန်းလျှောက်ဆို၍ မွေ့လျော်စေပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ မြန်ကြွတော်မူလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သူဌေးကတော်ကြီးအဖျားပြုသော ဆွေမျိုးတစ်စုသည် ကွယ်လွန်သူများ မကျွတ်မလွတ်သူများအား ရည်မှန်း၍ သံဃာတော်တို့အား ဆွမ်းလုပ်ကျွေးကြသည်။

ဤတွင် ပြဿနာဖြစ်လာသည်။ ခါတိုင်း ကောသလမင်းကြီး နန်းတော်မှာ ဆွမ်းခံသံဃာတော်များ မပြတ် ရှိနေသော်လည်း ယခု သံဃာတော်များ ကြွမလာသဖြင့် ဘုရားကျောင်းတော်သို့ ကိုယ်တော်တိုင် သွားရောက်လေသည်။

ဘုရားရှင်အား သံဃာတော်များ ဘာကြောင့် မကြွရသည်ကို မေးလျှောက်လေသောအခါ ဘုရားသခင်သည် အနာထပိဏ် သူဌေးကြီး၏ပြေးလေးမှု အကြောင်းပြု၍ အလှူအကြောင်းကို သိသွားခဲ့သည်။

ကောသလမင်းကြီးလည်း အနာထပိဏ်၏လှူနည်းကို အတုပူကာ ကြီးစွာသော အလှူကို ဖြစ်စေသည်။



ထိုမှ ဆက်ခွယ်၍ မြို့သူမြို့သားတို့လည်း အကျွတ်
အလွတ်ပေတနီနွဲ့များကို တစ်လတိုင်တိုင် အလှူပေးလျက် ရှိကြ
ကုန်လေတော့သည်။

ဇာန်မင်း